

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINFUL TEMPTATION

KINGS & CONSORTS

POPPY ST. JOHN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜNAHKAR AYARTMA

KRALLAR VE EŞLERİ

OceanofPDF.com

POPPY ST. JOHN

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Poppy St. John

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak: Opulent Swag and Designs

Düzenleme: Bookends Editing

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz

1. Nina
2. Enzo
3. Nina
4. Nina
5. Enzo
6. Nina
7. Nina
8. Enzo
9. Nina
10. Enzo
11. Nina

Çeviriler

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

İyi bir çocuk istediğine yemin eden ama sonunda onun ahlaken gri babasına aşık olan tüm susamış kızlar için. Bu sizin için.

Bu kitap bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerikler barındırmaktadır. TW'lerin tam listesi için lütfen devam etmeden önce [yazarın web sitesini](#) ziyaret edin.

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Bu, herhangi bir 'zon aksaklığına karşı yedek olarak yüklenmiş örnek bir dosyadır. Eğer bunu gerçek kitap yerine çıkış gününde aldıysanız, lütfen Kindle'ınızı yeniden senkronize edin. Bunu yapmanız size tam sürümü verecektir. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim!

OceanofPDF.com

NINA

(Adımız *Kara...* Karen-" "Adım Nina."

Kadın gardiyan gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve dudaklarını alaycı bir ifadeyi gizlemeye çalıştı.

"*Karina Pavlov*," diye karar verdi. İrkildim.

Çok yakındı. Doğru mahallede, sadece yanlış evde.

Karenina Pavlova'yı telaffuz etmek o kadar da zor değildi, ama yine de babamın bana doğarken verdiği Nina ismini tercih ederdim. Karenina her zaman nereli olduğuma dair sorulara yol açardı.

Cevap: UW Tıp Merkezi'ndeki egzotik doğum koğuşundan başkası değildi. Avrupa'dan ithal edilenler ailemdi, ben değil.

"Nina," diye ısrar ettim. "Nina'yı kullanıyorum."

"Bayan Pavlov, bugün cezanızı gözden geçirmek için buradayız," diye duyurdu ve hızla ilerledi.

İçimi çektim, sandalyeme çöktüm, hareket bileklerimdeki kelepçeleri ve ayak bileklerimdeki prangaları şingırdattı. Hapishane kurulunun çeşitli kıdemli üyelerinden oluşan heyet, benden birkaç metre ötede, uzun bir masa boyunca yan yana, jüri tarzında oturuyordu. Sanki yeniden mahkemeye çıkmış gibiydim.

"*Pavlova* aslında. Tatlı gibi."

Kadının keskin gözleri tekrar bana dikildi, sol gözünün altındaki bir kas sinirli bir seğirmeye zıpladı. Bir gülümsemeyi bastırdım ve onunla birlikte yüzeye çıkan küçük suçluluk duygusunu yuttum.

Başkalarını üzmekten zevk almak zalimlikdir Karenina.

Çocukluğumun dadısının sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

Peki o zaman neden bu kadar eğlenceli, Anya? Hep sordum.

Masada oturan bu kadına işini yapması için yeterince ödeme yapmadılar ama en başta burada olmamalıydım. Sinirlenmeye hakkı olan biri varsa, o da bu kaltak değildi.

"Doğrudan bir soru sorulana kadar sessiz kalabilirsiniz, bu süreç çok daha sorunsuz ilerleyecektir, Bayan Pavlov."

Gözlerim dalgalandı, masumca kırıştırdım.

Ne yapacaktı ki? Beni hapse mi gönderecekti?

Neredeyse homurdanacaktım.

Soğuk, parlak beyaz floresan lambalar ölü ışıklarını odanın üzerinde parlatıyor, herkesin cildine hastalıklı, ceset benzeri bir solgunluk veriyordu. Ahşap mobilyaların kenarları yaşlılık ve kötü kullanım belirtileri gösteriyordu. Cezaevi kurulunun üyeleri, cezaevi psikiyatristi ve incelemeyi denetlemek için orada bulunan müdür, şu anda buradan başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyordardı ve dürüst olmak gerekirse? *Aynı şekilde.*

"Bayan Karina Pavlov, burada geçirdiğiniz süre içinde rehabilite edildiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Gerçekten düşünüyormuşum gibi görünmek için yan tarafa baktım, cevabımı vermeden önce gerçekten dikkatlice düşündüm. Bu arada cevabım hayırdı. Kesinlikle hayır. Hapishane, insanlık tarihindeki en insanlık dışı ve savurgan kavram olabilir. İnsanları bir süreliğine unutmak için attığınız yerd. Her şey, mafya parası ve bağlantıları tarafından desteklenen ve yönetilen önyargılı ve kusurlu bir adalet sisteminin kullanılmasına bağlıydı.

"Hayır," dedim.

Tek kelimelik cevabımla ona tokat atmışım gibi gözlerini kırıştırtarak tekrar bana baktı.

"Anlıyorum," diyerek önündeki kâğıtları düzeltti ve benim göremediğim bir şeyi okumak için eğildi. "Bayan Pavlov, burada gördüğümüz kadarıyla başka bir mahkûmla sizin kışkırttığınız bir tartışmaya hiç girmemişsiniz. Ayrıca son bir yıl içinde hiç ceza almadığınızı da görebiliyoruz. Gözetiminizden sorumlu infaz koruma memurları iyi şeylerden başka bir şey söylemiyor. Bu belgeleri nasıl yorumlarsak yorumlayalım, bana öyle geliyor ki siz örnek bir mahkumsunuz."

Yüzümü buruşturdum. Cinayet suçundan yirmi beş yıldan ömür boyu hapse mahkum edilmişim.

Örnek mahkum mu dediler? Bu nasıl oldu?

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum. Başka biri olabilir," dedim. "O evraktaki ismi tekrar kontrol etmek isteyebilirsiniz."

Müdürün yüzü karardı, masanın üzerinden bana saldıracaktı gibi sırtı dikleşti. Daha önce hayal kırıklığını gizliyorduydu bile şimdi hiç zahmet etmemişti.

"Bayan Pavlov, bugün ben ve bu kurulun geri kalanı hayatınızın geri kalanını hapishanede geçirmenize gerek olmadığına karar verebiliriz, ancak bu değerlendirmenin sonuçlarına bağlı olacak."

Basit bir kavramdı; burada ileri düzeyde hesap yapmıyorduk. Ama *değerlendirilmek* umurumda değildi. Şu anda yaşadığım koşullara ve dışarıda beni nelerin beklediğine bakılırsa... evet, Ceza İnfaz Kurumu beni tutabilirdi. Bu duvarlar beni hapsediyordu ama dışarıda beklemekten de bir nebze olsun koruyordu.

Bacağımdaki sabırsız bir titreme onu oynattı ve ayak bileklerimdeki prangalardan ritmik bir çınlama çıkardı.

"Özür dilerim, bir soru mu sordunuz?" Omuzlarımı kaldırdım ve uzun bir sessizliğin ardından gözlerimi asık suratlı takım elbiselilerden oluşan panele diktim.

Müdürün yanındaki iri yarı adam, "Bayan Pavlov, uygun zamanlarda cevap vereceksiniz ve size söylenmedikçe konuşmayacaksınız," dedi. Bana sinirlenmeye başlamışlardı. Mükemmel. Bu işi çabucak bitirmek en iyisi.

"Sizinle ilgili hiçbir şikayet almadık Bayan Pavlov. Biriminizdeki infaz koruma memurları sizi iyi davranışlarınız, işteki dakikliğiniz ve diğer mahkumlarla olan samimi ilişkileriniz nedeniyle sık sık tavsiye ediyor," dedi müdür ve ben gülmemek için kendimi zor tuttum.

Benim hakkımda söyledikleri bu muydu? İçimde tutamadığım kahkahayı gizlemek için öksürdüm.

Yüzüydü. Onları her zaman etkilemiştir. İlk geldiğimde çoğu insan beni genç bir suçlu sanıyordu ve iki yıl geçmesine rağmen hala öyle sanıyorlar. Suçumu işlediğimde on sekizimin diğer tarafındaydım ama babam engel olmasaydı daha hafif bir cezayla kurtulabilirdim.

İçeride, genç bir yüz hem bir lütuf hem de bir lanetti. İnsanlar size benzeyen birinin aslında tehlikeli bir suçlu olduğunu hayal edemediklerinde pek çok şey yanınıza kâr kalıyordu.

Any'a sorarsanız, ben hep ikisiydim. Melek ve şeytan. Aynı madalyonun iki yüzü.

Ama bu iyi davranış övgülerini sadece yüzüm sayesinde almamıştım. İnfaz koruma memurlarının hakkımda güzel şeyler söylemesine neyin sebep olduğunu çok iyi biliyordum ve bu temiz bir cilt ve düzgün davranıştan çok daha az masum bir şeydi.

"Bunu duymak güzel, sanırım."

"Bayan Pavlov, sürekli olumlu değerlendirme cezanızın hafifletilmesi anlamına gelebilir. Erken tahliye için bir tavsiyeye bakıyor olabilirsiniz. Bu değerlendirmenin önemini anladığınızdan emin değilim."

Dişlerim yanağımın iç kısmına o kadar sert battı ki kan tadı almaya başladım. Kısa bir an için, bu duvarların dışında bir hayat hayal etmeme izin verdim. İstedğim yere gideceğim. İstedigimi yaptığım. İstedigimi yiyordum. Gözlerim bu yanlış imgelemenden acıdı. Çünkü erken çıkarsam beni bekleyen şey bale terliklerim ve Paris bagetlerim değildi.

Hayır.

Babam olabilir. Ve bir kurşun.

"Anlıyorum," diye karşılık verdim, kendimi tabutun içine kapatmaya hazırlanırken. "Sadece umurumda değil."

Önümdeki memurlar kurulunda şaşkın fısıltılar dolaşıyordu. "Ne diyorsunuz Bayan Pavlov? Hazır olduğunuzu düşünmüyor musunuz?"

serbest

bırakılacak

mısın?"

"Hayır.

Bilmiyorum."

"Suçunuzun şiddetine rağmen, burada sizinle bu konuda hiç sorun yaşamadık. Başkalarına karşı şiddet içeren düşünceler besliyor musunuz?"

Bu soru bana ilk sorulduğunda yüksek sesle gülmek için kendimi zor tuttum. Bunu sorduklarında ne tür bir cevap bekliyorlardı ki? Burası hapisaneydi, dünyadaki tüm kötü insanlar bu binalarda toplanmıştı.

Önemli bir şeyi saklamayı çok önemli hale getiren hırsızlar, ilk geldiğimde bana bakıp duş almamı izleyen kadınlar ve burayı kişisel genelevleri olarak kullanan erkek ıslah memurları arasında, evet. Aklımda epeyce şiddet içeren düşünce vardı.

"Evet, var. Aslında, şu anda biraz içiyor olabilirim."

Müdürün soluna, psikiyatristin bulunduğu masanın en ucuna baktım. Ben yeniye bana asılmıştı. Şu anda seviştiği en az üç kadın tanıyordum. Uykulu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve baktığımı fark edince hızla başka tarafa baktı.

"Bu cezanızın ikinci yılı. Bruno Petrov'un hayatına son verdiğiniz için vicdan azabı duyuyor musunuz?" diye sordu müdür, onun da adını yanlış söyleyerek. Onun adını duyunca göğsümde küçük bir suçluluk duygusu filizlendi.

Onu ben öldürmedim, babam öldürdü ama bunun bir önemi yoktu.

Babam, burada kilit altında tutulan herkesten daha uzun bir suç listesine sahip olmasına rağmen asla bir hapishaneye adım atmazdı.

Bruno babam için çalışıyordu ve çıkmama yardım etmesi için ona yaklaştığımda hayır demedi. Belki de bu başına geleni hak ettiği anlamına geliyordu ama bana yardım etmek istediği için ölmüş olması asla iyi hissettirmeyecekti. Omuzlarımı geriye iterek boğazımı temizledim.

"Hayır. Yoluma çıkıyordu. Gitmesi gerekiyordu," diye robot gibi cevap verdim. Kurul sessizce bakıştı. Bacağım tekrar hareket etmeye başladı. Satıyor muydum? Onları ikna etmem gerekiyordu.

Eğer çıkmamı istiyorlarsa, beni Washington Kadın Islah Merkezi'nden tekmeleyerek ve çılgılık atarak sürüklemeleri gerekecekti. Bu odada söyleyeceğim hiçbir şey beni buraya getiren eylemlerden daha güçlü olamazdı. Babam Rus veletlerin lideriydi. Beni buraya getiren ipleri o çekmişti ve o memnun olduğu sürece burada kalacaktım.

Bu, herkesin zamanını boşa harcadığı muazzam bir olaydı.

Eğer seni içeride öldürmezlerse, malysh¹, seni kendim öldüreceğim.

Kelimeleri, tehditlerden şakalara kadar her şeyi söylediği aynı düz ifadeyle söyledi. Son derece ciddiydi ve ben hayatım boyunca onu test etmemeyi öğrenmiştim. Gerçekten denediğim tek seferde kendimi burada buldum.

Artık kendimi tanıyamıyordum. Nina Pavlova hapishanede yavaş yavaş ölmüştü ve geriye kalan bendim. Buna rağmen, bu Tanrı'nın unuttuğu yerin öngörülebilirliği, Mikhail Pavlova'nın gazabına uğramaktansa eve dönmekten daha iyiydi.

Hapishane sisteminde çalışan insanların yüzde doksanı, kendilerinden daha kötü olduğunu düşündükleri insanlar üzerinde hakimiyet kurmayı seven, bıkkın, zalim, sınırda psikopatlar gibi görünüyordu. Yüzde beşi reformla ilgilenen iyi insanlardı ama sonuçta işe yaramazlığı ve acınası ücretleri nedeniyle sistemden çıkarıldılar. Geri kalanlar ise bu berbat sistemden kâr elde eden insanlardı ve mümkün olduğunca çok mahkûm tutmaya yatırım yapmışlardı.

Benim geleceğim buydu. İyi bir mahkum değildim ama dışarıda Nina Pavlova olmaksızın içeride 893219 numaralı mahkum olmayı tercih ederdim.

"Anladığım kadarıyla duruşmadaki savunmanız ölümün kazara olduğu yönündeydi?" diye sordu müdür, durumun böyle olduğunu çok iyi biliyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, duruşma anıları en kötü başarısızlıklarımı gösteren bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

"Ceza almamaya çalışıyordum," dedim, dramatik bir etki yaratmak için gözlerimi devirerek, elimden gelen en iğrenç, şımarık zengin kız tonunu takındım.

Bir adam kaza sonucu, diğeri ise babam tarafından öldürüldü. Bu gerçekleri değıştirmedii. İki adam ölmüştü. Ben hayattaydım ama bir daha asla yaşayamayacaktım. Mikhail Pavlova bir daha gün ışığını görmemem için iyi para ödedi.

Sesler kesildi ve kurul üyeleri kendi aralarında bir şeyler müzakere ederken birbirlerine ne dediklerini anlayamadım.

"Bayan Pavlov-"

"Burada olmam gerektiğinden emin misin? Bayan *Pavlov* adında biriyle konuşup duruyorsun ve sana söylüyorum, o ben değilim," dedim.

"Son uyarı," dedi gardiyan odanın öbür ucundan ve ben iç çektim, gardiyan Davies'in beni daha sonra, kapalı kapılar ardında, dizlerimin üzerinde sikini yalarken cezalandırmaktan hoşlanacağını biliyordum. Ama hey, anlaşımadan diğerkızlar için biraz tampon ve sigara alacaktım, yani...

"Davranış, katılım ve genel rehabilitasyon kayıtlarınızı incelediğimizde, şu anda geçirdiğiniz sürenin gerçek bir reform sergilemek için yeterli olduğunu düşünüyoruz."

Zihnim kelimeleri karıştırdı, onları teker teker seçip anladığım sıraya koymam gerekti.

"Transfer falan mı ediliyorum?"

Benim duruşmam sansasyoneldi. Suç ortağımla birlikte eyalet sınırlarını geçmeyi başardığım için federal olarak değerlendirildi. Eyalet içindeki bir tesise düşmem tamamen şanstı. Babamın bununla bir ilgisi olabilirdi, çünkü onu tanıdığım kadarıyla beni güneydeki bir hapis haneye falan gönderebilirdi. Yüz kadar kadının kaldığı koğuşlar, yazın 90 derece sıcaklık, klima yok.

Kahretsin, beni oraya mı gönderiyorlardı?

"Hayır. Bu noktada serbest bırakılma kriterlerini karşıladığınızı düşünüyoruz. Bu suçtan önce siciliniz tamamen temizdi. Dahası-"

"*Serbest bırakmak* mı? Ne?" Keskin, acil bir korku vücuduma yayıldı. "Hayır, serbest bırakılmak istemiyorum." Ayağa kalkmaya çalışırken prangalarım takırdadı.

"Tahliyeniz yarın için ayarlandı. İşlemlerinizi sabah başlayacak. Bu değişiklikler nedeniyle aileniz değişen durumunuzdan haberdar edilecek ve muhtemelen sizi almaya gelecekler, ancak aksi takdirde şehre giden otobüs ücretini ayarlayabiliriz," diye devam etti, sanki onun önünde sinir krizi geçirmiyormuşum gibi.

"Anlamıyorum. Neden? Bu neden oluyor?"

Dudaklarını sıkıca bastırdı ve o cevap vermeden ben kendi sorumu cevapladım.

...çünkü *onun* istediği bu. Babam beni buraya koymak için para ödedi. Görünüşe göre şimdi de beni çıkarmak için para ödüyor.

Aman Tanrım.

"Uzun bir süre sonra tesisin eviniz gibi gelmeye başladığını biliyoruz. Uyum sağlama ve ayaklarınızın üzerinde durma konusunda endişelisiniz. Daha fazla kaynağa ihtiyacınız varsa-"

"Ben. İhtiyacım yok. İhtiyacım. Kaynağa. Bana bunun neden olduğunu söyleyecek birine ihtiyacım var. Birini *öldürdüm*."

Kalbim hızlı ve dengesiz atıyor, başımı döndürüyordu.

Babam sonunda işimi kendi bitirmeye hazırды.

"Değerlendirmeniz sona ermiştir, Bayan Pavlova," dedi ve ayağa kalkarak panelin diğer üyelerini de ayağa kalkmaya davet etti. "Dış dünyaya yolculuğunuzda iyi şanslar."

AYAKLARIM BENİ KISA, ACELECI ADIMLARLA AVLUYA DOĞRU GÖTÜRDÜ, SANKI tüm vücudumla bağlantısız. Zihnimdeki kıyamet günü düşüncelerinin aralıksız yarışına.

Uzaktan, öğleden sonra olduğunu, herkesin yemekten önce toplanmasına daha birkaç saat olduğunu fark ettim. Başımı salladım, gürültülü ve kaotik düşüncelerin değerlendirme için düzgün bir sıraya girmesini diledim, ama kurcalanmayacaklardı. Güneşin sıcaklığı yanaklarımı öperken terli avuçlarımı devlet tarafından verilen haki pantolonuma sildim.

Gözlerimi kısarak çimenli avludaki aynı şekilde giyinmiş kadın grubuna baktım ve Penny'yi aradım. Bakışlarım ona takıldı ve onu avlunun kenarındaki bir ağacın altında oturmuş Enid'le konuşurken buldum.

"Nerelerdeydin bebek, son sayımı kaçırdın mı?" diye sordu ben yaklaşırken. Yüzüme hızlıca bir göz attıktan sonra ifadesi düştü. Hiç şüphesiz bugünkü incelememi hatırlıyordu.

"Hey... Enid, acaba sen...?" Sözüünü yarıda kesti, yaşlı mahkûmdan benimle bir dakika yalnız kalmak istediğini pek belli etmedi. Enid sözünü sakınmadan ayağa kalktı, üniformasının tozunu aldıktan sonra Penny'ye göz kırptı, yüzünde imalı bir sırıtış vardı.

Yakınlığımız, birimin çoğunun bizim bir ilişki içinde olduğumuzu düşünmesine neden oldu. *Kız* arkadaş, sadece arkadaş değil. Değildik ama suçlamalara karşı koymaya zahmet etmedim. Genellikle bu hakkın tamamen ortadan kaldırıldığı bir yerde insanların size mahremiyet vermesinin avantajı ile birlikte gelirdi.

"Söyle bana, ne oldu?" Penny, Enid'i duymazdan geldikten sonra sordu. İçgüdüsel olarak başımı çevremizdeki sahneye çevirdim: bize doğrultulmuş olabilecek her kamera, dikkati biraz fazla keskin görünen herkes.

"Sanırım babam bir şey yaptı," dedim sert bir fısıltıyla, ses tonumdaki panik havasından nefret ediyor ve onu yumuşatmaya çalışıyordum. "Kurul erken tahliye olacağımı söyledi."

Bu konuda profesyonel olan Penny şaşkınlığını gizledi, bağırıp dikkatleri üzerimize çekmek yerine elimi sıktı. Davamın ayrıntılarını, babamı ve eve dönmek zorunda kalırsam nasıl bir bok çukurunun içine gireceğimi biliyordu.

"Eğer benimle taşak geçiyorsan, bebeğim-"

"Ben değilim. Yemin ederim. Hapishane müdürüne bunu yapmamasını söyledim ama yine de salıvermeye devam ettiler. O benim babam. Öyle olmak zorunda."

"Başka kim biliyor?"

"Hiç kimse. Varsa bile benden duymadılar" diye cevap verdim, inceleme sırasında odada bulunan gardiyanı hatırlayarak. İnfaz koruma memurları da konuşuyordu.

"Ne zaman?"

"Yarın."

"Lanet

olsun."

Gözlerim bahçede çılgınca dolaştı. Sanki söylediğim her kelime alnımdan telgrafla bildiriliyormuş ve artık herkes biliyormuş gibi hissediyordum. Yayın haberleri her zaman kötüdür. Kıskaç bir kaltağın sizi sabote edeceğine ya da bir kavgaya çekeceğine güvenebilirdiniz; içeride kalmanızı sağlamak için her şeyi yapabiliirdi.

Aslında, belki de herkese söylemeliydim. Yeterince insan öğrenir ve sabotaj girişiminde bulunursa, beni bırakmalarının imkânı yoktu. Dudağımı ısırđım ve piknik masalarının yanındaki boşboğaz Gwenny'ye baktım.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı Penny. "Serbest kalmanı sabote edecekleri gibi boğazını da kesebilirler, bunu sen de biliyorsun. Özgürlük şansı, bir ay hücrede kalmaktan ya da eski moda bir dayaktan daha iyidir."

Daha önce de olmuştu. Buraya geldiğimden beri iki kez. Bir kız öldü. Bir diğeri ranzasında uyuşturucuyla yakalandı ve tekrar mahkemeye çıktı. Başka bir koğuşa ama erken tahliye yerine cezasına üç yıl daha eklendiğı söylendi.

"Ama eve gidemem, Pen. Bana ne yapacağını biliyorsun."

"Doll, gelecekte o ele ihtiyacım olacak," dedi yüzünü buruşturarak, gözleri elimin onunkini bir mengene gibi sardığı yere kaydđ.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"En kötüsünü hayal etmemeye çalış," diye azarladı ve omuzlarımdan tutup oturmam için beni çimlere doğru çekti. İç çekerek acınası bir şekilde kığımın üzerine çöktüm. Parmaklarım parlak yeşil telleri sinirli bir şekilde kopardı, köklerini ve her şeyini söktü.

"Seni affetmiş olması mümkün değil mi?" Homurdandım.

"Birazcık bile mümkün değil mi? İki yıldır buradasın Nina. Belki de cezanı çektiğine karar verdi ve seni eve geri istiyor. Yani, erken şartlı tahliye için bu kadar hızlı bir şekilde gözden geçirilmen için herhangi bir neden düşünemiyorum."

Anlamıyordu.

Başımı salladım. "Beni öldürecek, Pen-"

"Tamam, bak, bariz bir şekilde belirtmeyecektim, ama buradaki tüm bratva ile ilişkili piliçler varken, baban ellerini kirletmeden içeride kolayca yaptırabilecekken neden seni dışarı çıkarma zahmetine girsin ki?"

"Belki de haklısın," diye itiraf ettim, ama içimden, babam ölmemi isteseydi, bunu büyük olasılıkla kendisinin yapmak isteyeceğini düşündüm.

"Mm-hmm." Penny gururla başını salladı ve saçlarını omzuna attı. Kafa derisinden taşan kahverengi kökleri, içeride geçirdiğı zamanın fiziksel bir temsiliydi. Toplam cezası beş yıldđ ve şimdiye kadar yaklaşık üç yıl yatmıştı. Ağartılmış sarı saçları neredeyse tamamen .

Federal hükümlüydü, yani Bostonlu olmasına rağmen buraya gelmişti, ama yine de aksanı vardı.

"Peki, ne istiyor?" Yüksek sesle düşünerek sordum. Mikhail Pavlova bir tuğla duvar kadar opaktı. Niyetleri hiçbir zaman net değildi ve tahmin edilebilir olmaktan çok uzaktı. Serbest bırakılmamı beni bitirmek için ayarlamadıysa, o zaman 'mola bitti evlat' dışında başka bir nedeni olmalıydı. Kendisine ya da 'ailesine' doğrudan fayda sağlamayan hiçbir şey yapmadı.

"İki yıldır hapistesin ve endişelendiğin şey bu mu?" Penny gülerek, "Kimin umurunda?" dedi. "Kimin umurunda. Burada herkesin konuştuğu tek şey dışarı çıktıklarında ne yapacakları."

Gözlerimi kısarak başımı batan güneşe doğru çevirdiğimde düşüncelerim durdu. Dışarı çıkıyordum.

Sayım, teftiş, gardiyanlara servis. Her şey bitmişti.

Ve Penny'yi. En Penny'yi özleyecektim. Dışarıda hiç arkadaşım olmamıştı. Pek olmadı. Onlar piyundu. Oyun arkadaşları. İyi geçinmem beklenen insanlar. Hiçbiri *gerçek değildi*.

Gözyaşlarımı zorlayarak burnumu çektim.

"Ağlama bebeğim, dışarıda ne olursa olsun, içeride olmaktan daha iyi olmalı." Penny tekrar elimi tuttu.

Çok fazla fiziksel temasa izin verilmiyordu ama şu anda bir sarılma iyi olurdu. Tekrar burnumu çektim, kendimi aptal gibi hissediyordum ve her şey hakkında Penny'nin görüldüğü kadar olumlu olabilmeyi diliyordum.

Babamın benim için bir şeyler sakladığından emindim ama bunun onun değerli Kalaşnikof'uyla bir buluşma olmama ihtimali en az yüzde elliydi. Ve yüzde elli özgürlük şansı kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Ve sonra... Diğer tarafta beni neyin beklediğine bağlı olarak ölümün başka bir tür özgürlük olduğunu sanıyordum.

"Eve döndüğünde yapacağın ilk şey ne olacak?" Penny sordu, dikkatimi dağıtmaya çalıştığı her halinden belliydi ama yine de kanmıştım.

Eskiden dansçıydım. Dans ayakkabılarının, sert stüdyo zeminlerinin ve resitallerin görüntüleri duyularımda patladı. Tüm bunlar olmadan önce kaçmak ve bir dans programına gitmek istiyordum. Başarılı olsaydım orada olacaktım.

Görüntüler bulanıktı. Kenarları güve yemiş.

Umut, iyimserlik, hafiflik; tüm bunlar burada hissedilemeyecek kadar tehlikeliydi. Çok vahşi ve karanlıktı. Ölü hayaller ve öldürülmüş potansiyelden oluşan girdaplı bir kütle. için zor olmalıydınız. Başarılı olmak için acımasız olmalıydınız.

Ya da benim gibi şansınız yaver gitmiştir. En başından itibaren doğru insanlarla birlikte olun, içinize kapanın ve size söyleneni yapın.

Göğsümde yoğun bir duygu yükseldi. Çok uzun zamandır dans etmemiştim, eskisi değil. Eğer yarın eve gidiyor olsaydım.

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Sonunda kapı kapalıyken sıçacağım," dedim söylemek istediğim şey yerine - o rüyanın benden ikinci kez koparılmasından korktuğum için yüksek sesle itiraf edemediğim şey.

Penny güldü.

Babamın tehditleri hafızamdan silinmiyor, dört gözle bekleyebileceğim parlak ve mutlu her şeye tutunuyordum. Penny'nin aksine, onun hâlâ bir tehdit olmayacağına ikna olmamıştım ama ne olursa olsun, en azından artık burada olmayacaktım. Bu da bir şey sayılırdı.

"İstemiyorsan yazmak zorunda değilsin ama mektup yazarsan sevinirim. Arada bir telefon görüşmesi belki. Bilirsin işte..." Penny omuz silkerek sözlerini bitirdi.

Onsuz hapis yatmak zorunda kalsaydım, cezam katlanarak daha da zorlaşacaktı. Mahkumları unutmak kolaydı. Bunu ilk elden biliyordum. Kayıtlarımdaki tek para, çalıştığım ya da emdiğim paraydı. Mektuplar, telefon görüşmeleri, ziyaretler tüm cezam boyunca sıfırdı.

Penny'nin ailesi yaklaşık altı haftada bir onu görmeye geliyordu. Ergenlik çağındayken hamile kaldığı bir oğlu vardı. Oğlu şimdi beş yaşındaydı ve annesi hayatının büyük bölümünde hapisteydi.

"Benden kurtulamayacaksın. Braden ve anneni görmeye gidebilir miyim?" diye sordum.

Penny usulca güldü. "Onlara sadece iyi şeyler söyle, tamam mı?"

Hüzünle gülümsedi.

Dışarı çıkan o olmalıydı.

En azından dışarıda onu seven insanlar vardı. Kim gerçekten onu geri *istedi*.

OceanofPDF.com

ENZO

(Geç kaldı."

Başını arkaya yaslamış, gözlerini tavana dikmiş oturan oğlum
Bir dizi oyuncusundan daha fazla dramla iç çekti.

"Bekletilmekten şikâyet mi etmek istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak
sordum, ağzımda ekşi bir tat vardı. Başını eğip bana baktı, dudaklarının bir
köşesinde utanmaz, alaycı bir gülümseme vardı.

"Bu sefer ben değilim."

Huysuzluğunun altında neredeyse gururlu bir ses vardı.

Davranışlarındaki kendini beğenmişlikten duyduğum rahatsızlığa rağmen,
bunu belirtmekte haklıydı. Bekletilmeyecektim.

Matteo başını tekrar arkaya yasladı.

Onun benim ikizim olduğunu sık sık duyardım. Benim klonum. Benim
boyumda, benim kemik yapımdaydı, benim gözlerime sahipti.

Ancak benzerlikler burada sona erdi.

"Onlara beş dakika daha vereceğiz," diye karar verdim.

Matteo'nun gözleri doldu ve zaten çözülmekte olan sabrımın ipleri inceldi.

Elimi cebimden çektim ve saati kontrol etmek için bileğimi oynattım.
Şimdi on dakika gecikmişim. Cucinelli makosen parke zemine sinirli bir
ritimle vuruyor, sıkıntı yavaş yavaş kaynıyor ve vücudumdaki her hücreyi
geriyordu.

"Şunu keser misin?" Matteo söyledi. Yine kaşlarını çatmış, kaşlarını
gözlerinin üzerine indirmişti. Eliyle ayağımı işaret etti. "Devam edersen yerde
bir delik açacaksın," dedi.

Alay ettim, ağırlığımı yaslandığım duvardan kaydurdum ve kapıya doğru birkaç uzun adım attım.

"Otur Tanrı aşkına. Her zaman çok ."

Oğlum koltuğuna çöktü, belli ki aynı aciliyetten yoksundu. "Tansiyonun için kötü."

Dişlerim çenemde öğütüldü. "Çok miktarda kokain de öyle ama bu seni hiç durdurmadı."

Dişlerinin arasından konuşmadan önce alay etti. "Ben temizim, baba."

Birkaç lanet aydan fazla sürdüğü anda gurur duyacağım bir gerçek. Oğlum, sadece kendi iradesiyle hareket eden, ne zaman harekete geçse kıpırdamayan bir nesneydi. İşim bittiğinde mafyayı onun ellerinde görmeye çalıştım, onu don olarak hayal etmeye çalıştım ve sık sık başarısız oldum.

Görevi devraldığım anda ondan birkaç yaş büyüktüm ama hiç bu kadar bıkkın olmamıştım. Acil durum ya da görev beni hiç bu kadar etkilememişti. Bana gerçekten oğlum olduğunu hatırlattığı anlar oldu, ama bunlardan daha sık olarak, son sinirimi çalıştırdı.

"musun, bu buluşmayı tek başına halledebilirsin." Ayağa kalkarken dizlerini tokatladı ve büyük oturma odasının diğer ucundaki koridora doğru adım atmadan önce boynunu kırmak için başını bir tarafa eğdi.

"Otur kışının üstüne."

Durakladı, gözlerinde ateşle döndü, ama kendini tekrar koltuğuna bıraktı, dirsekleri dizlerinin üzerine eğilmişti, karanlık yüzünü gölgeliyordu.

Yirmi bir yaşında, artık hiçbir yasal ölçüye göre çocuk değildi ama oğlumu tanıyordum. Hazır olmaktan çok uzaktı. Bu işlerin nasıl yapıldığını görmesi gerekiyordu.

Yine de benim sabrımın hediyesine sahipti.

On beş dakika geciken Rus, bunu yapmadı.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. Ciğerlerime hava çekmeye zorladım. İçinde baskı oluşan yerler yerleşmeye başladı.

"İkiniz de farklı olmaktan çok aynısınız," dedim, çoğunlukla kendime.

Matteo kaşlarını kaldırarak kıpırdandı.

"Ben ve kim? Rus mu? *Alexei* mi?"

"Kurumlarınızı devralmak için sırada bekleyen genç adamlar," diye açıkladım. "Bir imparatorluğun nasıl yönetileceği konusunda hiçbir fikri olmayan genç adamlar."

Matteo, Rus patronun oğluyla kıyaslanmaktan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde elini salladı.

"En azından kaç yılım var? Nalları dikmeden önce on yıl mı? Henüz terfi etmedim."

Bir elimi yüzüme sürdüm ve kendimi tutmaya çalıştım.

Oğlum kalp krizi geçirse bile ciddiye almaz. Umarım, onun hayırsever istekleri doğrultusunda elli iki yaşına kadar yaşayabilirim. Bu, onun devralması kaçınılmaz olarak işi batırmadan önce işimizin on kutsanmış yıl daha sürmesi anlamına gelebilir.

"*Non sbagliare il colpo*, Matteo," dedim. "Bu fırsatı bizim için mahvetme."

Kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

"Bu odada konuşulacak şeylerin sizi ilgilendirmediğini düşünüyorsanız fena halde yanılıyorsunuz," dedim. "Pavlova az önce öldü."

"Sevdiklerine başsağlığı diliyorum," diye mırıldandı küstahça.

"Bu bir fırsat kapısı açıyor, Matteo," diye çıkıştım. "Ruslar her zaman kendi başlarına bir ada oldular. Bu odada ne olacağına bağlı olarak şimdi bir müttefik haline gelebilecek sessiz bir düşman."

"Bir terfi alıyor ve ilk yaptığı şey bir anlaşma için muhalefete koşmak mı oluyor? Kazanamayacağını bilen bir adama benziyor. Siktiğimin zavallısı," diye tükürdü Matteo, başını bana doğru eğdi, kollarındaki kaslar ceketinin altında esniyordu.

Hayır, sesi taşaklı bir adam gibi geliyordu. Değmeyecekse bir anlaşma sunmazdı. Cesaret, genç Pavlova'da vardı. Zeki olup olmadığını ise zaman gösterecek.

"Geldiğinde ona biraz saygılı davran," diye mırıldandım, ağzımın kenarları yüzümü buruşturarak geri çekildi.

Alexei Pavlova zaten kötü bir ilk izlenim bırakıyordu ama ben çocuğu tanıyordum. Yirmi beş yaşındaydı ve aniden şehrin en büyük kumar sendikasının başına geçmişti. Rusların başka işlerde de parmağı vardı ama hiçbiri kumar çetesinin eline su dökemezdi. Son sayıma göre, şehirde Ruslara ait olmayan sadece *bir* yeraltı kumarhanesi vardı. Babasının toplarında yüzücü olarak geçirdiği ilk günlerden beri kaderi bu olmasaydı onun için üzüldüm.

Zamanımın boşa harcanmasına içerliyordum. Hâlâ burada olmamın tek nedeni genç Pavlova'nın teklifiydi. Bir ittifak istiyordu. Ortaklık. Ve tefecilik işimiz arka sokaklardaki kumarhanelerle güzel bir bağlantı kuracaktı.

İttifakın yeterince faydalı olması koşuluyla bu olasılığa açtım. Teklifinin iyi olduğu konusunda ısrar etti. Kaçırılmayacak kadar güzeldi. Gördüğümde inanacaktım ama bu noktada ince buz üzerindeydi.

Matteo ayağa kalktı.

"Otur, Matteo."

Bana yorgun bir bakış attı.

"bir gecede planım olmadığını mı sanıyorsun?" diye yakındı.

Yaptığını biliyordum. Büyük olasılıkla, kullanılmış bir prezervatif gibi atmadan önce önümüzdeki birkaç hafta boyunca yanında tutacağı isimsiz bir kızı becermeyi içeriyordu.

Meydan okuyan, buz gibi bakışlarıyla beni sabitlerken, aramızdaki uçurumu hissettim. Benim ve onun değerleri arasında.

Kapı zilin sesi aramızdaki gerilimi azalttı.

Birkaç dakika sonra Mark'ın eşliğinde iki adam odaya girdi ve bana doğru başını sallayarak fazla uzaklaşmayacağını söyledi.

Alexei Pavlova'yı bir araya getirirken içimde küçük bir tanıma titremesi oldu. Merhum patronun çocuğuyla hiç şahsen tanışmamıştım ama saçları -Sarışın ve derin badem rengi gözleri babasınıninkilerle aynıydı.

Uzun boyluydu ama mütevazı bir yapısı vardı. Hemen heybetli görünmek yerine iri yapılıydı. Sırtını dik tutması ve bu toplantıya tek başına katılma cesaretiyle babasının cüretkârlığına da sahip olduğu anlaşılıyordu. Alexei'nin gözleri oğlumdan bana doğru kaydı ve bizi süzdü.

Dışarıda takviye kuvvetleri olmadığına inanmayacak kadar zekiymdim ama iyi niyet göstergesi gibi görünen bu şey aslında onun açısından inanılmaz bir riskti. Bundan faydalanmak istemediğim için şanslıydı. Henüz değil.

"Zamanı gelmişti Pavlova," dedim.

Ağzı, bu gibi konulardaki çocuksu tecrübesizliğini ele veren bir sırıtışla kapandı.

"O zaman daha fazla israf etmeyeceğim," dedi büyük bir edayla. "Bir ortaklık teklif etmek için buradayım."

Alay ettim, o geldiği için kızgınlığım azalmak yerine ikiye katlandı. Elim istemsizce sıkılırken, zihnimde aynı elin boğazına dolandığı bir görüntü canlandı.

"Size para vermemizi istiyorsunuz, sadece daha fazla adımla," dedim.

Omuz silkti, suçlamayı reddetmedi. Müşterilerini paraya boğacaktık, onlar da ona kumar oynayacaklardı. Doğal bir eşleşme gibi görünüyordu ama bu anlaşmadan çok daha fazla fayda sağlayacaktı.

"Bir teklifim olmasaydı sormazdım," dedi dudaklarında yine o hoşgörölü sırıtışla.

"Bize istediğimiz neyi sunabilirsiniz?" Matteo sordu.

"Bu gösterip anlatmak değil," diye tersledim. "Devam edin."

Elinde bize uzattığı tek bir kahverengi zarf vardı. Önce Matteo aldı ve açtı, içinden lamine edilmiş bir kâğıda benzeyen bir şey çıkardı. Kaşları şaşkınlıkla bir araya geldi.

"Kimsiniz?"

"Kız kardeşim. İşe girersek onu alabilirsin." Matteo'nun gözleri hâlâ şaşkıındı ama şimdi meraklı görünüyordu. Fotoğrafları elinden kaptım.

Genç, sarışın bir kadın sayfaların arasından bana baktı. Her ikisinde de yüzünde boyanmış gibi görünen yarım bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu. Kalp şeklindeki yüzü çukurlu bir çeneye doğru iniyordu.

Çarşafı tutan ağzımdan yavaş, titrek bir nefes çıktı.

"Kız kardeşin, ha?" Matteo kaşlarını çatarak söyledi. "Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Biliyordum.

İçime ağır bir soğuk oturdu. Her santimiyle örnek bir öğrenci gibi görünüyordu. Dört yıl boyunca sadece bir erkek arkadaşı olan, dedikodu yapmayan ya da kötü notlar almayan ve tüm öğretmenlerin sevdiği iyi kız.

"Kız kardeşin mahkum mu?" Ben sordum.

Alexei'nin gülümsemesi bir an için kayboldu, sonra dikkatlice yerine geri çekti.

"O dışarıda," dedi.

"Eminim bunu yapmak için bir sürü torpil yapman gerekmiştir."

Dudakları birbirine yapıştı, az önceki küstah rahatlığı kayboldu. *İşte oradaydı.* Gözlerindeki sert bakış, ağzının yapısı, içinde dönen düşük seviyeli öfke. O babasının oğluydu, tamam.

"Evet, başka türlü nasıl evlenebilir ki?"

"Genellikle bir cinayet cezasını bozdurmak için çok fazla güç gerekir."

Alexei'nin dudaklarının kenarı yukarı kalktı, sanki küçümsendiğini hissetmiş gibiydi. İyi oldu. Öyleydi. Babasının huysuzluğuna sahip olabilirdi ama yeni atanmış ve boyundan büyük işlere kalkışmış biri olarak Mikhail Pavlova'nın gölgesinin tüm varlığına, karizmasına ve kontrolüne sahipti.

Tıpkı Matteo gibi. Bu düşünce hızla geldi ve ayıltıcı oldu.

"Bir dakika, *cinayet* mi?" Matteo kafasını çevirip bana bakarak sordu.

Alexei'nin gözleri soğuktan frijite döndü. "O kimseyi öldürmedi."

"Son duyduğuma göre babanın sağ kolu bir kutunun içindeymiş ve bu yüzden hapse atılmış," diye meydan okudum.

Alexei kendini toparladı, soğukkanlılığını korumaya çalışırken bir yandan da kaçıyordu.

"Ölüm bir kazaydı ama suçluluk duygusu onu öldürdü. Pişmanlık duyuyordu. Ailesine yaptıklarını telafi etmek için cezasını çekmesine izin verilmesini istedi."

Kısa bir kahkaha attım. Hikâyenin bu versiyonunu daha önce hiç duymamıştım. Bu taze papatya kızın birçok erkekte olmayan sadakate sahip olduğuna inanmam mı gerekiyordu? Suçu üstlenip hapse girmek asil bir davranıştı ama bu özelliğin Pavlova soyundan gelmediğini biliyordum.

Gözlerim yine onun düz görüntüsü üzerinde gezindi. Pavlova'nın kızının neye benzeyebileceğini hiç hayal etmemiştim ama onun *bu* yaratık olduğunu asla tahmin edemezdim.

Hikâyeye göre Pavlova'nın sendikasında, kimin anlattığına bağlı olarak ya bir erkek arkadaşı ya da bir hain olan bir suç ortağı vardı. Ne olursa olsun, eylemleri sağ kolunun ölümüyle sonuçlandı. Kadın ya da her de Avrupa'ya kaçmaya çalışıyordu.

Söylentilere göre Pavlova'nın milyonlarca dolarını çalışırlarmış. Pavlova'yı düşüncesizliği yüzünden hapse attırdı ama adam, her kimse, sırta kadem bastı.

İnsanlar Pavlova'nın onu sümüklü böceklerle doldurup gözlerinin önünde öldürdüğünü söyledi. Alexei'nin oğlumun evlenmesini beklediği kadın buydu. Gözlerim tekrar portreye kaydı, sanki son gördüğümünden bu yana değişmişti.

"Lanet mahkeme ona inanmadıysa, ben neden inanayım?"

Alexei bir adım öne çıktı. Çenesi sabitti ve bu toplantıya gösterdiğinden daha hazırlıklı olduğunu söylüyordu.

"Evlilik söz konusu olduğunda aklımda oğlun vardı," dedi ve bakışlarını Matteo'ya çevirerek az önce sorduğum soruyu duymazdan geldi.

"Ne düşünüyorsun? Bunu mi çeviriyorsun?" diye sordu oğluma.

Matteo resimleri benden geri aldı.

"Bu yıl yirmi yaşına girecek. Hâlâ bakire."

Buna hem oğlum hem de ben güldük. Göğsümden derin bir kıkırdama yükseldi. Onun hakkındaki söylentilerin çılgınca olduğunu düşünüyordum ama bu paha biçilemezdi.

"*Bu kızın* liseyi bitirip bakire kalmasına imkân yok," dedi Matteo kahkahalar atarak.

Resme tekrar baktım. Ya hüküm giymiş bir suçlu ya da yetişkin bir bakire olduğuna inanabilirdim ama ikisine birden inanamazdım. Fotoğraflar çekildiğinde en az on sekiz yaşında olmalıydı ama beni kandırabilirdi. Gözlerimi resimden ayırdım ve düşüncelerim daha fazla dağılmadan kendimi durdurdum.

"Senin için buna degeceğini bilmesem teklif yapmazdım," dedi Alexei. Kollarını kavuşturdu ve gözlerine memnun bir parıltı geldi. "Bir evlilik ailelerimizi birleştirir. Ve bu birliktelik daha fazla pazarlığa, belki de kumarhanelerden pay almaya ya da bu şehirde kimsenin ayağına basmadan kendi kumarhanenizi açmaya olanak sağlayacaktır."

Matteo aniden, "Onu görmek istiyorum," dedi ve beni Alexei Pavlova'nın beni içine çektiği trans halinden çıkardı.

Matteo dişlerini emdi, kızın fotoğrafını tutuşu neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılaştı. Kızın bakire olma ihtimalinin onu cezbedtiğine şüphe yoktu. Oğlumun bakireleri toplamayı sevdiğini duymuştum, bu şehrin her yerinde kiraz patlatmak onun bir eğlencesiydi.

Alexei kendini beğenmiş bir tavırla Matteo'ya başını salladı. "Elbette. Zamanı ve yeri söyleyin, resmi olarak herhangi bir şey kararlaştırılmadan önce buluşmanız için gerekli düzenlemeleri yapalım."

sıkıştık. Bir hafta içinde kızla birlikte buraya dönecekti.

Görücü usulü bir evlilik, iyi niyetin nihai teklifiydi. Kanla olan anlaşmamızı sağlamlaştıracaktı.

Mikhail benzer bir anlaşmayı kabul eder miydi? Adam onu hapse attı, bu yüzden ona ne olduğunu umursadığından şüpheliyim. Benim hiç kızım olmadı, ama bu fikir beni tiksindirdi. Bununla birlikte, Mikhail Pavlova gibi bir babaya sahipken, hapse atılmaktan daha kötüsünü beklemiş olmalı.

Kız tüm bunlar hakkında ne hissediyordu? Sanki bana söyleyecekmiş gibi basılı fotoğraflarına baktım.

Tekrar yalnız kaldığımızda Matteo'ya "Çok güzel," dedim. Hâlâ elinde fotoğrafı tutuyordu. Saçlarında parlayan güneşle dışarıda oturduğu fotoğraf.

"Daha kötülerini de gördüm."

Ağızma ekşi bir tat geldi. Öyle olduğuna emindim.

"Bir kadınla yuva kurmanın zamanı geldi. Daha kaç yıl fahişelik yapacağımı sanıyorsun?"

Matteo bana baktı, gözlerinde hafif bir muziplik vardı. "Eğer bu bir meydan okumaysa, kabul etmek zorunda ."

"*Odaklanmalısın.* Pavlova'nın ölümü pek çok şeyin değişebileceği anlamına geliyor. Bu adam hakkında hareketlerini tahmin edecek kadar bilgimiz yok ama bu ittifak değerli olabilir."

"Bana bu konuda seçme şansım olmadığını mı söylüyorsun?"

"İleride senden çok daha fazlasına ihtiyacım olacağını söylüyorum. Eğer bu ihtiyaçlar o kızla evlenmeyi de içeriyorsa, bu durumun üstesinden gelmeni bekliyorum."

Çenesi titredi. "Güzel bir kız," diye kabul etti. "Yine de yalan söylemeyeceğim, sonunda İtalyan bir bomba ile evleneceğimi düşünmüştüm."

Sanki bu kızın seviyesini düşürüyormuş gibi söyledi. O soğuk gözlerin ardında bir derinlik vardı. İçine düşmek isteyeceğiniz türden. Onun hakkında duyduğum hikâyelerin çoğu yalandı şüphesiz, ama yalanlar gerçeğin temelinden başlardı.

"Bu, ailenin sizden vermek istemediğiniz bir şeyi talep edeceği tek zaman değil."

Tüm bunları biliyordu ama benim kadar rahat değildi. Görev önce gelirdi. Aile, kolektifin iyiliği için kurşunu ısırmanız anlamına geliyordu. Herkesin sırtında hedefler varken, bencil olmayı göze alamazdınız.

"Her neyse." Fotoğrafları kanepeye bıraktı ve bakışlarında bir sertlikle ayağa kalktı. "Ben yaparım. Yani, en kötü ihtimalle, her gece eve geldiğimde temiz bir amım olur."

...sikini başka bir yerde kirlettikten sonra, şüphesiz.

"En kötü ne olabilir ki, değil mi?" Matteo omuzlarını kayıtsızca silkerek ekledi ve normal haline geri döndü. Sesinin tonunun yükseldiğini ve ayrılmadan önce bakışlarının kanepedeki fotoğraflara yöneldiğini fark etmeyecek kadar iyi tanıyordum onu.

Pavlova kızıyla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Ben de öyle.

Sadece saklamakta daha iyiydim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

NINA

Ben çarşaflarımı yırtık pırtık, devlet tarafından verilen yatağımın etrafına sıkıştırdım - tabii buna yatak denebilirse.

Her gün yaptığım gibi yorganımı üzerine örttüğümde ellerimin altında çöktü. Başım ağrıyordu. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştım. İçimde dinlenemeyecek kadar çok sinirsel enerji ateşleniyordu. Dışarı çıkacağım için heyecanlanmaktan, bundan sonra olacaklar için dehşete kapıldığımdan boğazımı kavuran acınası gözyaşlarımı tutmaya kadar çılgınca gidip geldim.

Bugün. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde bir ara beni almaya gelecekler, beni korunan inden doğrudan kurdun ağzına bırakacaklardı.

Ürperdim, içimi soğuk bir güvensizlik kapladı. Omzumun üzerinden açık kapıya şüpheli bir bakış fırlattım. Ne olursa olsun gündüz saatlerinde açık kalıyorlardı ama kedim çoktan kahvaltıya gitmişti. Kimse bilmiyordu. Hiçbir şey söylememiştim ama hapishanede haberlerin yayılma şekli, insanların zihinlerini okuması .

Kahvaltıya gitmek istiyordum ama midem düğümlenmişti. Topak topak olmuş yulaf ezmesini bir koklasam muhtemelen kusacaktım.

"Karenina Pavlova?" Aniden duydum.

Bir kadın kalçasına dayadığı bir pano ve sıkılmış bir ifadeyle kapıda durdu. "Çıktınız. Toparlan."

Şimdiden mi? Bazen insanlar bütün gün EOS'larının piyasaya sürülmesini bekliyorlar. "Şimdi mi?"

"Şu anda. İşlemlerinizi için hazırız."

"GERİ GELECEKSİNİZ," DEDI ASIK SURATLI MEMUR.

tahliye paketi dedi. Tahliyemle ilgili duygularım o kadar karmakarışık ki neredeyse onunla aynı fikirdeydim. Yine de, işinin bu kadar berbat olması ve bunun acısını yabancılardan çıkarması benim suçum muydu?

Geldiğim kıyafetleri değiştirmem için bana tam beş dakika verildi. Cezam için giydiğim beyaz elbise, eskiden sımsıkı sarıldığı tüm yerlerden sarkıyordu ama yine de, doğal olarak zeytin tonundaki tenimde o berbat turuncu renkten daha iyi duruyordu.

Elbisenin beni masum göstermesi, saflığın, bekaretin rengine büründürmesi gerekiyordu. Belli ki amaçlanan etkiyi yaratmamıştı.

"İyi günler," dedim salıverilmemle ilgilenen acı kadına. Homurdandı ve ben dışarı çıkarılırken kaşlarını çatarak bana baktı.

Önden nasıl görüldüğünü unutmışum. İçerisi de aynı şekilde ve kasvetliydi. Parmaklarım elimde tuttuğum, içeride geçirdiğim süre boyunca biriktirdiğim belgeler ve rastgele eşyalarla dolu kutuya vuruyordu. Çoğunlukla ıslah memurlarıyla aramızda gidip gelen mektuplar, uçurtmalar, bazı ev yapımı kartlar; son iki yıl için gösterebileceğim tek şey bunlardı.

Nefesim kesildi, her zamanki hapishane ayarlarım tamamen bozuldu. Güneş çok parlak görünüyordu. Hava çok hafifti. Maruz kaldım. Burada, tüm bu açıklıkta kendimi çok açıkta hissediyordum. Sağımda ve solumda yirmi metrelik çitler olsa bile önümde hiçbir şey yoktu. Sadece park yeri ve ana yola çıkan çakıllı yol vardı.

Topuklarımın üzerinde hafifçe zıpladım, dudağımı ısırdım, ne yapacağımı bilemiyordum, sabahın erken saatlerinde havanın tenimi yakan serinliğine rağmen alnımda boncuk boncuk ter vardı.

Penny! Penny'ye veda edemedim. Arkamı döndüm, acaba kısa bir süreliğine içeri girebilir miyim diye düşünürken onu duydum.

"Bu benim küçük kız kardeşim mi?"

Döndüm ve onu otoparktaki iki sıra arabanın arasından bana doğru yürürken buldum. Hatırladığım gibi uzun boylu ve sarışındı, ama gözlerinin etrafında bir karanlık ve çenesinde benim hatırlamadığım bir keskinlik vardı.

Kardeşim. Alexei Pavlova.

O yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyordu, ayaklarım ona doğru hareket edemeyecek kadar ağırdı. Hayvani bir şey tüylerimi diken diken etti.

ensemde. Avcıyı av olarak tanımak. Ama kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

"Şu haline bak," dedi yüzünde kocaman bir sırıtışla. İki yıldır tek kelime etmemişti ve şimdi gülümsüyor muydu?

Bana bakmak için dünya kadar zamanı vardı. Neredeyse iki yıl boyunca ne zaman beni görmek istese tahmin edilebileceği gibi aynı yerdeydim ve yine de hiç ziyaret etmedi. Hiçbir zaman çok yakın olmadık ve bu işe girerken ondan böyle bir adanmışlık beklemiyordum. Yine de şimdi ona bakarken, neredeyse mantıksız bir kızgınlık içimi pişirdi, onları kızgın yağ fıçısında fokurdattı.

Kollarını açtı. "Ne?

Sarılmak yok mu?"

Ben kıpırdamayınca o kıpırdadı, uzun kollarıyla beni ve kutumu sardı. Pahalı kolonyası burnumu tıkadı, süet ve misk ile lağım suyu gibi bir şey kokuyordu.

Kaşlarımı çatarak şiddetle geri çekildim. Bu da neydi böyle? Aslan saldırmadan önce beni rahatlatmak için bir oyun. İkimiz de beni babama teslim etmek için burada olduğunu biliyorduk.

"Hadi gidelim, Alex." Onu iterek geçtim.

Güldü ama şikâyet etmedi, kolayca yanıma geldi ve beni arabaya doğru götürdü. Tipik Alexei tarzında, gösterişliydi ve gözden kaçması imkânsızdı. Şık, modern bir Porsche, nükleer atıklardan bile daha canlı bir yeşile bürünmüştü.

"Gördüğüm kadarıyla hapishane bu tutumla ilgili hiçbir şey yapmamış. Ne talihsizlik."

Döndüm, göğsüm öfkeyle kabarıyordu. Yumruğum esnedi ve o da bunu fark ederek yüksek sesle alay etti. Ona vurmayacaktım, bu düşünce kemiklerimde lezzetli bir tatmin titremesi yaratsa bile.

"Bana bir , değil mi?" diye alay etti. "Neden buradasın ki? Neden birini göndermedin?" "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Hayır. Özellikle değil.

Biz kardeşтик ama akraba olmasaydık birbirimizle hiçbir şey yapmayacak türden kardeşlerdik. Alexei, ihtiyacım olduğunda beni havaalanından alacak kadar sevecen bir kardeş değildi. O bir suç örgütünün varisiydi. Bırakın şoförlük yapmayı, hiçbir yere arabayla gitmek zorunda bile değildi.

"Heyecanlandım."

İğrenç Porsche'nin kapısını çekerek açtım ve kendimi kuşkusuz pelüş deri koltuğa sıkıştırdım. Lüks ve gençlik hayalleri gibi kokuyordu ve bunu sevmekten nefret ediyordum. İki yıl boyunca kilit altında kaldıktan sonra her şeyin yeni olduğunu sanıyordum.

Sürücü koltuğuna tırmanarak, "Bu tavırları bırak," diye uyardı. "Yoksa huysuz kıçının evime atmasına izin vermeden önce seni kulübede uyuturum."

"*Senin* evin mi?" bir huzursuzluk kaplayarak sordum.

Babamızın bizim için inşa ettiği büyük evde hep birlikte yaşamıştık. İkimiz de yetişkinliğe adım attığımızdan beri bu böyleydi. Alex'in mülkte kendi kanadı vardı. Benim de kendi kanadım vardı. Babamınki de.

Babam sonunda Alex'in tasmaını biraz daha uzatmayı uygun görmüş müydü?

Belki de yumuşamıştır.

Belki Penny haklıydı ve her şeye rağmen beni evde istiyordu. Belki de beni affetmişti. Olasılıklar bir girdap gibi dönüyor, beni kafa karıştırıcı uçurumlarına doğru çekiyordu. Ve orada, tüm bu karmaşa ve kaosun altında beklenmedik bir şey vardı: umut.

Ergenlik dönemimde babamın sevgisinden başka bir şey arzulamadığım bir zaman vardı. Onun onayını. Onun gururunu. Ancak bunu asla elde edemeyeceğimi anladığımda bir çıkış yolu hayal etmeye başladım.

Alexei çakıllı yola girerken tek omzunu silkerek, "Ardışık kurallar," dedi ve birkaç nedenden ötürü midemin bulanmasına neden oldu.

"Onun olan benimdir. Hepsi," dedi sanki dünyadaki en basit şeymiş gibi. Sanki zaten bilmem gerekiyormuş gibi. Sanki az önce kafatasımı yarmamış ve içime buzlu su dökmemiş gibi.

"Gitti mi?"

Alexei bana doğru bakmadı bile. "O olmasaydı burada olur muydun sence?"

Hayır, ama konu bu değildi. Lanet olası ipucunu gömmek için bir yol. Gözlerimi kapadım, koltuğumda geriye yaslandım, aynı anda hem hasta hem üzgün hem de rahatlamış hissediyordum. Kalp atışlarımla eş zamanlı olarak şakaklarımda ağrı hissediyordum.

Mikhail Pavlova... *öldü*

mü? Gözlerim yandı.

Çenemi sıktım ve gözyaşlarımla akışını kestim. İyi ki kurtulmuşum.

Onu son gördüğüm zamanı düşündüm. Son on yılda incelmemiş ya da beyazlamamış sarı saçları. Sakalındaki biber. İfadelerini her zaman maskeleyen sakalı, zaten çok da duygusal biri değildi. İnsanların beklediği o soğukkanlı Slav adamının ta kendisiydi. Ve bir o kadar da acımasız. Onun ölümsüz olduğunu söylediler. Hepimizden daha uzun yaşayacağını.

Bu kadarı da fazla.

"Cenaze ne zaman?"

Böylece onun açık mezarına tükürebilirim.

"Bir hafta kadar önceydi," dedi Aleksey. "Ne zaman öğrenecektim?"

Profiline ters ters baktım.

Babamızdan bahsederken, Aleksey'in ona olan benzerliği daha da artıyor gibiydi. Şu anda yirmi beş yaşındaydı, ama yüzünün babamızın iki katı yaşındaki bir adamın yüzündeki çizgileri ve kırışıklıkları taşıması için uzun bir süre geçmesi gerekecekti. Ama şimdi bile bunu görebiliyordum. Alexei tüm hayatı boyunca aile işini devralmak için yetiştirilmişti. Ve şimdi onun zamanıydı.

"Sana söylediğimde öğrenecektin," dedi kısaca. Bana bir bakış attı, dudakları gerilmişti. "Yine de içeriden birinden öğrenmediğine şaşırdığımı söylemeliyim. İçeride bizimkilerle birlikte çalışmadın mı?"

Başımı iki yana salladım ama buna gerek yoktu. Eminim ağabeyim babamın onlara bana yardım etmemelerini söylediğini biliyordur. Bunun yerine bana sırtlarını dönmelerini.

"Solucan yemine dönüşmeden önce bunu öğrenmek iyi olurdu," diye söylendim.

"Neden? Veda etmek mi istedin? Onun defnedilişini görmek için dışarı çıkmaya izin verecekleri şüpheli."

"Bunu ayarlayabilirdin."

"Belki." Gözleri birkaç gergin saniye boyunca tekrar yola kaydı. "Ama neden umursuyorsun ki? Hayattayken onunla tek kelime bile konuşmadın."

İlişkimizin doğasına dair geçmişe dönük hafif bir suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı. Neredeyse hiç babalık yapmıyordu, çocuk yetiştirme görevlerini Rusça anladığımızdan emin olmakla görevli çeşitli Doğu Avrupalı bakıcı çiftlere devrediyordu, konuşma aksanlarımız geçilemeyecek kadar Amerikan olsa bile.

Artık annemle ilgili neredeyse hiç anım yoktu, bu yüzden hayatımın büyük bölümünde sahip olduğumuz tek şey oydu. Kendisinden nefret etmeyi bu kadar kolay hale getirmesi çok kötü.

"Bu kararı benim vermem gerekirdi," diye tersledim.

"Artık kararları sen vermiyorsun Karenina," dedi. "Ben ."

Gözlerim kapıya kaydı ve kapıyı açıp dışarı atlamak için içimde vahşi bir istek uyandı. Babam, *doğru* çıkmazlarsa kendi bebeğini boğacak sert, kalpsiz bir orospu çocuğuydu.

Hayır, babamla çok iyi bir ilişkim yoktu ama ölüm döşeğindeyken ona cehennemde yanmasını söyleyebilmeyi istediğim için beni siksindir.

O öldü.

Aslında gitti. Sonsuza kadar.

Kendimi inanılmaz hissetmeliydim. Özgür. Korkusuzca. Ama yine de...

Basınç göğsümde başladı, boğazımda hissedene kadar yukarı doğru hareket etti. Bu endişenin tadı farklıydı. Asidik. Hapsedilmenin gündelik kaygısı değildi. Babamın bana karşı niyetlerinin buz gibi kesinliği değil.

Bu anı oldu. Tiksindirici. Alexei'nin sözleriyle tetiklendi.

Artık kararları sen vermiyorsun, Karenina. Ben .

Babamın gazabını biliyordum ama Alexei farklıydı. Onun parmağı altındaki bir hayatın neye benzeyeceğini bilmiyordum. Nasıl hissettireceğini.

Belirsizliği bir kenara bırakıp yutkundum ve babamın ölümünün daha güvenli bölgesine geri dönmeye çalıştım.

"Nasıl oldu bu?" diye sordum.

"Sorularla dolusun, değil ?"

"cevap vermeyi deneyebilirsin." Bana bakarak kıkırdadı.

"O ağzı özlemedim ama geri dönmene sevindim."

"Doğru," dedim, başımı yana çevirip dışarıdaki dünyaya odaklanmadan önce 't' harfini ısırarak söyledim. Tutunmak istediğim anlık özgürlük hissine çünkü biliyordum, sadece *biliyordum*, bu uzun sürmeyecekti.

Binalar, apartmanlar ve evler etrafımda mantar gibi çoğaldı. Kaçırdığım her şey. Artık dışarıda olsam bile dokunabileceğimden emin olmadığım her şey.

İçimden bir ses Alexei'nin Washington Kadın İslahevi'nde geçirdiğim zamanı bana tatil gibi hissettireceğini söylüyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

NINA

Alexei'nin arabası saray gibi evlerin sıralandığı sessiz sokaklarda ilerliyordu. Eylerin her biri daha önce olduğu gibi aynı insanlarla doluydu ya da en azından

aynı kumaştan kesilmiş insanlar. Çok para kazanan erkekler, bu para için onlarla evlenen kadınlar ve öldüklerinde tüm mirasa konacak olan çocuklar.

Seattle'ın hemen dışında, Islah Merkezi'nden yaklaşık bir saat uzaklıkta, rahat ve ayrıcalıklı bir mahallede büyüdük. Babamın işi açık bir sırdı. Karıştığı suç açık değildi.

Doğrudan çevremizdeki insanları tehlikeye atmadığı için onlar da bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Onun veletleri, küçük gasp, aklama ve gizli fuhuş çetelerinin yanı sıra şehirde gerçekleşen neredeyse tüm kumarları kontrol ediyordu.

Eve yaklaşırken, çok arabalı garaj kapısı kayarak açıldı ve Alexei'nin içeride bulunan gümüş renkli SUV ve siyah Escalade'in yanına park etmesine izin verdi.

Garaj kapısı yavaşça arkamızdan kapanırken ve ben kurdeşen dökmek için elimden geleni yaparken, "Evine hoş geldin," dedi.

Aceleyle eve girdim, bir şekilde az önce geride bıraktığım hücre gibi kokan garajdan çıkmaya hevesliydim.

Koridorda, mermer zeminli fuayede ve merdivenlerde yankılanan ayaklarımın sesi, sanki görünmez bir takipçi tarafından kovalanıyordum gibi daha hızlı gitmeme neden oldu.

Odama vardığımda koşuyordum. İki elimle kapının kolunu tutarak aşağı ittim ve kapıyı açtım.

Tanıdık kadınsı yatak odamı görünce çenem gevşedi. Tam olarak bıraktığım gibiydi.

Ne beklediğimden emin değildim ama bu değildi. Babamın burayı temizleteceğini düşünmüştüm. Ya da yakıp kül ederdi. Bunun yerine evin bu kanadı kurumaya terk edilmiş gibi görünüyordu. Öksürdüm, sallanan kapının kaldırdığı toz bulutu boğazımı gıdıkladı.

Serbest bırakma paketimi yere bıraktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Evin yan tarafına bakan büyük pencere bir aralık açtı ve soğuk havayı içeri alıyordu.

Peygamber çiçeği mavisi döşemeler yatak takımları ve halılarla uyumluydu. Neredeyse yedi yıl önce Çinli bir değişim öğrencisinden aldığım eski doğum günü kartı makyaj masasının üzerinde, her zaman durduğu yerde duruyordu. Sanki hiç ayrılmamış gibiydim. Ben hariç her şey aynıydı.

Ben farklı bir şeydim.

Artık buraya gerçekten uymayan şey.

Ama yine de. Bu küçük emlak köşesi benimdi ve en son yaşadığım yere göre büyük bir gelişmeydi.

Odanın karşısında, geniş, modern bir kemerin altında, dolabım karanlıkta bir ışık huzmesi gibi beni çağırıyordu.

Penny'ye dışarı çıktığımda yapacağım ilk şeyin özel olarak sıçmak olduğunu söyledim ama bu bir yalandı.

Babamın sınırsız kartlarıyla alınmış giysilerle dolu rafları ve çekmeceleri geçerek dolaba girdim. Özlediğim şey tasarım gardırop değildi. Şifonyerin çekmecelerini açtığımda inlediler.

Likralı mayolarımdan birini tutarken ağzımdan boğuk bir hıçkırık çıktı. Hapishanede dans programı yoktu. Pratik yaptığım zamanlar oldu.

-Sıkışık hücremizde benimle birlikte olmadığında, çalıntı anlarda... Ama parmaklıklar ardında geçirdiğim iki yıl boyunca bunu tamamen bırakmıştım. En fazla gündüz odasında televizyonda *Dance Moms*'ın tekrarlarını izleyebildim.

Önümde görebileceğim en kısa cümle yirmi yıldır. Kariyerim daha başlamadan bitmişti.

Ama belki

de...

Dudağımı

ısırdım.

Hüküm giydiğimde umut etmeyi bıraktım. Duruşma boyunca, babam desteğini acımasızca çekip aldıktan ve beni kurtların önüne attıktan sonra bile, küçük bir parçam hala hapisten sonra bir hayatım olabileceğini hissediyordu.

İçerideki ilk haftam bunu öldürdü. O hafta bir aya dönüştü. O ay bir yıla.

Dışarıdan hiçbir ziyaret ve ailemden hiçbir iletişim olmadan; sanki ölmüş gibiydim. Değişmek istemesem de değiştim. Eskiden sevdiğim her şeyi bıraktım çünkü artık var olmuyordu. Olamazdı. Daha fazlası için bir şans varmış gibi davranmak çok acı veriyordu.

Kaygan malzemeyi parmaklarımın arasında sıktım. Şimdi gelen hıçkırıkları durduramıyordum. Yüzüme bastırarak ağladım. Tekrar dans edebilirdim. Dışarıda olmanın önemi üzerime bir yığın tuğla gibi çöktü. Beni yıkmak yerine, etrafımda büyüyen sert kabuğu çatlattılar.

Düzgünce katlanmış kıyafet yığınlarını, mayoları, taytları, ayakkabılarımı karıştırdım. Zorunluluktan kendimi uyuşturduğum kayıp ve korku bir sel gibi geri geldi. Gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırptıştırarak görüşümü geri kazandım, ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarımı terliklerimin içine soktum ve onları artık yabancı olan şekle zorladım.

Tam o sırada kapının üç kez hızlıca çalınması ve açılma sesi beni dünyaya geri getirdi.

"Bayan Nina?" Birinin söylediğini duydum.

Gözyaşlarımı hızla sildim ve istemeye istemeye terliklerimi çıkardım, tökezleyerek ayağa kalktım ve dışarıda her kim varsa onları benden almaya çalışabilirmiş gibi saklamak için çekmeceye geri koydum.

Utanc duygumu bastırmak için iki derin nefes aldıktan sonra dolabın girişine göz attım. Kadının sakın gülümsemesi kuşkularımı yatıştırmaya yetmedi.

Yeni bir hizmetçi olmalıydı. Ona gülümsemeye çalıştım ama yüzüne vuran acı dolu ifadeye bakılırsa, daha çok yüz buruşturmaya ya da dişlerini göstermeye benzediğini söyleyebilirim.

"Bayan Nina." Boğazını temizledi. "Öğle yemeği aşağıda hazır."

"Öğle yemeği mi?" Aptalca papağan gibi tekrarladım.

Duvara baktım, hapishanedeki gibi bana zamanı gösteren bir saat görmeyi bekliyordum ama bu odada tek bir saat bile yoktu.

"Kardeşin eve dönüşün için özel bir hoş geldin yemeği istedi," dedi.

"Öyle mi?" Ciyak ciyak bağırdım. Gülümsemesi neredeyse belli belirsiz arttı. "Şey, sanırım... Sanırım hemen geliyorum. Teşekkür ederim."

Başını salladı ve kendini dışarı

bıraktı. Hoş geldin yemeği mi?

Gözlerimi devirip onun yerine banyoya yöneldim.

Cezaevinin pis kokusunu üzerimden atacak kadar sıcak suyla yıkandıktan sonra duştan çıktım. Saçlarımı küf kokulu bir havluya sardım ve temiz kıyafetler almak için dolaba geri döndüm, çıkarken hapisane elbisesini çöpe attım.

Her şeyin nerede olduğunu hatırlamak bir anımı aldı. Parmaklarım rengarenk tişörtlerin asılı olduğu rafın üzerinde gezindi. Siyah, gri, mavi, mavinin başka bir tonu; seçenekler sonsuzdu. Bunları çamaşır yıkamak zorunda kalmadan bir ay boyunca giyebilirdim. Bu yenilik yüzüme küçük bir gülümseme getirdi. Kum rengi bir tişört giydim ve birkaç çekmeceyi açtıktan sonra kot şort buldum.

Aynanın önünde onları yukarı çektim, ancak kilo vermekten gevşemiş olan kalçalarımın üzerine düştüler. Ayna yansıamamı üç farklı açıdan cömertçe yansıtıyordu. Yavaşça döndüm, iki yıllık stresin, kötü beslenmenin ve güzellik ürünlerine sınırlı erişimin verdiği zararı inceledim.

Cildim solgunlaşmıştı ve bir zamanlar sıkı olan bacaklarım ve sırtım kemikli bir hal almıştı. Vücudum eskiden dans sayesinde sıkı ve esnekti, şimdi ise bir deri bir kemik kalmıştı.

Yansıamamdan uzaklaştım ve dolaptan çıktım.

Yatağımın üzerindeki tozlu yorganın üzerinde tertemiz bir kutu duruyordu ve ben durakladım, izlerimde ölü gibi durdum, gözlerim kapalı kapıya kaydı.

"Alo?" Seslendim ama cevap gelmedi.

Yutkundum ve ince kutuyu ellerime almak için yatağa doğru ilerledim. Yeni bir telefon mu?

İki yıl bana önceki hayatımın lüksünü ve tamamen unutturmuştu. Burada, benim sormama gerek kalmadan yepyeni telefonlar ortaya çıkıyordu.

Onu yatağın üzerine bıraktım, onunla oynamaya hevesliydim ama kardeşimin babamızın yemek saatlerinin bölünmemesi kuralına neredeyse kesinlikle uyacağını biliyordum.

Merdivenlerden inip mutfığa doğru yürüdüm. Erimiş peynir, domates ve yağlı et kokan havanın duvarına çarptığımda midem homurdandı.

Masa örtüsüyle kaplı on kişilik yemek masası, küçük bir ülkeyi en az yirmi dört saat boyunca doyurmaya yetecek kadar yiyeceklerle cömertçe kaplanmıştı.

Gözlerim inanamayarak kırıştı.

Alexei masanın başına oturmuş, telefonuna bakıyordu.

Görünüşe göre, kesinti yok kuralı aslında hâlâ yürürlükte değildi.

"Misafir mi bekliyorsunuz?" Salyalarımı akıtmamaya çalışarak sordum.

Başını kaldırdı, beni görünce yüzü bir gülümsemeye dönüştü. Yüzünde yanlış bir ifade vardı.

"Sonunda buradasın," dedi.

Sesindeki hoş tını, daha önce arabada yaşadığım şüpheleri yeniden alevlendirdi. Ağabeyim söz konusu olduğunda saçmalık dedektörüm oldukça etkiliydi. Parmaklıklar ardında iyi niyetli yalancılar, hilekârlar ve dolandırıcılarla geçirdiğim iki yıl bu becerilerimi daha da geliştirmişti. Masaya doğru birkaç temkinli adım atmadan önce tereddüt ettim.

"Neden bu kadar çok yiyecek aldın?"

Bakışlarımı cömert, neredeyse bayağı yiyecek dizisinden ayırmak için irade göstermem gerekiyordu. Lazanya, iki pizza, birkaç hamburger, bir kase acı biber, nachos, Sezar salatası ve bir dizi konserve içecek vardı. Sevdiğim ama babamın masasına hiç tüm yağlı yiyecekler.

"Neye sahip olmak isteyeceğinizi bilmiyordum. Sadece bir sürü şey aldım. Özleyeceğinizi düşündüğüm şeyler," dedi Alexei omuz silkerek. "Hadi, keyfine bak."

Bu bir

numaraydı.

Zehirlenmiş

mi?

Hayır. Neden beni evde zehirlemek için serbest bırakma zahmetine girsinler ki?

Muhtemelen bir şey yapmadan önce beni sahte bir rahatlık duygusuna çekmeye çalışıyordu. Ona en yakın yerde bir tabak, bardaklar ve çatal bıçak takımı vardı. Ondan bir koltuk uzağa oturdum ve tabağı aramızdaki yerden aldım. Ulaşma mesafesinde olmak istemiyordum.

Bir dilim pizza ile başladım, büyük bir ısırık aldım. Bu kadar uzun zaman sonra yağlı peynir ve pepperoninin tanıdık gelmesi suç olmalıydı.

Gülümsedim, bu hoşgörüden mantıksız bir mutluluk duydum.

"Bu iyi mi? Sanırım hapishanede çok sık pizza gecesi yapmıyorlardı."

"Beni pizzayla biraz yalnız bırakırsan harika olur," diye homurdandım, tek istediğim huzur içinde cennetten bir ısırık daha almakken neden yanımdaki odada var olmaya devam etmek zorunda olduğunu merak ediyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde sustu ve o dilimin geri kalanı ve bir sonraki dilimin yarısı boyunca öyle kaldı, hatta sessizliği beni rahatsız etmeye başladı.

Ona soğuk bir bakış attım, odadan çıkmasını ve tabağına dokunulmadığını fark ettiğimde beni yemekle baş başa bırakmasını istedim.

"Bir şey yemeyecek misin?" Bir ağız dolusu pizzanın etrafında sordum. Başını yavaşça salladı.

O konuştuğunda zehirlenme fikrini göz ardı etmekte acele edip etmediğimi merak ederek bedensel işlevleri fiziksel olarak değerlendirdim.

"Hayır, bunu senin için aldım."

Eğer kendini daha az şüpheli göstermeye çalışıyorsa, işe yaramıyordu ama açlıktan ölüyordum. Masanın üzerindeki yaygıya tekrar baktım.

"Aman Tanrım, bu-"

"Pelmeni. Greta daha önce bir Rus aile için çalışmıştı."

Pizzayı bıraktım ve servis tabağından çıkardığım etli köfteleri ağzıma attım. Tereyağlı, zengin etin lezzeti beni zevkle mırıldandırdı.

Ev yemekleri gibisi yoktu. Çocukken pelmeni'yi bile zar zor severdim. Koyu Slav olan babam, kendi çocukluğunda yediği yemeklerle beslenmemiz konusunda ısrarcıydı. Kültürel geçmişimin değerini anlamam için iki yıl hapis yatmamın yeterli olacağını kim bilebilirdi ki?

Öfkeyle çiğnedim, sanki yemek benden kaçıyormuş gibi bir sonraki lokmayı dişlerimin arasından geçirdim.

"İyi mi?"

Yüzünde görmeden önce sesindeki sırtışı duyabiliyordum. Kendimin bilincinde olarak kaşığı yere bıraktım.

"Fena değil," diye kabul ettim.

"Yemeğini bir mahkûm gibi tıka basa gerek yok, artık mahkûm değilsin. Kendini şımartmak için dünya kadar vaktin var, küçük kardeşim."

Savunmam yükseldi. Söyleyiş tarzında bir şeyler doğru değildi.

"Bunun idamdan önceki son yemeğim olmadığına emin misin?"

Alexei sahte gülümsemesini tekrar takınarak, "Şey, tüm bunlar kadar hayat değiştiren ya da *sona erdiren* bir şey yok," dedi. "Ama büyük bir şey oluyor. Babam seni hapse attığından beri çok şey değişti."

Alexei içini çekti ve koltuğuna geri oturdu, bir bacağını diğerinin üzerine atarak ayak bileğini dizinin üzerine koydu, yemini yutmamamdan rahatsız olmamış gibi davrandı. Belli ki öyleydi.

Bir toplantıya geç kalacakmış gibi kolundaki saati kontrol etti.

"Bu babamın mı?" Bileğindeki yeni parlatılmış metalin ışıltısını işaret ederek sordum.

"Hayır. O benim. Artık her şey benim. Umarım bunun ne anlama geldiğini anlamışsındır."

"Süründüğün bir nokta varsa, keşke ona bir an önce ulaşsan," dedim iç çekerek.

Gülümsedi ve ellerini önünde çırparak kahkaha attı.

"Ne oldu sana böyle? İçeri girmeden önce bu kadar hırçın değildin. O yerin siz çirkin toplum üyelerini *rehabilit*e etmesi gerektiğini sanıyordum."

Hayır. Daha çok tam tersi. İçeride olmak beni şüpheli, öfkeli, keskin yaptı, ama sonuçta beni daha güçlü yaptı. Daha zeki.

"Ben de babamın aldığımda daha az kendini beğenmiş bir hıyar olacağını düşünmüştüm. Sanırım ikimiz de yanılmışız," dedim.

Kardeşimin çenesindeki öfke tiklerine aldırmadan, pelmenimi berrak et suyuna batırdım ve üzerine annemizin eskiden yediği gibi bir topak ekşi krema koydum.

"Benimle bu şekilde konuşmayacaksın. Anladın mı?"

Pelmeni boğazıma takıldı ve içimdeki titremeye rağmen yüz ifademin nötr kalmasını isteyerek onu zorladım.

"Şimdi beni dikkatle dinle. Şu kadarcık kaldı," dedi parmaklarını birbirine kenetleyerek. "İtalyanları bizimle aynı yatağa sokmaya. Anlaşmayı tamamlamak için ihtiyacım olan son şey sensin."

"Ben mi? Ne için?"

Hınzırca sırttı. "Tebrikler küçük kardeşim, evleniyorsun."

Boğazımda kalan son pelmeni neredeyse boğuluyordum.

"Don oğlunu evlendirmek istiyor. Senin yaşlarında, yakışıklı bir çocuk. Yarın onunla buluşacaksın. Bunu bir randevu olarak düşün."

Yeni bilgi seli kaburgalarımın tam altına bir yumruk gibi çarptı. Kardeşime göz kırptım, birkaç dakika konuşamadım.

"Ciddi olamazsın."

Alaycı bir kahkaha attı, sonra birden keserek bana donuk donuk baktı. "Ben çok ciddiylim."

"Ama-"

"Bunu benim için mahvetme."

Az önce ağzımda çok lezzetli olan yemek ekşidi.

"Hayır. Bunu yapmayacağım. Beni bir eşya gibi satamazsın. Ben bir eşya değilim. Ben *senin kız kardeşinim*, Alexei."

Alexei hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı, sandalyesinin yere sürtünme sesi rahatsız edici derecede yüksekti.

"Sizden görüş istediğimi hatırlamıyorum. Hazırlanabilmeniz için söylüyorum. Her şey çoktan organize edildi. Sadece gelmeniz gerekiyor."

Sandalyesini masadaki yerine geri itti. "Bunu yapmayacağım, Alexei."

Soğukkanlı bir şekilde reddetmesi çıldırtıcıydı. Kendimi güçsüz ve zavallı bir çocuk gibi hissediyordum, ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzerinde hiçbir etkim olmayan planlara karşı çıkıyordum. Alexei sandalyenin arkasına yaslanmıştı, gözleri rahatsız edici bir şekilde babamınkilere benziyor, beni inceliyordu.

"Bu günün geleceğini biliyordun. Seni o cehennem çukurundan aldığım andan itibaren bunun kız kardeşimi özlediğim için olmadığını biliyordun. Bunun içindi. Bunu yapacaksın ve iyi yapacaksın yoksa seni ait olduğun yere geri koyarım."

"Alex, lütfen, istiyorum..."

"Ne? Ne istiyorsun Nina?" diye bağırdı. Sanki bana vurmuş gibi sesinden geri çekildim.

Öfkeli gözyaşlarım gözlerime battı ve tutmaya çalışsam da kelimeler yine de döküldü, umutlarım ve hayallerim cam gibi masaya çarptı.

"Okula gitmek istiyorum. Dans etmek istiyorum," diye mırıldandım, sesim kendime bile acınası geliyordu.

Alexei homurdandı.

"Umarım yeni kocanız bu hayallerinizi destekler. Evlendiğinizde artık benim sorunum olmayacaksınız. Onun olacaksınız."

Gömleğini düzeltti, duvarda asılı duran babamızın portresinin cam çerçevesindeki yansımasını gördü. Dişlerinin arasından bir şey aldı ve gitmeye başladı ancak birkaç adım sonra durdu ve kaşlarını kaldırıp parmağıyla beni işaret ederek döndü.

"Onlara hâlâ bakire olduğunu söyledim bu arada. Hala doğru olsa iyi olur."

OceanofPDF.com

ENZO

Ben bileğimdeki saate, yelkovanın üçü giderek geçtiğini görecektim kadar uzun süre . 7:15. Geç kalmışlardı. Yine geç kalmışlardı.

Matteo'nun soğuk bakışları üzerimdeydi, dudaklarını büzmüştü, yüzünde huysuz bir kendini beğenmişlik vardı.

"Sakın ."

Kronik olarak kendini tutamayan Matteo sırtıttı. "Bilmiyorum baba, Ruslar kötü bir yatırım olabilir gibi görünüyor."

Yatırım hakkında ne biliyordu ki? Onu azarlamak istedim ama gerçekten de ben de aynı lanet şeyi düşünüyordum.

Karşılıklı fayda sağlayan bir iş anlaşmasını bu şekilde geliştiremezsiniz.

Alexei Pavlova etkilenmeyeceğimizi biliyor olmalıydı ve oyalanıyor, acele etmiyordu. Matteo'nun kadınlara davranış biçimine bakılırsa, standartlarının çok yüksek olmadığı düşünülebilirdi ve bir gecelik sefahat için de öyle değildi. Diğer fırsatçı erkeklerin standartları kadar yüksekti.

Ama bir eş için? Ben de bu yüzden buradaydım. Aile içinde evlenen herkesin belirli şartları karşılaması gerekecekti. Eğer bir sonraki varisin sorumlusu olacaksa, herhangi biri olamazdı. Rus olması yeterince kötüydü.

"Bu senin için."

"Hayır, bu senin için," dedi Matteo, sesi sıkılmıştı.

"Artık benim olan her şey senin olacak-"

"Konusmayı kendine sakla. Ben buradayım, değil mi? Ben hazırım. Karımı teslim etmesi gereken Rus, sizin konuşmalarınızı saklamanız gereken kişi."

Ne yazık ki yine haklıydı. Ve yine, kızgınlığımın en yakın hedefiydi.

Pavlova ile ilk kez tanıştığımız resmi oturma odasının duvarına yaslandım. Eğer bu kız, onun kız kardeşi, ailenin bir parçası olacaksa, her şeyin bu jestle başladığını hatırlayacaklardı. Evimize davet edilmelerini, silahlarını indirmelerini, erkekler gibi konuşmalarını.

Kapı zilinin keskin sesi duyuldu. Matteo bana baktı, yüzü sakindi ama gözleri meraklıydı.

"Beni utandırma," diye uyardım.

Bana meydan okumayı planlıyormuş gibi çenesini oynattı.

"Matteo, *mi senti*?"

"*Tamam*," dedi ve koltuktan .

Pişmanlıktan nefret ederdim. Zaman kaybıydı, ama yeterince yıl yaşadktan sonra görmezden gelmek zorlaşıyordu. İlk günden itibaren kaderinizin bu olacağını bilerek görev hayatı yaşarken, göremediğiniz şeyleri düşünmekten kendinizi alamıyordunuz.

Başka bir şey yaparak geçirebileceğiniz anlar. Başka bir yerde olmak.

Kolumu tekrar salladım ve saatimi gösterdim. Slav Kainat Güzeli ile içeri girse iyi olurdu, yoksa bu iş biterdi.

Ayak sesleri gözlerimi gördükleri kemerli geçide çekti.

Alexei, ona eşlik eden adamlarımdan biri ve o.

"Zamanı gelmişti," dedi Matteo.

Pavlova karşılığında bir şey söyledi ama ben duymadım.

Kulaklarım yüksek, delici bir parazitte çınladı.

Odanın havası çekildi. Odaklanmam keskinleşti.

Tüm ışık içeri çekiliyor ve ondan yansıyor gibiydi. Şüpheli yeşil gözlü bomba. Resimlerin vaat ettiği her şey ama üç boyutlu olarak; onun varlığı beni yolumda durdurdu.

Kalbimin atışını kulaklarımda duydum. Yutkundum ve sanki bir ağız dolusu bozuk parayı yutmaya çalışıyormuşum gibi boğazımı tırmaladı. Dilimde kalın bir tını vardı. Yoksa yanağımın içini ısırırken çıkan kan mıydı?

Bükülmüş çenemin gevşemesini diledim.

Kesinlikle aynı kızdı ama bu doğru olamazdı.

"Bu Nina," diyordu ağabeyi. Matteo'nun ona elini uzatmasını şaşkınlıkla izledim. Nina elini tuttu, Matteo da elinin arkasını öptü ve yüz hatlarımı düzenleyemeden üst dudağımdan bir hırıltı yükseldi.

Göğsümdeki ani kıskançlık patlaması neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Oğlumun yeni nişanlısının hayalini kuruyordum. Eğer böyle olmasına izin verdiysem. İzin verebilir miydim? Aile yemeklerinde karşısına oturup havadan sudan konuşabilir miydim? Yüce Tanrım.

Mikhail Pavlov'un kızı. Yirmi yaşında, hapisten yeni çıkmış kızı.

Kendini topla, dostum.

Kim olduğunu anlamadan birinin "Zanetti," dediğini duydum.

Alexei beklentiyle bana baktı. Adımı söylemeden önceki konuşmaların hiçbirini duymadığımı fark ettim.

Sikeyim.

"Sonunda bize katılman ne güzel," dedim konuyu değiştirerek. "Lütfen oturun."

Nina kardeşinin yanına oturdu, ben de Matteo'nun yanına.

Tuhaf bir şeydi. Oğlum eve birini getirecek kadar uzun süre tek bir kadına sadık kalmamıştı. Ve şimdi onun müstakbel karısının karşısında oturuyorduk. Müstakbel karısı şu anda saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmış, gizlice kanepede kardeşiyle arasına mesafe koymaya çalışıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, soğuk yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda kendime geldim. Eğer konuşuyor olsaydım, boğulurdum. Rahatsız görünmemek için kendimi gözlerini yeterince uzun süre tutmaya zorladım ve sonra bıraktım.

Matteo, "Peki Nina, bana kendinden bahsetsene," diye sordu.

Kardeşi onun cevap verme girişiminin üzerine konuşarak onun yerine cevap verdi. Dilini koparmak istedim.

İçkiler doldurulurken grup sohbet etti. Ben tek kelime bile duymadım.

Matteo, "Hapiste yatmış olmana rağmen oldukça iyi görünüyorsun," dedi. Ona tehditkâr bir bakış fırlattım.

Kız rahatsız bir şekilde güldü.

"Teşekkürler," dedi utangaç bir ifadeyle. "Sanırım?"

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. Islak kum akıntıları olan yaz güneşi rengindeydi saçları.

"İki yıl sonra ilk profesyonel saç kesimi. Gerçekten fark yaratıyor."

Saçları göğsüne kadar inmiş, yumuşak mavi bluzunun önünü okşuyordu. Zihnini doğrudan çukura daldı.

Mütevazı göğsü tamamen kapalıydı ama yaratıcı olmakta zorlanmadım. Zayıftı ama yüzü çelimsiz değildi. Yanakları yumuşak çenesinin üzerinde yükseliyordu. Gözlerim daha yukarılara gitti, güvenli bir yer aradım ama hiçbir yer yoktu. Onun her parçası beni içine çekiyordu.

Gözlerini tekrar denedim.

Yeşil ve tamamen okunaksız olan gözleri başka birine odaklanmıştı: Matteo onu yarışa götürmekle ilgili bir şeyler söylüyordu.

Sağ tarafındaki kaşında, kuyruğa yakın ucunda küçük bir yara izi göze çarpıyordu. Bakışlarımı tekrar kaçırdım, bu kadar küçük bir şeyin göze çarpabileceği kadar yakından baktığım için içten içe ürperdim.

Ne olduğunu merak ettim.

Hayır, merak etmedim.

Konuşmaya kulak kabartmaya çalıştım; konuştukları kelimeler Çince de olabilirdi.

Makyaj yapıyor muydu? Söylemesi zor. Belki biraz ama fazla değil.

Yanakları muhtemelen herhangi bir allık yardımı olmadan da o pembe rengi alacaktı. Dolgun dudaklarının allığa ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Bugünlerde herkes dolgun dudaklara sahip olabilirdi ama kadın cezaevinde kozmetik güzellik işlemleri yapılmadığından yüzde yüz emindim.

Çenesinin ortasında hafif bir gamze vardı. Yüzü Matteo'ya doğru dönükken seçilmesi kolaydı.

"Sadece dışarıda olduğum için mutluyum," diyordu. Dudakları gözlerine değmeyen küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Zihnini raydan çıkmış, özellikle o ağzın yaratıcı kullanımlarını hayal ediyordu. Kasıklarımın bir ağrı büyüdü, kalbimin her aralıksız gümbürtüsüyle birlikte nabız gibi atıyordu.

Sikeyim.

Burada değil. *Tanrım.*

"Peki, bunun bir daha olmayacağını nereden bileceğiz?" diye soruyordu Matteo. Yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördüm. Bir elini kaldırdı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, hızlı, keskin bir hareketti. Saklamaya çalıştığı bir kızgınlıktı bu.

"Eve geldiğimde iki yıldır kimsenin beni izlemediği ilk sıcak duşumu aldım. Bu lüksü bir daha tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı söyleyebilirim," dedi zorlama gibi görünen hafif bir kıkırdamayla.

Aletim fermuarımın arka tarafına acı verici bir şekilde bastırdı ve koltukta kendimi yeniden ayarladım, bir bileğimi bir dizime dayadım, kolçağa yaslandım.

"Banyomdaki duşu görmelisin," diye önerdi Matteo ve gözlerimi kızıdan kaçırdım, adlandırılmayan bir şeyin titremesi beni ayağa kaldırdı.

Benim sözümü kesmem üzerine konuşmada kısa bir duraklama oldu.

"*Oğlum*," diye uyardım, gözlerini devirdi ve biraz daha güvenli bir konu olan, heyecanla şımarttığı diğer ev içi lüxlere geçti.

Hiçbir şey olmamış gibi odanın içinde ilerledim, ceketimi ayarladım ve pantolonumdaki sertleşmenin belli olmayacağı şekilde eğdim.

Matteo'nun oturduğu kanepenin arkasında yerimi aldım ve onlar konuşurken ellerimi işlemeli kumaşın içine soktum.

Duvarları daha önce hiç duymadığım bir ilgiyle izledim. Yumurta kabuğu tonundaki boyayı düşünerek, onu süsleyen süslü çerçevelerin şekillerinin izini sürdüm.

Şu anda bile duyularıma saldırıyordu. Gözlerini sanki parmaklarıymış gibi üzerimde hissedebiliyordum, sırtımda aşağı yukarı çizgiler çiziyordu. Öfkelendim ve arkamı döndüğümde onu doğrudan bana bakarken buldum.

"Hey, kadın mahkûmlar da erkekler gibi aşağı iniyor mu? Onlar.... biliyor musun?" dedi Matteo.... Cheshire Kedisi gülümsemesi yüzüne yayılmış bir halde. Kadın bakışlarını Matteo'ya çevirdi, elleri sinirden kucağında titriyordu.

Kafasının arkasına vurdum.

"Bu toplantıyı geçmişi tartışmak için değil, geleceği tartışmak için yaptık," diye tersledim. Matteo bana baktı ve boğazını temizleyip doğrulmadan önce kafatasının dibindeki ağrıyan yeri ovuşturdu.

"İyi o zaman. O zaman gelecek hakkında konuşalım."

Ben sahneyi izlerken, gözlerim sık sık kıza kayarken, onun sözleri saçma sapan bir hal aldı.

Ayaktayken yine mütevazı bir etek giymişti ama otururken dizinin üstündeki soluk, narin teni görebiliyordum.

Saçını bir kez daha akıcı bir şekilde savurarak ellerini eteğinin kenarına götürdü ve hafifçe kaldırarak pozisyonunu ayarladı. Boğazım bir sesle kapandı.

Hırıldadım ve diğer tepkinin kanepenin arkası tarafından gizlenmesini umarak daha da alçaldım.

Bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi. Gözlerim onun uzun hatlarını takip etti. Üç, belki de dört santim yüksekliğinde topuklu ayakkabılar giyyordu. Kendimi onu ölçüp biçerken buldum. Boyu 1.80 ya da 1.80 civarında olabilirdi. Benim 1.80'ime göre cüceydi.

Her iki elimi de beline dolayabileceğime ve başparmaklarımın birbirine değeceğine bahse girmeye hazırdım. Hayal ettim. Bronzlaşmış, dövme, yıpranmış ellerim onun küçük belinin etrafında, başparmaklarım omurgasının kesiştiği yere dokunuyor, ellerim sıkıyor, sırtı kamburlaşıyor, sikim dalıyor-

Onun varlığı boğucuydu. Bu iş yürümeyecekti.

"Geçmiş kesinlikle değiştiremem ama gelecekte nasıl ilerleyeceğimi değiştirebilirim," diyordu birinin sorduğu bir soruya yanıt olarak.

Kafamı kaldırdığımda, soğuk yeşil gözleri yine benimkilerin üzerindeydi. Zihnim tamamen boşaldı. Söyleyecek bir şey aradım ama bulamadım, onun yerine çenemi sıktım.

Tek kelime etmeden odadan çıktım ve iki genç adamla Nina'yı yalnız bıraktım.

"Baba?" Matteo arkamdan seslendi.

Ona el salladım. "İşin bittiğinde onları dışarı çıkar. İlgilenmem gereken şeyler var."

Odanın dışında, iki parmağımı gömleğimin yakası ile boynum arasına soktum, hava almak istiyordum. Oğlumla flört ettiği odaya dönmek için sabırsızlanıyordum ama onun olduğu yerde olamayacağımı da biliyordum.

Sonunda tökezleyerek odama çıktım ve kapıyı çarparak kapattım.

Midem tiksintiyle burkuldu. Daha çok salaklık gibi bir şeyle yandı. Ağgözlülük.

Açlık.

Aletim dikkat çekmek için ağrıyordu ve onu bastırmak için yanağımın içini ısırdım. Kız ancak yirmi yaşındaydı. Matteo için, *oğlum* için buradaydı. Her şey plana uygun giderse, gelinim olacaktı. *Tanrı yardımcım olsun.*

Kapıyı ittim ve yatağımın önündeki İran halısının üzerinde volta attım.

Sanki bekarmışım gibi değildi. Yıllardır düzenli bir seks arkadaşım vardı. Elena; bir kız arkadaş değil, sadece anlaşmanın ne olduğunu bilen sabit bir vida

öyleydi. Anlaşmaya göre başka bir kadın istemiyordum. Matteo'nun annesi, karım Antoinette öldükten sonra bitmişti. Ve on yıl sonra, aramıyordum.

Rus mafyasının kızı neredeyse bir çocuktur. Pratik olarak, ama gerçekte değil. Reşitti.

Herhangi bir erkek onun ne kadar güzel olduğunu görebilirdi. Her erkek tadına bakmak isterdi. Bahaneler yardımcı olmuyordu.

Derin, içgüdüsel suçluluk duygusu midemin çukurunu oydu.

Banyoya girdim, geniş lavabonun çanağına bakmak için mermer makyaj masasına yaslandım.

Elena'yı en son ne zaman görmüştüm? Çok uzun zaman olmuş olabilir. Onunla birkaç raunt geçirdikten sonra her şey yoluna girecekti.

Takım elbisemden sıyrılıp aynadaki yansımamı yakaladım. Dövmeli göğsüm ve kollarım benimdi, bileğimdeki ağır, platin Audemars Piguet de öyle. Kırk iki yıldır bu bedende yaşıyordum ama yüzümdeki vahşi bakışlı, kızarmış ifade neredeyse tanınmaz haldeydi.

Düşün düğmesini çevirip içeri girdiğimde, onun lekesini zihnimden silmek için kendimi buz gibi akıntıya bırakırken, sikimi sertçe sıktım ve uzaklaşmasını istedim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

NINA

(Bu Nina."

Onlara bakarken yüzüme gülümseme olduğunu umduğum bir ifade yerleştirdim.

Ona.

Kim olduğunu bile bilmiyordum ama etrafındaki havanın otorite ve tehlikeyle kıvılcımlanmasından tahmin edebiliyordum. Çabucak dikkatimi diğer adama yönelttim. Daha genç olana.

Elini uzattı, ben boynumu büküp ona bakarken kolayca gülümsedi.

Topuklu ayakkabılarımla neredeyse 1.70 boyundaydım ve o hala rahatlıkla bundan daha uzundu. Neredeyse siyah olan saçları, temiz kesimli kıyafetiyle tezat oluşturacak şekilde dağınıktı. Kolları kıvrılmış kazağı ve tasarım kot pantolonu ona ateşli, genç bir zengin çocuğu görünümü veriyordu. Hiçbir şey kazanmayan ama yine de dünyaları bekleyen türden.

O benim müstakbel kocam olduğuna göre, umarım yanıliyorumdur.

Uzattığı eline uzandım ve sıkmak için sıkıca kavradım. "Nina, memnun oldum. Ben Matteo," dedi parlak bir gülümsemeyle.

Gülümsemem sahteden gerçeğe dönüştü, iki yıllık yoksunluktan sonra onun kolay cazibesi üzerimde işe yaradı.

Matteo eğildi ve elimi önce arkasından öptü. Bu abartılı jest beni kıkırdattı, odadaki gerilimi azalttı ve bu garip durumu biraz daha kabul edilebilir hale getirdi.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Karenina Pavlova," dedim sesimdeki yalpalamayı duyarak.

"*Karenina?* Seksi," diye göz kırptı.

Köşeli ve yontulmuş yüzü, isterse onu bir model yapabilecek güçlü, belirgin kemikler taşıyordu. Ve o gözler... ikna edilsem alışabileceğim açık, sabit bir mavi.

"Nina da çalışıyor. Herkes bana öyle der."

Koca, ha?

Şimdiye kadar pek de kötü bir izlenim bırakmamıştı. Hafifçe kaykıldı ve diğer adama doğru baktı. Kardeşim de aynısını yaptı, ben de onu takip ettim. Orada duruyordu, vücudu Matteo'nunkinden daha büyük olmasa da onunki kadar iriydi. Elleri ceplerindeydi ve yüzüyle karşılaştığımda ifadesi vahşiydi. Gözlerimi hemen kaçırdım, onu zar zor görebildim.

Açıkça odadaki alfa erkeğiydi. Karar verici. Ailesine katılmaya uygun olup olmadığına karar verecek olan kişi. Gerçi bu seçimin görünüşüm ya da soyumla ilgili olmaktan çok, kazanabileceklerimle ilgili olacağından şüpheleniyordum.

Kardeşim, düşmanlarıyla başa çıkmak için tercih ettiği yöntem nedeniyle insanların ona 'Bıçak' dediğini söyledi. Yakın ve kişisel. Ellerinde kanla.

İsmin başka birkaç açıdan da alakalı olduğunu düşündüm. Çenesinin kesimi ya da siyah saçlarının arasından süzülen keskin gümüş parıltıları gibi. En azından kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı. Belki daha da yaşlı. Ama öyle görünmüyordu. Önemli olan yönlerden değil. Özel dikim takım elbisesinin altında bile, bu adamın spor salonunda çok zaman geçirdiğini söylemek kolaydı... ya da her parmağı tabanında gümüşle daire içine alınmış devasa ellerine bakarak insanları eğlenmek için boğduğunu.

Yumruklarını esnetirken yüzükler ışıpta parlıyordu ve ben dikkatimi tekrar oğluna yönelttim.

Biri, herhangi biri bir şey söylemeden önce tanıştırmaların yapılmasını, havanın gariplikle ağırlaşmasını bekledim.

"Zanetti?" dedi kardeşim sonunda.

İtalyan Don'un yüzü sert bir şekilde kardeşime döndü.

Onunla oğlu arasındaki benzerlik dikkat çekiciydi. Köşeli, erkeksi yüzler açık renkli, delici gözlerle bezenmişti. Birkaç dakika önce hayranlıkla baktığım mavi, babasınınkinin yanında göl suyundan daha sıra dışı değildi: irisin etrafında koyu bir halka bulunan açık gri, fırtınalı gökyüzünü ve yaz yağmurunu çağrıştıran bir kombinasyon.

"Sonunda bize katılmanız ne güzel," dedi Don kısaca, sözleri bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Başlayalım mı?"

Oturma odasında yerlerimizi aldık.

"Bizi evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi kardeşim, içkiler servis edilirken duraklayarak. Ben dahil herkese viski. Konuşmaya ara verdiğimizde Don'a baktım. *Blade*'e. Gözlerinin önce benim üzerimde olduğunu fark ettiğimde iradem sarsıldı.

Sarsılarak sustum, kadehimden yudumladığım azıcık viski neredeyse boğazıma kaçıyordu ama yutmayı başardım.

Matteo, "Hapiste yatmış olmana rağmen oldukça iyi görünüyorsun," dedi. Güldüm, onun nezaketsizliği karşısında şok olmuşum.

"Teşekkürler," dedim, adamların ne kadarını bildiklerini merak ederek. Ne kadarını Pek bir şey söylemiyordu ve yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. "İki yıldır ilk profesyonel saç kesimi. Gerçekten fark yaratıyor." "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu, elleriyle bir *ta-da* işareti yaparak

Hareket. Bomboştum. Hapishanede keskinleşen sezgilerim çılgınca ateş ediyor, bir numara . Gaz lambasıyla aydınlatılmayı bekliyordu.

Açık uçlu sorusunun anlamını düşünmekte zorlanıyordum çünkü babasının gözlerini bedenimde hissedebiliyordum. Ona bakma dürtüsüyle savaştım, açıkta kalmış ve rahatsız olmuşum.

"Hm? Ne hakkında?"

"Ben," dedi Matteo arsız bir sırıtışla. "Beni sana tarif etmiş olmalı. Ne düşünüyorsun? Buna değer mi?"

Kıbarca güldüm.

"Kardeşim senin ne kadar yakışıklı olduğundan bahsetmemişti aslında." "Hoş bir sürpriz o zaman."

Kardeşim boğazını temizledi, diziyle kalçama vurdu ve ben de karşılık olarak daha dik oturdum.

"Zor olmuş olmalı. Gerçekten de herhangi bir suç işlemiş birine benzemiyorsun," dedi Matteo.

Onun bu cüretkârlığı karşısında kızardım, damarlarımda bir endişe zerreciği dolaştı.

"Bu bir tatil değil. Zor olması gerekiyordu. Sadece dışarıda olduğum için mutluyum," dedim, hapsedilmemden bahsedilmesine rağmen gülümseyerek.

Matteo zor soruları sormaya hevesli görünüyordu ama babasının akıldan çıkmayan sessizliği beni dengesizleştiriyordu. Beni tuğla tuğla yıkıyordu.

Neden bakmayı kesemedi?

"Şey... Etkilendim. Alex bize resimleri verdi ve dürüst olmak gerekirse sizi görene kadar karar vermeyecektik. Bu

kesinlikle buna
değer." Biz,
dedi, biz.

Bu o ve babası anlamına mı geliyordu?

"Peki, bunun bir daha olmayacağını nereden biliyoruz?" diye sordu Matteo. Bu sorgulama hiç kolaylaşmıyordu, değil mi? Yutkundum ve saçlarımı kulağımın arkasına attım. 'Bu' derken hapsedilmeme neden olan olayları kastettiğini düşündüm.

Ne bildiklerini bilmiyordum, bu yüzden cevabımda dikkatli olmalıydım ve daha sonra beni İtalyan engizisyonuna daha iyi hazırlamadığı için kardeşimi tekmelemeliydim. Bu anlaşılmayı şimdi ve burada bozmaya çalışmadığım için şanslıydı. İstiyordum. Beni durduran tek şey, babamın her zaman üzerinde tuttuğu tasma ve ağızlık olmadan kardeşimin neler yapabileceğinden korkmaktı.

Kardeşimin iyi hazırlanmış planlarını sabote etmek çok kolay olurdu. Değişmediğimi söylemek o kadar kolaydı ki. Niyetim hakkında endişelenmeleri gerektiğini... şiddete olan eğilimimi.

Bunun yerine, "Eve geldiğimde iki yıldır kimsenin beni izlemediği ilk sıcak duşumu aldım. Dersimi aldığımı söyleyebilirim" dedim ve ardından kardeşimin sert parmaklarını dirseğimin gizlice sıyırıp iki santim daha sağıma kaydırdım.

"Banyomdaki duşu görmelisin," dedi Matteo, imalı bir ifadeyle.

Yaşlı adam aniden ayağa kalktı, dudaklarında bir hırıltıyla tam boyuna ulaştı. "Oğlum," diye ısırdı, sonra da toplantımızın sessiz röntgencisi olmaya geri döndü.

Gideceğini düşünmüştüm ama onun yerine oğlunun oturduğu kanepenin arkasında durmaya gitti.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Kıpırdanma ve geri çekilme dürtüsüne karşı koydum, Alexei'nin evdeki tehditleri hâlâ yakındı.

"Hey, kadın mahkûmlar da erkekler gibi aşağı iniyor mu? Onlar... bilirsin işte," diye sordu Matteo, sinsi bir gülümsemeyle.

Ellerim titriyor, çenesini kapatmasını diliyordum.

Kadınlar hapisanede cinsel olarak aktıftı, evet. Duymak istediği bu muydu?

Kadınlar, yeni mahkumlar tesise ilk kez girdiklerinde onları kedi gibi çağırarak içeri alıyorlardı. *Bunu* ona söylemem mi gerekiyordu?

Babası parmak uçlarıyla kafasının arkasına sert bir darbe indirdiğinde, daha zapt edemeden dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Yüzeye çıkmaya çalışan kıs kıs gülmeyi durdurmak için dilimi sertçe ısırdım.

"Bu toplantıyı geçmişti tartışmak için değil, geleceği tartışmak için düzenledik," diye tersledi Don, sesi odaya rahatlıkla hükmediyordu. Matteo doğrudu, babasına baktı, yüzünde kızgın ve utanç dolu bir ifade vardı.

"İyi o zaman. O zaman gelecek hakkında konuşalım."

"Kesinlikle içeri geri dönmeyeceğim. Bunun için endişelenmene gerek yok." Saçlarımı tekrar geriye taradım, bacak bacak üstüne atarken eteğimin kenarını düzelttim.

Umarım bu hapishane sorularının sonu olur. Hayatımın bu kısmının tartışılmasını istemiyordum ama Matteo'nun yargısı en çok korktuğum bile değildi. Çevresel görüşümde *onu* görebiliyordum, bizi izliyordu, neredeyse çemberin hemen ötesinde gizleniyordu.

"Baban da bu işin içindeydi, o yüzden nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Çalışma saatleri, tehlike, kanun yaptırımını," dedi Matteo.

Başımı salladım.

Hayatım boyunca babamı çok az gördüm. Onun gibi bir adamla görücü usulü evlendirilme tehdidi hep vardı. Bir keresinde bundan kaçmaya çalıştım ve başarısız oldum. Şimdiye kadar, kuşkusuz çekici bir olasılık olmasına rağmen, bu fikre ısınamıyordum.

"Kesinlikle," dedim yine de.

Matteo kardeşime doğru başını sallayarak, "İyi eğitilmişsin," dedi.

Etrafımda dönen sinir bozucu konuşmalara rağmen enerjimi hareketsiz ve sakin kalmaya odakladım. Benim adıma daha fazla plan yapıliyordu. *Rolümü oynamak* zorunda kalacağıma, kendim olmak yerine birinin bir şeyi olacağıma dair daha fazla söz. Beni sevmeyen bir adamla evlenmek. Muhtemelen de hiç sevmeyecekti.

"Kardeşim kendi rolü için eğitildi, ben de benimki için eğitildim," diye robot gibi cevap verdim.

Matteo viskisinden bir yudum alarak, "Hapishanenin seni delirtmediğine sevindim," dedi. *Tanrı aşkına*. Yavaşça nefes verdim.

Ben patlamadan önce bir hapishane sorusu daha sorabilirdi.

Matteo güldü. Ben de çılgılık atmamak için onu takip ettim. *İzliyor muydu?* Ona, Matteo'nun babasına bir göz atmama izin verdim.

Dudakları aralandı ve sonunda bir şey söyleme sırasının ona geldiğini düşündüm. Resmi onay damgasını ya da her neyse, ama sonra onları tekrar kapattı.

Don kafasını çevirdi, döndü ve trene geç kalmış gibi dışarı çıktı.

İçime kapanıp yok olmak istedim.

Yerin yarılmasını ve beni bütünüyle yutmasını istedim.

Yumruklarım kucagımda sıkılmıştı.

"Baba," diye seslendi Matteo arkasından.

"İşiniz bittiğinde onları dışarı çıkarın. İlgilenmem gereken şeyler var."

"İkinizi biraz yalnız bıraksam da birbirinizi tanısanız nasıl olur?" diye teklif etti Alexei, Don'un kovulmasından açıkça rahatsız olmuştu ve burada başarılı olma şansını kurtarmak istiyordu.

Ona baktım ve o da bana başıyla onay verdi. *Bu işi bitirmek için ne yapman gerekiyorsa yap* diyen bir baş sallama.

Birkaç dakika içinde Matteo ve ben yalnız kaldık. Sonunda yan masaya attığım viskiye uzandım ve küçük bir yudum aldım.

"Hey?" Matteo dürttü.

Yüzümdeki gülümseme sertleşti. Dikkatle ona baktım. İnsanların bir soruyu sormadan önce onunla dalga geçmesi iyiye işaret değildi.

"Hm?"

Gözleri hızla vücudumda gezindi ve sonra tekrar yüzüme dikildi.

"Gerçekten bakire misin?"

Boğazımdaki rahatsız edici yumruyu yuttum. Alexei iğrenç biriydi. Bunu onlara neden söyledim?

Ne tür erkek kardeş, kız kardeşinin seks hayatıyla ilgilenir?

Doğru ya. Güç karşılığında bekaretini satmak isteyen türden.

"Evet. Son kontrol ettiğimde."

özür dilemeyeceğim bir ısırık vardı.

Bekâret onun için vajinal penetrasyon anlamına geliyorsa, evet. Daha önce hiçbir erkek bu zevki tatmamıştı. Ya da kadın, bu konuda. Eğer bekâret vücudumun herhangi bir bölümünü ifade ediyorsa, o zaman hayır. Aslında ben bir fahişeydim.

Hapishanedeyken en az beş sik yalamıştım, her birini sayısız kez. Eski korumam Bruno'ya da sakso çekerdim ama onun hakkında konuşmazdık.

Bazı erkeklerin *ilk olma* konusundaki dengesiz kaygılarının tamamen farkında olarak hiç ayrıntıya girmedim. Alexei bundan benim satış noktam olarak bilerek bahsetmişti. İstemedenden de olsa Matteo ile seks yapma düşüncesi aklımdan geçti ve sertçe geri çekilmeme neden oldu.

Dudakları bir sırtışa dönüştü ve gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek tekrar yaptı. Yutkundum, yumru bu sefer daha büyüktü. Gözleriyle kıyafetlerimi soyuyor, boşlukları hayal gücüyle , çıplak neye benzediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Kardeşin öyle dedi. Biliyorsun, görene kadar inanmayacağım o."

İçimde gaz yangınları ve atom bombaları patlıyordu.

Korku, tiksinti ve katıksız bir yaltaklanma kan dolaşımımı yaktı Sokak eroini gibi. Ama dışarıdan bakıldığında yüzüm dingin, nefes alışım sakindi. 'Bakir' kişiliğimle ağırbaşlı bir şekilde aşağıya baktım. Kartlarınızı göstermek başınızı belaya sokmak için harika bir yoldu, bunu zor yoldan öğrendim.

İnsanlar sizin hakkınızda ne kadar az şey bilirse, o kadar güçlü olurdunuz.

"Peki bunu nasıl doğrulamayı ya da yalanlamayı düşünüyorsun?" Bunun yerine viskimi döndürerek ve nazlı davranarak sordum.

"Nasıl gittiğini biliyorsun. Bekle, belki de bilmiyorsundur. Görüyorsun ya," diye durakladı, bana doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Gözlerinin üzerine bir gölge düşmüştü ama hâlâ parlak, kar fırtınası mavisidydiler ve amansız bir yoğunlukla içime işliyorlardı.

Biraz daha çirkin olsaydı ondan nefret etmek daha kolay olurdu.

"İlk sikini aldığında, kirazın patlar ve kanar. Seni becerdiğimde, boyalı çarşaflar bekliyorum."

Onu geçtim, ondan nefret etmek çok kolaydı. Kusabilirdim.

Ben onun için sadece bir ödöldüm. İlk kez sahiplenebileceği el değmemiş bir kadın. Sadece tuhaf bir fetih. Kardeşimin kurbanlık kuzusu.

"Kulağa acı verici geliyor."

"Öyle olacak. Ama merak etmeyin. Henüz gerçekleşmiyor. Senin için düğünümüze kadar bekleyeceğim. Ağabeyinden bir şart."

Ne centilmen ama.

"Sanki zaten bir anlaşmamız varmış gibi konuşuyorsun," dedim, viskinin tadına varmak istiyordum, böylece boğulmadan biraz daha içip rahatlayabilecektim.

"Yani, ben varım. Seninle evleneceğim. Bu bir noktada olmak zorunda ve eğer beklersem, 5. Cadde'deki gösteriyi yöneten o ahmağın kız kardeşiyle birlikte olabilirim. İyi gününde yollarda ölmüş gibi görünüyor."

İşte yine o kazanan gülümsemesini gösterdi. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum: Evleniyor olmamız bu şekilde birlikte olacağımız anlamına gelmiyor," dedi.

"Ne gibi birlikte?"

"Yani bu bir iş. İkimiz de burada olmayı gerçekten istemiyoruz, o yüzden rol yapmaya gerek yok. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü gördün. Zamanı geldiğinde yüzükleri takarız, yeminleri ederiz ve sonunda Zanetti imparatorluğu için savaşacak birkaç varis çıkarırsın ama ben aksi yönde karar verene kadar tek eşlilik söz konusu değil."

"Ben bakireyim, aptal değilim. Sırf baban söyledi diye kadroyu bırakmanı beklemiyorum."

Tekrar sırtıttı, bu sefer gözlerini hareketlendiren bir eğlenceyle. Şaşırmış görünüyordu. Heyecanlı. Tam da kardeşimin istediği gibi.

"Her şeye rağmen iyi anlaşabiliriz."

Pek nazik olmayan konuşmasına rağmen dürüstlüğüne takdir ettim.

Romantizm ihtimali olmadığını bilmek, kalp kırıklığı ihtimali de olmadığı anlamına geliyordu. Bana harika geldi. İkisinden de kaçınmak istedim.

Alexei geri gelene kadar havadan sudan konuştuk ve oturmanın bir başarı olduğunu düşünerek ayrılmak için izin aldık. Matteo'nun babası bir daha geri dönmedi, eve dönerken aklımı kurcalayan bir düşünceydi bu, tabii ki nişanımın artık ufukta kesinleştiği gerçeği de ikinci plandaydı.

İki yabancının ve iki yıldır görmediğim kardeşimin kararı. Alexei bizi eve geri götürürken Porsche'un ön koltuğunda oturup düşüncelere daldım. "O bir pislik," diye ilan ettim.

"Kim?"

"Matteo."

Alay etti.

"O playboy özentisiyle evleneceğime bir keçiyle evlenirim daha iyi."

"Daha kötüsü de olabilirdi, küçük kardeşim," dedi, arabayı sürerken gözleri yoldan hiç ayrılmadan, kolayca başından savarcasına.

"O benim tipim değil."

Alexei güldü.

"Uzun boylu, kaslı ve paralı bir adam mı? Bu tam da senin tipin," dedi.

"Bu herkesin tipi." Gözlerimi devirerek onun algısını görmezden geldim.

"Hâlâ her şeyi mahvedebilirim, biliyorsun," diyerek onu sınadım. Otoritesinin sınırlarını bilmeye ihtiyacım vardı. Kendimi Zanetti ailesinin gölgesinde, bebek yapmak ve tatil fotoğrafları için çekmecedan çıkarılmış ve başka bir şey olmayan bir hayata teslim etmeden önce hiçbir çıkış yolu olmadığından emin olmam gerekiyordu.

"İki yılın ardından nihayet özgürüm. Bir kafese geri dönmeyeceğim. Kliması ve düzgün bir yatağı olsa bile."

Porsche yerleşim yerinin bulunduğu sokağın ortasında çarparak durdu. Arkamızdaki araba öfkeyle korna çaldı ama tampona çarpmamak için zamanında fren yapmayı başardı. Etrafımızdan hızla geçerken küfürler savurdular ve Alexei onların gidişini izledi, plakalarını biraz fazla yakından inceliyormuş gibi görünüyordu.

"Ne oluyor Alex?" Kalbim şoktan iki kat hızlı atıyordu. Bana baktı, yüzü karanlıkta gölgelenmişti.

Emniyet kemerimi açmak için uzandım ama elimi yakaladı, sert bir bakışla beni sabitlerken elimi sıkıca kavradı.

"Senin için kolaylaştıracam. İki seçeneğin var. Ya Matteo ile evlenirsin ya da seni açık artırmada o kiraz için en yüksek fiyatı veren adi herife satarım."

Elimi bıraktı ve tekrar gaza basıp sanki az önce beni zorla tecavüz edilmek üzere satmakla tehdit etmemiş gibi yola devam ederken dudaklarım sessiz bir nefesle aralandı.

"Erkekler tanıyorum, birçok erkek. Zengin adamlar. Birçoğu senin gibi kızları arıyor. Genç, bakire, güzel ve para veriyorlar. Sana daha önce de söyledim Nina, seni hapisten seni özlediğim için çıkarmadım. Bana kendimi tekrar ettirme."

Nefesim titredi.

Karanlıkta, panik tüm sinapslarımda alevlendi.

Bu anı bekliyordum, onu kışkırtıyordum ama geldiğinde yine de beni şaşırttı. Ona güvenilemezdi.

Babam beni kendi oyununda bir piyon olarak görüyordu, ama Aleksey de aynısını yapardı.

Hayır, daha kötüsünü yapardı.

"Sen ondan daha kötüsün," diye mırıldandım.

"Beni zorlarsanız ne kadar kötü olabileceğimi göreceksiniz."

NINA

Kasları ısıtmak için pli  ikinci pozisyon darbeleriyle tart. Düz sırt... iyi form... on be  saniye daha... gülümseyen kız yüksek Atkuyru u telefonumun ekranından, izleyiciler için talimatları sıralarken hareketi sorunsuz bir şekilde ger ekle tirdi ini söyledi.

Onu takip ettim, vücudumu tanıdık ama nadiren uygulanan poza getirdim, kaslarım çok uzun süre e itilmedi i için zar zor dayanıyordu.

Nefesimi tutmak için soluk solu a kalırken kaslarım a rıyacak kadar ısındı. İki yıl önce günün yarısında hiç sorun yaşamadan  alı abiliyordum. Şimdi ise birkaç pli  beni terletiyordu.

Acınası.

Kondisyonumun bu kadar kötüleşmesine izin vermenin utancını bir kenara ittim ve YouTube'daki *DanceGurlZoe*'nun rutinine devam ettim.

On    dakika süren videonun yedi dakikasında telefonum çaldı ve yatağın üzerinde dengede duran kitapları kullanarak yapt ım derme çatma tripoda çarparak titre ti.

Tanıdık olmayan rakam dizisine ka larımı çatarak baktım, sırf bacak kaslarımın katledilmesine birkaç dakikal  ına ara verme bahanesine sahip olmak için açtım.

Robotik bir ses bana aramanın Washington Kadın Islah Merkezi'nden geldiğini söyledi. Nefesim kesildi, telefona daha sıkı sarıldım.

"Kabul ediyorum!" Hattan a a ıya doğru ba ırdım.

"Penny?" Telefonun anda sordum. "Penny? *Penny mi?*" "Aman Tanrım, Nina?"

Güldüm. O kadar çok güldüm ki gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplandı ve dökülmeye başladı. Telefonu iki elimle tutarak yere çöktüm. Penny hattın diğer ucunda çılgınca ciyaklayarak benim coşkuma eşlik etti.

"Kızım, yaşıyorsun!" diye bağırdı. "Kahretsin, çok endişelendim. Sana ulaşmak için bu yeni numarayı içeren notu aldığımda hemen aramaya geldim. Nasılsın? Beni özledin mi?"

Sulu bir kahkaha attım. "Hiçbir fikrin yok."

"Madem beni bu kadar özölüyorsun, seni geri dönmekten alıkoyan ne?"

Tekrar güldüm, zaten hassas olan kaburgalarımı acıtacak kadar sert. Boston aksanı, benimle konuştuğunu bildiğim gündüz odasının arka plan gürültüsünü kesiyordu.

"Ne var biliyor musun? Bu kötü bir fikir bile değil," diye izin verdim, ellerime bakarak. Tırnaklarıma manikür yapılmıştı. Hapishane manikürü değil. Alexei'nin eve çağırdığı gerçek bir tırnak teknisyeni tarafından yapılmıştı. Beni müstakbel kocam Matteo'yla tanıştırmaya hazırlamak için kurduğu ekibin bir parçasıydı.

İçerideyken saçımı profesyonelce yaptırma, tenime zımpara kağıdı gibi gelmeyen bir şeyler giyme ve seksi bir erkekle randevuya çıkma şansı bana lüksün doruk noktası gibi geliyordu.

Başparmağımın tırnağını yüzük parmağımın tırnağındaki sert jel cilanın üzerinde gezdirdim. Kırmızı. Rengi kardeşim seçmişti. Erkeklerin sevdiği bir renk olduğunu söylemişti ve Matteo üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gerekiyordu.

"Sakin cüret etme. Şaka yapıyordum," dedi gülerek.

"Şaka yapmıyordum."

Hat birkaç ağır an için sessizliğe gömüldü.

"aber kızım?" diye sordu, ses tonu endişesini yansıtıyordu.

Gözlerim odanın içinde geziniyor, alışkanlıktan ve Alexei'nin beni izliyor olabileceği şüphesinden dolayı duvarların birleştiği köşeleri ve kenarları kontrol ediyordu. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Dışarı çıktığımdan beri geçen kısa süre içinde beni birkaç kez şaşırtmıştı zaten.

"Bunca zaman sonra sana söylemek zorunda olduğum şeyin bu olmasından nefret ediyorum," dedim sırtımı yatağımın kenarına yaslayıp tavana bakarak. İçimi çektim, derin bir nefes verdim ama rahatlamadım. Göğsümdeki ağırlık devam ediyordu. Düşüncelerimdeki ağırlık daha da ağırlaştı.

"Söyle bana ne? Baban mı? Bir şey mi yaptı? Sana zarar mı verdi?"

Zayıfça gülümsedim, kilometrelerce ötedeki eyalet hapishanesindeki bir kadın tarafından, kendi ailemin üyeleri tarafından korunduğumdan daha fazla korunduğumu hissediyordum.

O olmasaydı cezamı tamamlayamazdım ve şimdi bile ona ihtiyacım var.

"Sorun o değil. O, şey, artık endişelenmem gereken biri değil. O öldü. Görünüşe göre kalp krizinden."

"Oh, kahretsin. başsağlığı mı dilemeliyim yoksa bir parti mi vermeliyim emin değilim. İyi misin?"

Hayır, demek istedim ama iyi olmamamın nedenleri arasında babamın ölümü yoktu, tabii onun ölümünün hayatıma getirdiklerini saymazsanız.

"Onu özlemeyeceğim," diyerek onu sözlü olarak başından savdım ve asıl sorusunu geçiştirdim.

"Bu durumda, umarım cehennemde yanar."

Kıkırdamalarım, ben onları durduramadan ağzımdan fıskırdı. Ölüler hakkında bu kadar kötü konuşmak korkunçtu. *Korkunçtu* ama bahsettiğimiz kişi benim babamdı. Onu özleyecek çok fazla insan yoktu. En azından parlak kişiliği ya da herhangi bir nezaketi için değil.

"Evet, sen ." İçimi çektim. "Şimdi gereken tek şey kardeşim." "Doğru.

Sanırım sık kafalı patronun yerine geçti. Umarım hâlâ Babanın sana karşı beslediği kinin aynısını besliyorsun. "

"Tam olarak değil," dedim alt dudağımı çiğneyerek. "Bir ittifaka aracılık etmek için serbest bırakılmamı ayarladı."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" "Evleniyorum."

"Kapa şu lanet çeneni."

Ayrıntılara girmek biraz fazla oldu ama işin siyah-beyaz kısmı buydu. Hayatım, tüm hayatım iki seçeneğe indirgenmişti. Tam olarak bir kez tanıştığım ve hoşuma gitse de gitmese de evlilik boyunca beni aldatmayı planladığını söyleyen bir adamla evlenmek. Ya da karaborsada bakire kadınlar için para ödemeyi seven korkunç bir psikopata satılmak.

"Neden geri dönmek istediğimi anlıyor musun?" Dedim ki. "Bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas etmişim gibi hissediyorum."

"Polise gidemez misin?"

O bunları söylerken ben zaten başımı sallıyordum. İtalyan mafyası ve kardeşimin veletleri arasında polisler hiçbir şey yapmayacaktı. Neden yapsınlar ki? Büyük bir çoğunluğu bu iki gruptan düzenli olarak rüşvet alıyordu.

"Sanırım bunun bir faydası olmayacak," dedi bir süre sessiz kaldıktan sonra, kendi sorusuna cevap vererek. "Ama, demek istediğim, eğer reddedersen kardeşin gerçekten ne yapabilir ki?"

Sessizce homurdandım. Penny'nin, ben kendim bir çıkış yolu bulmadıkça bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını bilmesine gerek yoktu.

"Yapabileceğiniz bir şey olmalı," diye ısrar etti.

"Var," diye cevap verdim, sesimi alçak tutarak. "Koşabilirim."

"Bekle... Hayır, bekle, bunu yapamazsın. Dışarı çıkmak gerektiğini söylediğini biliyorum ama... en son kaçmaya çalıştığında ne olduğuna bir bak."

"Aklınıza başka bir seçenek geliyor mu?"

Sessizdi, gündüz odasından gelen gürültünün uzak uğultusu hattan geliyordu.

Evet.

Ben de öyle düşünmüştüm.

"İlk kez koşmaya çalıştığım da neyin işe yaramadığını biliyorum. Bu sefer doğru yapabilirim. Artık daha akıllıyım."

"Bilemiyorum kızım. Kendini başladığın yerde ya da daha kötüsünde bulmanın hızlı bir yolu gibi görünüyor. Kendin söyledin, o dünyaya doğduysan tek çıkış yolu ölümdür."

"Ama-"

"Senin incindiğini görmek istemiyorum."

Dudağımı o kadar sert ısırдым ki uyuştuğunu hissettim.

Bize iki dakika uyarısı veren otomatik mesaj çalmaya başlayınca boğazımda bir cızırtı ve göğsümde bir sıkışma hissettim.

"Güvende olduğumda sana yazarım. Eğer ararsan ve cevap vermezsem, kaçtığımı farz et. İyi olacağım, Pen."

"Şunu açıkça belirtmek isterim ki, bu plana hiçbir şekilde katılmıyorum ve eğer kendinizi öldürtürseniz, kesinlikle hiçbir sorumluluk kabul etmem."

Boğazımdan gözyaşlarına karışan bir kahkaha yükseldi. "Ben de seni seviyorum, Pen."

"Aşk-"

Hat kesildi.

BAŞPARMAĞIM TERLİKLERİMİN YIPRANMIŞ SATENLERİNİN ÜZERİNDE GEZİNDİ. İHTİYACIM YOKTU.

onlara. Ya da en azından gideceğim yere yerleşene kadar onlara ihtiyacım olmayacaktı.

Yenilerini alabilirim.

Onları göğsüme bastırdım. Yeni ayakkabılar berbattı.

Yanağımın içini ısırarak, fikrimi değiştirmeden önce onları çantaya tıktırdım. İhtiyacım olursa diye.

Hemen kendimi aptal gibi hissettim. Onlara ne için ihtiyacım olacaktı ki? Bir dans savaşı için mi?

Ne halt ediyordum ben?

Şimdi duygusal olmanın sırası değildi. Buradan gitmem gerekiyordu. Hafif kalarak mümkün olduğunca çok şey topladım. Ayakkabılar gereksizdi.

Onları dolaba geri attım ve kapattım.

Parmak uçlarım tahtanın üzerinde kıpırdamadan durdu, seçimimi yapar yapmaz ikinci kez düşündüm.

Ayakkabıların *hiçbir* ağırlığı yoktu.

Onları bir yere sıkıştırabilirim. Sikerler.

aldım ve çantaya geri koydum.

Zaten içinde bir parça kıyafet, biraz saç boyası, son iki yıldır kitapların arkasındaki gizli deliğimde hiç bozulmadan duran biraz nakit para, hijyenik ürünler ve tuvalet malzemeleri vardı.

Yolda yakıcı bir hücre alırdım.

Uyku tulumu ve çadır çok hantaldı ve onlara ihtiyaç duymayı beklemiyordum. İhtiyacım olan ilk şey mesafeydi. Alexei'yle aramda yeterince kilometre yol olduğunda, ayrıntıları çözecektim.

Spor ayakkabılarımı giydim ve sırt çantamı aldım, kazağımın kapüşonunu topuz yaptığım saçlarımın üzerine çektim.

Penny ile yaptığım telefon görüşmesinin üzerinden yirmi dört saatten biraz fazla zaman geçmişti.

Alexei evde değildi. Hizmetçi bana bu gece evde olmayacağını söylemişti, nerede olduğunu sorduğumda ise 'seyahatte' gibi muğlak bir yanıt vermişti.

Buna rağmen ön kapıyı kullanmak istemedim. Pencereyi açtım ve sırt çantamı bırakarak evin yan tarafını kaplayan çitlere doğru yöneldim. Pencereden eğilerek, bulunduğum kat ile ev arasındaki boşluğu ölçtüm.

Yerden. Yaklaşık on iki metre. Yutkundum, kendimi ayağım kırılmadan ya da daha kötüsü olmadan buradan oraya ulaşıırken hayal etmeye çalıştım.

Çitler düşüşünüzü engelleyecek.

Gölgeli bahçenin içine karışmak kolay görünüyordu, ancak ötesindeki sokak, sakinlerin ortalama yıllık hane gelirini yansıtacak şekilde iyi aydınlatılmıştı.

Bu benim amaçlarım için ideal değildi ama son iki yıldır burada yaşamıyordum. Umarım kimse beni tanımaz.

Penceremin dışındaki taş işçiliğine tırmanırken, evin yıpranmış dış cephesine uzanan sarmaşıklara yeterince yaklaştırmaya çalışırken parmaklarım neredeyse kulaklarımdaki kendi kalp atışım kadar yüksek sesle çığlık atıyordu.

Parmaklarım cılız sarmaşıkları sıyırdığı anda rahat bir nefes aldım ve onları kullanarak alt kattaki kütüphanenin balkonuna indim.

Bir bacağımı yan tarafa atarak gözlerimi ileriye diktim ve kendimi olabildiğince aşağıya indirirken vücudumu açık havaya bakacak şekilde döndürdüm.

İki elim sabitlenmiş halde sallanan bacaklarımla yere bakma riskini göze aldım. Şimdi sekiz ayak. Belki yedi bile olabilir.

Kesinlikle

yapılabilir.

Değil mi?

Kendime olan güvenim tazelendi ve korkuluğu tamamen serbest bıraktım.

Önce topuklarım birbirine değdi ve geriye düşerken yüksek sesle bir *uğultu* çıkardım, ciğerlerime tekrar hava almak ve topuklarımdaki ağrıyı gidermek için mücadele ederken sırt çantamdaki eşyalar omurgama saplandı.

Evin bu tarafında daha önce hiç kamera olmamıştı, yere bakan bir kamera da yoktu ama yukarı baktığımda, korkuluğun alt tarafına sabitlenmiş parlak siyah bir ünitenin yanıp sönen kırmızı gözünü gördüm.

Sikeyim.

Ayağa fırladım, uzun ve sağlam adımlarla caddeye doğru yürüdüm.

Ellerim sırt çantamın kayışlarını gevşemek gibi kavradı.

Karanlık, uğursuz nesneler görüş kenarlarında oynaşıyordu, kendi yarattığım canavarlar.

Alexei evde bile değildi.

Ama bu, kameraları izleyen birinin olmadığı anlamına gelmiyordu.

Her zaman arkamı kollamak için hapishanede bilenmiş dürtü, etrafımı korumam için bana bağırdı, ama yapmadım. Koştum.

Belki New Orleans'a giderdim. Ya da Florida'ya. Ya da bana yeni bir pasaport ve destekleyici belgeler hazırlayacak bir tamirci bulabilirsem *Avrupa'ya*. Hep ziyaret etmek istemişimdir. Yunanistan'ın yılın bu zamanlarında güzel olduğunu duymuştum.

Evet. Eski hayatımla aramda bir okyanus olması tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyordu.

Şehrin kenarındaki gara vardığımda bir otobüs bileti almak neredeyse çok kolaydı, ancak kalkış için istasyonda beklemek işkence gibiydi.

Neredeyse geldik.

Eyalet sınırını geçene kadar zafer ilan .

Vakit geldiğinde, arkaya yakın bir pencere kenarında, telefonunda bir şeylere dalmış orta yaşlı bir adamın yanına oturdum.

Belki de Alexei, sevgili babam kadar zeki değildi. O imparatorluğun başındayken asla bu kadar uzağa gidemezdin. Geçen sefer beş blok bile gidememiştin.

Neredeyse üç saat süren yolculuk boyunca pozitif duygularım beni canlandırdı, diğer yolcular uykuya dalarken beni enerjik ve uyanık tuttu.

Yanımdaki adam telefonundaki aramayı cevaplamadan önce boğazını temizledi ve yüksek ses tonundan dolayı bana özür dileyen bir bakış attı.

"Evet," dedi ahizeye, aksanı tanıdık. "Evet efendim, hemen yanımda."

Oturduğum yerde donup kaldım, nefesim boğazımda düğümlendi, midemde buz gibi su birikti.

Boğazım kapandı.

Bana baktı, zalim gülümsemelerin en küçüğü ağzının kenarını çekiştiriyordu.

Kaslarım gerildi, koltuk arkalıklarının üzerinde bir kaçış yolu aradım.

"Onunla konuşmak ister misiniz?"

Kendime olan güvenim parça parça dağıldı.

Kalkmak için hamle yaptım ve adam sert bir şeyi yanıma itti. Tam olarak ne olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

"Anlaşıldı," dedi telefonuna ve telefonu kapattı.

Başım öne eğildi, önümdeki koltuğun arkasına çarptı, göğsümde bir çığlık büyüdü, dudaklarımın barajıyla engellendi.

"Şimdi, şimdi, Karenina," dedi, sözleri bir tehdit yerine rahat bir konuşma gibi kolayca geçiyordu. "Merak etme, seni ait olduğun yere sağ salım götüreceğiz."

Bu otobüste Alexei'nin kaç adamı daha vardı?

Adam sırtımı sıvazladığı sırada başımı koltuğa vurdum ve sarsılarak ona doğru döndüm. "Sakin bana dokunma."

Önümüzdeki yolcular kıpırdandılar ve koltukların arasından arkaya bakarak fısıldaştılar.

Alexei'nin adamı neredeyse belli belirsiz başını salladı, bu bir uyarıydı. Eğer bu işi daha da zorlaştırırsam sonuçları olacaktı. Babamla bu, ellerimin ya da kalçalarımın arkasına vurulan deri kordonlu bir kırbaçtı. Alexei ne yapardı?

SEATTLE'A DÖNMEK İÇİN SIRADAN SİYAH BİR SEDAN ALDIK. ARAÇ otobüs garajının otoparkında bizi bekliyordu ve kardeşimin adamlarının hızlı çalışmasını takdir etmek zorundaydım.

Ne onu ne de otobüs durduğunda onunla kısa bir sohbet için duraklayan diğer iki adamı tanıyabildim. Özel olarak kiralanmış olabilirlerdi ama aksanlarından bratvanın bir parçası olduklarını varsaymak zorundaydım.

İki yıl ve bir lider değişikliğinden sonra, tanıdığım eski üyelere herhangi biri hâlâ grupta olsaydı şaşırdım.

Başımı pencereye yasladım ve umutsuzca dışarıdaki karanlığı seyrettim.

Bir süre sonra arabanın sarsılarak durması beni uykuya yakın bir durumdan dikkatimi toplamaya sürükledi. Gözümü kırpmaya fırsat bulamadan kapım başımın altından düştü ve dışarıdan çekilerek açıldı.

Kaba eller beni arka koltuktan sürüklerken "Hey," diye bağırdım.

Alexei beni kabaca ayağa kaldırdı. Başım geriye düşmeden ve elmacık kemiğimde acı patlamadan önce onun olduğunu görecektim kadar zamanım vardı.

Tökezledim ve kolumu bıraktığımda engibeli asfalta düştüm, keskin kaldırım parçaları avuçlarımı keserken ağzımdaki bakırımsı tadı toplayıp tükürdüm.

Bir eliyle bileğimi sıkarak beni tekrar ayağa kaldırdığında kulaklarım çınladı ve başım döndü.

Beni arabanın yan tarafına çarparken nefesim ciğerlerimden fişkırdı. Bagajın kenarı sırtımın küçük kısmına saplandığında haykırdım.

"Ne sanıyorsun sen?" diye hırladı. Dudaklarımı araladım ama sadece bir inilti çıkarabildim.

Sırtımı tekrar arabaya çarptı.

Gözlerimi dolduran sıcak gözyaşlarının sisi yüzünden onu göremiyordum.

"Seni takip etmem gerektiğini biliyordum. Böyle bir şey yapacağını biliyordum. Hiç dinlemiyorsun. Asla öğrenmiyorsun. Sana ne olacağını söylemiştim, hmm?" diye bağırdı, nefesi yüzümün yan tarafında sıcaktı.

Hatırladım. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Alexei beni bileğimden tutup tanımadığım bir eve doğru sürükleyerek ileri doğru çekti.

"Neredeyiz biz? Beni nereye götürüyorsun?"

Cevap vermedi, sadece bileklerimdeki ham deriyi acımasızca çekti ve beni ayak uydurmak için tökezletti.

Evin içindeki aydınlık beni kör etti, dışarıdan görünmemesinin nedeninin pencerelerdeki tahtalar olduğunu fark edene kadar şaşırdım.

Durdu, beni inceledi.

Yüzü alaycı bir ifadeye büründü, görünüşümden hiç etkilenmemişti. "İdeal değil ama idare etmek zorunda."

Ne için yapacaksın?

"Alexei, beni nereye götürüyorsun?" Talep ettim.

Ondan uzaklaştım, kurtulmaya çalıştım ama o çok güçlüydü.

Nefesim çılgınca titriyor, düşüncelerim yanağımdaki zonklama kadar net bir şekilde içimde nabız gibi atan karışık bir panik karmaşasıydı.

Koridorun sonunda bodruma açılan bir kapıya geldik. Zayıf ve korkmuş bir halde, kardeşimin arkasından basamakların çoğuna takılıp düştüm.

Mavi ve kırmızı ışıklar dar bir koridorun ilerisindeki alanı aydınlatıyordu.

Midem bulandı.

"Hayır," diye bağırdım, parmaklarını etimden çekmeye çalıştım ama nafile. Tırnaklarım kan çekecek kadar derine batsa da beni bırakmadı.

Eşiği geçip gölgelerden aydınlığa çıktığımızda koridordaki alçak sohbet uğultusu kesildi.

, aşınmış siyah bir pist açık alanı ikiye böldü.

Spot ışıklarının parıltısı bizi yakaladığında düzinelerce göz üzerimize dikildi.

Erkekler. Hepsi erkekti. Hiçbiri babamdan genç değildi. Hepsi takım elbise . Cilalı siyah ayakkabılar. Mahvımı vaat eden gözlerle.

Aman Tanrım.

Onları o zaman fark ettim. Kadınları. Mekânın kenarlarında, gölgelerin arasında oyalanıyorlardı. Bazılarının elinde tepsiler vardı, diğerleri ise kardeşimin müşterilerinin dudaklarında puro yakmak için eğilmişlerdi. Hepsi de soyunmuş haldeydi.

"Şuna bak küçük kardeşim, tam zamanında geldik. Başlıyor."

Beni şiddetle çekiştirdi ve bir çığlık attım, beni o pistte sürüklemesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğime o anda karar verdim.

Ama yapmadı. Onun yerine beni aşağı çekti, yanına çekti ve beni dik durmaya zorladı.

"Bu gece menüde yoksun, henüz değil," diye fısıldadı kulağıma kibirli bir şekilde. "Bunu bir uyarı olarak kabul et."

Gözyaşlarına boğuldum, rahatlama ve tiksinti birbirine karışarak bir korku kokteyli oluşturdu.

Alexei kolumu ölümüne kavradı ve beni alanın diğer ucundan bir kadının girip ürkmüş bir dana gibi piste adım atmasını izlemeye zorladı.

"Üst kattaki odalarda bu kadınlar hizmet veriyor, video çekiyorlar, gerçi bunlar kullanılmış olanlar. Bakireler doğrudan satılıyor. *Tek kullanımlık.*"

Önümdeki sahnenin bir korku filmi gibi gelişmesini izledim.

Sahnedeki kadın neredeyse kadın bile sayılmazdı; daha genç değilse bile benim yaşımda görünüyordu. Belki on altı. On yedi mi?

Soyunmaya başladı ve boğazımdaki safra yükseldi.

Erkekler kıpırdandı, bazıları platforma yaklaştı, bazıları da oturdukları yerden kedi gibi bağırdı.

Alexei dudakları kulağımın kıvrımına değene kadar yaklaştı ve ben öğürdüm. "Üst katta bir süit var, orada onu hangi delikte tutacaklarsa oraya götürmeden önce bekaretini doğrulama şansları var. Eğer kanaması olmazsa paralarını geri alıyorlar."

Sertçe yutkundum ve yüzümü ondan uzaklaştırdım.

"Senin sıran geldiğinde, küçük kardeşim, çarşafı boyamanı izlemek için kalacağım."

ENZO

Ben restoranın uzak köşesindeki her zamanki koltuğumu çekip oturdum ve garsonun elimde sandalyemle görünmesinden önce gerekli otuz saniyeyi bekledim.

Her zamanki gibi. İki parmak viski, sek.

Akşamki partnerim geldiğinde bir yudum viskinin ağzımda yumuşamasına izin verdim. Pavlova'nın yavrularının aksine, adamım geç kalmamıştı. Sadece erkenciydim.

Fred karşıma oturdu, sandalyesinde arkasına yaslanırken şapkasını masanın üzerine attı. Büyük Buhran dönemindeki gibi giyinmişti. Trençkotlar ve şapkalar. Gerçekten şıktı. Kadınlar buna bayılırdı.

"172. Caddede yeni bir gece kulübü açılıyor," dedi. Selamlama yok, giriş yok. Direkt konuya girdi. Fred Drogo ve ben uzun süredir birlikteydik, o yüzden bunu görmezden geldim.

Hatırladığım kadarıyla uzun süredir benim alt patronumdu. Benden neredeyse on yaş büyük olduğu için ilk başta biraz çekingen davrandı ama bizimki gibi organizasyonlarda otorite her zaman doğrusal görünmezdi.

"Alıcı ile konuşmak için oraya giden oldu mu?"

"Henüz değil. Site hala görüntüleniyor. Satın alma işlemi henüz gerçekleşmedi."

O zaman fırsat için yer vardı. Kalan viskiyi bardağımda döndürdüm.

Alıcılara onlar işi resmiyete dökmeden önce ulaşmak, bankanın altını oyabileceğimiz, banka olabileceğimiz, *lanet olası* bir *banka yapabileceğimiz* anlamına geliyordu. Kulüpler her hafta büyük miktarlarda para transfer ediyordu. Kulüp müşterilerimizin hiçbirisi geri ödeme konusunda sorun yaşamadı.

Garson geldi, Drogo'nun her zamanki yemeğini getirdi ve bize yemeğin yolda olduğunu haber verdi.

Çevremdeki bir sarışın dikkatimi çekti.

Şöyle bir baktım. Yeşiller giymiş bir kadın yanında biriyle restorana giriyordu. Bugünkü yirminci olmalıydı. Belirli bir sarışın beni rahat bırakmıyordu ve nereye baksam onu görüyordum.

"Rus'la konuştun mu?" Drogo sordu. O lanet çocuk hakkında konuşmadan önce içmem gerektiği için viskimi boşalttım. Yüzümü buruşturdum, sıvının yakıcılığını göğsümde hissettim.

"Oğlum tam bir belası. Babasını şimdiden özledim."

Fred kıkırdadı ve birasından bir yudum aldı. Onu koyu bira dışında bir şey içerken hiç görmemiştim.

"Tasma takmak serbest bırakmaktan daha iyidir."

"Bilmiyorum. Terfi ediyor ve ilk işi bizi yatağa atmaya çalışmak oluyor. Gerçi kumarhanelere girmek kar hanemizi en az yarı yarıya artıracaktır."

"Bu kadar mıydı yani? Anlaşmayı tatlandıracak bir şey yok mu?"

Hırıltılı kahkahası akşamları içmeyi sevdiği purolardan kaynaklanıyordu. Tek ihtiyacı olan bir tabancaydı ve yirmili yıllardan kalma siyah-beyaz bir gangster filminden fırlamış gibi görünüyordu.

"Hayır. İyi şans getirsin diye küçük kız kardeşini attı."

Drogo ıslık çaldı, bu hareketten gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "Bir evlilik her şeyi sağlamlaştırır," diye düşündü. "Kız neye benziyor? Onu sen mi götürdün?"

Utanç verici, çocuksu acı boğazımın arkasındaki safrayı yükseltti.

"O bana göre değildi," diye . "Çok genç. O yeni nesil içindi. Matteo. Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Bana oğlunun Olga adında iri göğüslü bir sütçü kızla evleneceğini söyle," dedi Fred, sütçü kız Olga'nın ne kadar iri olduğunu göstermek için ellerini göğsünün önünde birleştirerek.

"Yanlış kültürel klişe." Başımı salladım. "Tekrar dene."

"Neye benziyor o zaman?" diye sordu masaya doğru eğilerek. İrkildim, ona siktirip gitmesini söylemek için içimdeki sahiplenme dürtüsünü bastırdım. Neye benzediği önemli değildi, bu onu ilgilendirmezdi. Boğazımı temizledim, gergin bir şekilde bileğimi oynattım ve saate baktım. saatin kaç olduğu umurumda değildi.

"Daha uzun boylu. Sarışın. Biraz zayıf," dedim ve ilgisiz görünmek için omuz silktim.

"Öyle mi? Bana bir şey söyle. Gözleri ne renk?"

Yeşil. Yumuşak, yeni yetişmiş yosun rengi.

"Yeşil. Belki ela," dedim açıkça.

"Bu kadar mı? Aman Tanrım." Sandalyesinde geriye doğru çöktü, etkileyici yüzüne hayal kırıklığı ifadesi kazınmıştı. "Orospu çok çirkin, değil mi?"

"O lanet olası bir nakavt," diye ısrar ettim ve kendimi durduramadan onu savundum.

Drogo bana tuhaf tuhaf baktı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi ağzı açık kalmıştı. Omuzlarımdaki gerginliğin gevşemesini dileyerek koltuğuma geri yerleştim.

"Bu *çirkin olmayan* hatunun fotoğrafı var mı?"

Hayır. İhtiyacım yoktu. Onu gözlerim kapalıyken gördüm. Onu görünürde yokken gördüm.

Başka bir sarışın kafası yakalayınca, gözlerim istemsizce onu takip etti. Gözleri aşağıdaydı ve tuvaletlere doğru yürüyordu. Uzun boylu, zayıf. Ağzım kurudu, çenesindeki gamzenin gölgesini fark ettim.

Bu oydu.

. Neden burada olsun ki?

Daha iyi görebilmek için boynumu uzattım, tuvalete giden yolu bir süre daha izledikten sonra onun hiç şüphesiz Nina Pavlova olduğundan emin oldum. Benim restoranımda.

Sandalyemi geriye iterek ayağa fırladım ve onu takip ettim. "Nereye gidiyorsun?" Drogo seslendi.

"Hemen döneceğim."

Tuvaletlerin bulunduğu oyuğa doğru gözden kayboldu. Dışarı çıkmasını beklemek zorunda kalacağımı düşünerek onu takip ettim, ama işte oradaydı, kadınlar tuvaletinin duvarının yanında duruyordu, başı öne eğikti.

Hay sikeyim.

Ağlıyor muydu?

İçime asit doldu ve yumruklarımı sıkıp boğazımı temizleyerek bir kuzuyla arkadaşlık kurmaya çalışan bir aslanın tüm dikkatiyle ona yaklaştım.

"Nina?"

Gözleri yukarı fırladı ve beni içine çekerken genişledi.

"Beni korkuttun," diye mırıldandı, ağzını kapattı, gözleri yüzümden başka her yere daldı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Nina burnunu çekerek burnunu silecek bir şey aradı. Erkekler tuvaletine girdim, dispenserden birkaç kâğıt havlu alıp geri döndüm. Onları mahcup bir şekilde aldı, hala o unutulmaz gözlerini yere dikmişti. Yüzünün yarısı saçlarının perdesi ardına gizlenmişti.

"Burada yalnız mısınız?"

Dizlerinin hemen üstüne kadar gelen uzun kollu mercan rengi bir elbise giymişti. "Hayır. Aslında Matteo'yla birlikteyim. Sadece bizim için sipariş veriyor. Sanırım

beni yemeğe davet ettiğini söylemedi mi?"

Dişlerim yanağımın iç kısmına indi. *Kur* yapıyorlardı.

Bunu ciddiye aldığı için memnun olmalıydım. Müstakbel karısını tanımaya çalışıyordu. Oysa ben buradaydım ve yumruğum, bu kızı gözyaşlarına kadar üzme cüretini gösteren her ne boks a ona için ağrıyordu.

Gecikmiş bir farkındalıkla dudaklarım aralandı.

"Eğer seni bu kadar üzen oysa-"

Zayıfça güldü, başını sallayarak düşünce zincirini kısa kesti. "Hayır. Hayır, o harikaydı. Gerçek bir beyefendi aslında."

İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk.

Başımı ona doğru eğdim, onu küçümseyenin adamlarımdan biri olup olmadığını analiz etmeye başlamıştım bile. Belki de garsonlar.

"Sadece... kardeşim," dedi sonunda. "O artık farklı. Hatırladığım gibi değil."

"Aile kurmak zor olabilir ve hazır olmadan bir imparatorluk kurmanın baskıları ilk elden biliyorum."

Alay etti ve ben de kaşlarımı çatarak bana kelimeler olmadan ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalıştım.

Kederli gözlerle ve hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. Göğsümde bir şey beni nefessiz bırakacak kadar sert bir şekilde çekişirdi.

"Ayrıntılarla sizi sıkmayacağım."

"Bana söylemek istersen duyarım," dedim, çenemi , içimden çoktan çekip gitmediğim için kendimi azarladım.

Kâğıt havluyla gözlerini sildi ve boğazını temizledi.

"Siz ve oğlunuz harikaydınız Bay Zanetti," diye başladı. Elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Bana Vincenzo de," dedim. "İstersen sadece Enzo da diyebilirsin." Gözleri temkinliydi ama ihtiyatlı bir şekilde başını salladı.

"Misafirperverliğiniz ve kardeşimin teklifini kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi, henüz resmi bir anlaşma yapmadığımızdan habersiz görünüyordu, ancak Pavlova kızının oğlumla ekmek kırmak için burada olduğu düşünüldüğünde anlaşma yapılmış sayılırdı.

"Anlaşmadan mı bahsediyorsun?"

"Benim hakkımda," diye düzeltti. "Bunu biliyor musun bilmiyorum ama eğer bu olmasaydı, oğlun, yani Alexei beni kendi kaçakçılık işine sokacaktı. Bakireler iyi para ediyormuş, öyle duydum."

Kulaklarım çınladı.

"Az önce ne dedin sen?" Tersledim. Gözleri büyüdü, vücut dili ketumlaştı. Gözleri korku doluydu. "Kardeşin kaçakçılıkla mı uğraşıyor?"

Ve o ne yapacaktı?

"Aman Tanrım, bilmiyordun. Kahretsin." Elleri titriyordu. "Lütfen. Lütfen, bildiğini ona söyleyemezsin. İsteyerek yapmadım."

Onu susturmak için elimi kaldırdım. Kendi işlemlerim için bir an sessizliğe ihtiyacım vardı.

Sinsi küçük piç. Bu şehirde bilmediğim hiçbir şey olmadı. Görünüşe göre Alexei Pavlova'nın kadın ticareti yapması dışında hiçbir şey. Ancak tam olarak ne yapılması gerektiğine karar vermeden önce kesin olarak netleştirmem gereken bir ayrıntı vardı.

"Eğer sen ve oğlum evlenmiyor olsaydınız, Alexei-" Kafatasımdaki ölümcül kaosun içinde sesimi dengede tutmaya çalışarak devam etmeden önce birkaç vuruşun geçmesine izin verdim. "Kardeşin seni satacak mıydı?"

Yüzü zaten ağlamaktan kızarmıştı ama şimdi utanıyordu, çok fazla şey söylediği için korkuyordu. Dudakları sıkıca kapandı. Saçlarını dalgınca kulağının arkasına sıkıştırdı. Ve sonra onu gördüm.

Elini tuttum ve elmacık kemiğinin üzerinde, şakağına ve saç çizgisine doğru ilerleyen koyu oval morlukları ortaya çıkarmak için çektim.

"Kim yaptı bunu? O mu? Bunu Alexei mi yaptı?"

Yüzünü buruşturdu ve elini göğsüne doğru çekmesi için bıraktım, ince parmakları bileğinin etrafındaki daha fazla çürüğü nazikçe okşuyordu.

Aman Tanrım.

Gözlerinden taze yaşlar akmasına rağmen yüzü sertleşti. "Fark eder miydi?"

"*Tesorina*, tabii ki önemli."

"Lütfen bir şey söyleme. Söylersen daha kötü olur."

Alexei Pavlova'nın imajı zihnimde lekелendi. Onarılamaz bir şekilde. Onunla bir anlaşma yapma fikrini şöyle dursun, herhangi bir nedenle elini sıkıttığım için bile tiksindim.

Hayır. Onun ortaklık teklifini kabul edemezdim. Bunu bilmeden. Gerçekten öğrenmeyeceğimi mi sanıyordu? Adamlarım çoktan onun dolaplarındaki iskeletleri aramaya başladı.

"Senin yardımın olmadan öğrenirdim. Öyle ya da böyle."

Saçlarını omzundan geriye doğru taradım ve titreyerek bana öyle bir acıyla baktı ki bunun artçı şoklarını kendi içimde hissettim.

"Bu senin hatan değil ama peşini bırakamam," dedim basitçe, daha fazla üzülür diye detay vermedim.

Ama seni tekrar onun ellerine bırakamam.

Bunu yaparsam nasıl bir adam olurum? Onu idam ettirirdim.

Ve savaşı kışkırtmak mı?

Dişlerimi sıktım. Belki de onu hadım etmeliydim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Onu yok edin. Onu bir ağaç gibi kesin, parçalara ayırın ve bir daha asla bulunamayacak kadar uzağa dağıtın.

Alexei Pavlova'nın işi bitmişti. Ama bunu bilemezdi. Henüz bilemezdi. Bu masum yaratık, patlama yarıçapının ona dokunamayacağı kadar uzaklaşana kadar değil.

"Başından beri yapmam gereken şeyi, *Tesorina*."

"Hey!" diye seslendi koridorun sonundan bir adam. Onu tanıımıyordum ama Rus aksanına bakılırsa, Alexei'nin kız kardeşiyle birlikte gönderdiği eskort olduğunu tahmin etmeliydim. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Buraya geri dön."

Nina parmaklarımın altında kaskatı kesildi, geyik gözleri korkuyla irileşti. İçimde bir öfke kabardı.

Loş ışıkta beni fark etmemiş gibi görünen Rus askeri koridorda hışımla ilerledi. Nina'yı sürüklemek için eli bir yılan gibi fırladı. Onu ilk yumruğumla durdurdum.

ve gözlerimde onu olduğu yerde yakıp kül edecek kadar ateş vardı.

"Bir kelime," diye tükürdüm, parmaklarım bıçağıma doğru kaşınıyordu.

Yüz hatlarında tanıma ifadesi belirdi ve kaşları çatıldı. "Özür dilerim Bay Zanetti, bölmek istemezdim."

"Nina, lütfen restoranın arka çıkışını kullan," dedim, eskortu bırakıp cebimden anahtarlarımı çıkarıp eline sıkıştırırken sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Beni arabada bekle."

"Bana verilen emir onu Pavlova malikanesine geri götürmek-"

"Konuşmayı kes."

Nina'ya onu görmezden gelip bizi terk etmesi için başımı salladım. Tereddütle, korku dolu gözleri bir an daha aramızda gidip geldikten sonra nihayet gitti ve mutfağa doğru gözden kayboldu.

"Efendim, ısrar etmek zorundayım-"

Sustalının metalik titreşimi onu cümlesinin ortasında kesti, dördüncü ve beşinci kaburgalarına sapladığımda kelimeleri ıslak bir iniltiye dönüştürdü.

Kulağına tıslayarak yaklaştım. "Ona dokunmaya çalıştığın için ellerini kesmeliydim ama hayatın bunun yerine geçebilir."

Bıçağı döndürerek, duvara yaslanıp hareketsiz kalmadan önce ondan son bir inilti kopardım.

"Az önce dışarıda Rus kızı mı gördüm?" Drogo mutfaktan çıkıp koridorda belirerek sordu. Ve sonra neye baktığını fark edince bir iç çekti. "Lanet olsun. Bu bir soruna yol açabilir."

Bıçağı geri çektim, ellerim kırmızıyla ıslanmıştı, adamın yere yığılmasına izin verdim, kulaklarım hala harcanmamış öfkeyle çınılıyordu.

"Ben hallederim," diye başardım, sesim kısıktı, neredeyse tanınmaz haldeydi. Yaptığım dağınıklık, yerdeki cansız yumruğundan bana bakıyordu.

Kahretsin.

"Biri görmeden önce bunu temizler misin?"

NINA

(Gerilim o kadar yoğundu ki neredeyse boğulacaktım.

Enzo'nun iki eli de direksiyonun üzerindeydi, o kadar sıkı kavramıştı ki acımış gibi görünüyordu. McLaren'in karanlık kabininde bunu söylemek zordu ama birkaç parmağında kan varmış gibi görünüyordu. Sanki durulamaya çalışmış ama tırnaklarının ve parmak eklemlerinin etrafındaki bazı noktaları ıskalamış gibiydi.

Gözleri ileriye dikilmişti ve yolda olduğumuz süre boyunca sağa sola bakmamıştı, hatta sürücü koltuğuna sözsüzce geçtiğinde park yerinden geri çıkmak için bile bakmamıştı. Ellerime baktım, başka nereye bakacağımı bilemiyordum, bir şey söyleyebileceğimi ama belki de söylememem gerektiğini hissediyordum.

Restorandaki konuşmamız sırasında tedirgindi ve hâlâ da öyle görünüyordu. Üzerinden gelen çelik gibi sıcak basınç bir duvar gibi hissettiriyordu. Aynı anda hem korunmasız hem de korunmuş hissediyordum. Ona bakmak istedim. Bir şekilde ona doğru uzanmak istedim ama şu anda hem gözlerime hem de sözlerime karşı aşılmaz görünüyordu. Aşağıya baktım, ona doğru bakmadığım zaman varlığının etkisi azalıyordu.

"Umarım Matteo seninle kalmamı sorun ," diye mırıldandım.

Ya da beni ilk resmi randevumuzdan çaldığını.

Başımı ona doğru çevirdim, yüzünün yontulmuş profiline bakacak kadar. Bir duraklama oldu, birkaç uzun saniye boyunca beni duymadığını ve tekrar edeceğimi düşündüm, ama sonra bana baktı.

Hava, yutulamayacak kadar büyük bir şey gibi göğsüme saplandı. Araba karanlıktı ama gözlerinin parlak ışıkları içime işliyordu. Tekrar, ben

Karıştırılmış. Sanki bir şey söylemem, bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Sanki bakışlarında bir ağırlık ve önem vardı ve benden henüz vermediğim bir şey bekliyordu.

Allah kahretsin. Çok sıcaktı. Dışarıdaki vitrinlerden ve sokak lambalarından gelen ışık bir anlığına arabanın içinde yanıp söndü ve bizi tekrar çoğunlukla karanlığa gömmeden önce kısa bir aydınlatma sağladı. Işık ve gölge yüzünün üzerinde dans ediyor, düzlemleri gölgeliyor ve yontulmuş, erkeksi görünümünün yüksek noktalarını aydınlatıyordu. İçimde, çekirdeğimin derinliklerinde bir elektrik şoku kendini belli etti.

Sonra gözlerini kaçırdı.

"İkiniz er ya da geç evleneceksiniz. Matteo için bu muhtemelen en iyi senaryo," dedi.

Reddedilmek göğsümde keskin bir yara açtı. Yutkundum, ondan uzaklaştım, çekiciliğini fark ettiğim an kendimi tamamen aptal gibi hissettim. Ondan bir *çekim* hissettiğime inanamıyordum. Belli ki ortada bir çekim falan yoktu.

Dudağımı ısırdım, başparmağımın tırnağını tırnaklarımdan birinin üzerinde, sert jel cilanın üzerinde gezdirdim. Dişlerim daha çok çalışarak dudağımı kemirdi. Aramızdaki uçurum şimdi daha da büyüktü. O biliyor muydu? Onu süzdüğümü ve bana kim olduğunu ve bu ilgiyi oğluna yöneltmem gerektiğini hatırlatması gerektiğini biliyor muydu?

Göğsüme yerleşen mahcubiyet, devasa bir eve yanaşana kadar yolculuğun geri kalanında beni etkili bir şekilde susturdu. Geç de olsa onun evi olduğunu fark ettim. Arabayı garaja koymak yerine dışarıya park etmişti. Sessizce motoru kapattı ve araçtan indi. Tam kendimi dışarı atacaktım ki pencерemde belirdi, kapımı açtı ve bana yardım etmek için elini uzattı.

ARAÇTAN INERKEN GÖZLERİM AŞAĞIDA KALDI VE MIRILDANDIM

Centilmence jesti için teşekkür ederken elim dokunduğu yerde yanıyordu. Yüzüm kıpkırmızıydı, bu kadar centilmence davranması gururumu okşamış, bu da beni daha da utandırmıştı. Kendimi çok saf ve deneyimsiz hissediyordum. Ne tür bir kadın bir adam ona arabanın kapısını açtı diye kendini kaybederdi ki? Utanç vericiydi.

O kapıya doğru ilerleyip biyometrik kilitle hızlıca açarken duygularımla boğuştum. İçeride, mermer zeminli büyük bir girdik. Duvarları muhteşem, paha biçilmez tablolar süslüyordu ve barok

İlham verici mobilyalar uzak duvara yakın duruyordu. Malikânenin dışı daha modern olsa da, içerisi sanat eserleri ve dekoratif sütunlarla tarihi ihtişamdan belirgin ipuçları taşıyordu. Merdivene doğru yürüdüğünde duvardaki bir tabloya hayranlıkla bakıyordum.

"Benimle gel," dedi, gerçekten takip edip etmediğimi görmek için omzunun üzerinden geriye bakmadan. Acele ettim, yüksek topuklu ayakkabılarımla onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştım. Merdivenlerden çıktık ve koridorun neredeyse sonuna gelmeden önce birkaç kapının önünden geçtik. Bir odanın kapısını açtı ve ben de onu içeri kadar takip ettim.

Işık düğmesini açtığında geniş, güzel döşenmiş bir yatak odası ortaya çıktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, renk düzeni neredeyse evdeki yatak odamdakini yansıtıyordu. Mavi, sedef, krem ve soluk sarı. Ancak, daha klasik mobilyaları süsleyen bu renk kombinasyonu daha rüya gibi, neredeyse bebek evi gibi görünüyordu.

Bu düşünce, ironisiyle ruh halimi bir anda altüst etti. Bir bebek evi, çünkü ben buydum. Bir oyuncak bebek. Diğer insanların hayatlarında kontrol edilecek, hapsedilecek ve elden ele dolaştırılacak bir dekor parçasıydım çünkü benim irademin hiçbir anlamı yoktu.

"Burada kalacaksın." Sesi düşüncelerimi delip geçerken sıçradım ve geriye doğru sendeledim.

Bir an için tamamen kaçmıştı, ama şimdi bakarak onu tamamen ele geçirdi. Kendimi bir karış boyunda ve açıkta hissediyordum. Makyajım iyi miydi? Üzerimdeki gözleri, görüntümü yakınlaştıracak, bozabilecek ve çarpıtabilecek yüzlerce kameranın yoğunluğuna sahipti; onun yanında en iyi halimle görünmeliydim. Dışlerimde ruj lekesi varken onunla konuşmak neredeyse saygısızlık gibi gelecekti.

Az bir şey söylememiş miydi?

"Ben... teşekkürler. Teşekkür . Oda çok güzel."

Söz yok, sadece kısa ve keskin bir baş sallama.

"Bekle, kardeşim ne olacak? Sorular soracak. Kızacak," dedim.

Enzo'nun çenesi sıkıştı ve boğazındaki adem elmasının titrediğini gördüm. Bileğini oynatarak saatine baktı.

"Kardeşinle ben ilgileneneğim. O evde sana her ne olduysa kabul edilemez. Benden geçmeden sana ulaşamaz, *tesorina*."

Müstehcen ya da aşırı özel bir şey söylememişti ama yine de yanaklarıma renk geldi, sanki az önce bana uygunsuz bir hareket yapmış gibiydi.

...eğer bana asılırsa, bunun uygunsuz olduğunu düşünmezdim.

Bu rahatsız edici düşünce yanaklarımı daha da ısıttı ve onu zihnimden uzaklaştırarak bakışlarımı niyetimin babasından uzaklaştırdım, sadece kirpiklerimin altından ona bakmaya cesaret edebildim.

Çenesindeki esneme ve gözlerindeki sert, kararlı bakışla ona inandım. Söylediklerinde ciddiydi. Daha önce hiç adım atmadığım bir evde, günler öncesine kadar yabancı olduğu bir adamın yanında kendimi garip bir şekilde... *güvende* hissediyordum.

O kadar yabancı, o kadar imrenilen bir şeydi ki, ne olduğunu anladığım anda gözlerimin arkasından sıcak yaşlar akmaya başladı ve onları tutmak için çaba sarf etmek zorunda kaldım.

Sulu bir sesle "Teşekkür ederim," dedim ve yumruklarımı iki yanımda sıkarak boğazımı temizledim. "Bunun karşılığını sana nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum," dedim.

"Sana ne demiştin? Şu andan itibaren benim korumam altındasın. Sana karşı yapılan her eylem bana karşı yapılmış sayılır."

Dudaklarım aralandı, sonra kapandı çünkü buna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Yıllarca arkamı , erkekler benden faydalandıktan ve beni sattıktan sonra, bu adam yapmayacağını söylediğinde ona inanmıştım. Göğsüm doldu ve karnımın alt kısmında bir şey sıkıştı.

Odadaki hava ağırlaşmıştı. Aramızda birkaç adım vardı ama çok daha yakın hissettiriyordu. Sessizlikte geri geldi. Ona doğru olan o çekim; bu sadece benim hayal gücüm değildi ve başka bir insanın dokunuşunu hissetmek için ölmüyordum.

Tenim kızardı. Bakışları yaktı. Neredeyse fark edilmeyecek şekilde gözlerimden düşüp dudaklarıma kondu. Sessizce soluklandım. Gözleri parladı, alevler kıvrılan dumanın serin gri rengindeydi.

"I..." Fısıldadım, artan gerilimden paniğe kapılmıştım, ondan kaçmak istiyordum ama teslim olmayı daha çok istiyordum.

Enzo bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Aramızda hâlâ çok mesafe olmasına rağmen sanki parmağını kolumdan aşağıya doğru çekmiş gibi tüylerim diken diken oldu.

"Ne oldu?" diye nazikçe sordu; sesi alçaldı.

"Söyleyip durduğun o kelime neydi?" Ben sordum. "Tes..." Ne olduğunu tam olarak hatırlayamadığım için sözümü yarıda kestim.

Ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "*Tesorina*. Anlamı-"

"Ah, işte ," diye bir ses geldi kapı aralığından. Gözlerimi kaçırdım, sanki kurabiye kavanozunda elim yakalanmış gibi Enzo'ya sırtımı döndüm. Boğazını yüksek sesle temizlediğini duydum. Göğsümdeki ve yüzümdeki ateş devam ediyordu ama bu sefer farklı nedenlerden dolayı.

"Matteo," dedi babası. Evet,
bu doğru. *Babası*. Müstakbel
kayınpederim.

Bu düşüncenin haklı olarak uyandırdığı içsel tokattan irkildim.

"Ne oldu?" diye sordu. "Mesajını aldım. Neden-" "O artık
burada kalıyor."

Oğlunun yüzündeki şaşkın ifade değişmedi.

Muhtemelen daha sonra bu konu hakkında konuşacaklardı. Öfke göğsümü dövüyordu. Bir parçası olmadığım konuşmaların öznesi olmaktan nefret ediyordum.

"Ne kadar sürecek?" Matteo cevap isteyebileceği diğer yüzlerce soru yerine bunu sordu.

"İhtiyaç duyulduğu sürece."

Enzo eğilip oğluna bir şeyler daha mırıldandı, benim duyamayacağım kadar sessiz bir şeyler ve sonra çıkıp gitti.

"Neden evde bir sorun olduğunu söylemedin?" Matteo bana sordu.

Omuz silktim. "Bu konuda ne yapacaktın?"

Kaşlarının arasında bir düğüm oluştu ve kararmış gözlerini birbirine yaklaştırdı. Çok geç fark ettim ki bir sinire dokunmuşum.

"Çok yakında *benim* sorumluluğumda olacaksın Nina. *Benim sorumluluğumda*. Bir şeye ihtiyacın olursa bana geleceksin," dedi elleriyle kendine doğru işaret ederek. Tenimi bir ürperti kapladı.

"Evlenecek olmamız sana ait olacağım anlamına gelmiyor," dedim sesimdeki alaycı tonu tutamayarak.

Başını eğerken kaşlarını indirdi. Yine sinirlendiğimi düşündüm ama sonra sırtıttı. "Öyle demek istememiştim."

"Evet, yaptın," diye itiraz ediyorum. "Sorun değil. Anlıyorum. Senin olacağım, ama sadece sana uygun şekilde." Tekrar omuz silkiyorum. "Fark etmez. İkimiz de bunu gerçekten yapmak istemiyoruz."

"Hey, kendi adına konuş," dedi, gözlerini bana dikerek. Uçuş tepkilerim bana kaçmam için bağıırıyordu. Pencereden atlamak, ne olursa.

Topuklarımın üzerinde dönüp yatağa oturmadan önce ona kaşlarımı çattım ve kapıdaki garip duruşumuzla aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım.

Oturduğumda, yaptığım hareketin imalı göründüğünü fark ederek pişman oldum. Matteo yataktan birkaç adım uzakta durarak beni takip etti.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi.

"Hatırladığım kadarıyla en son konuştuğumuzda, sırf sen ve ben evleneceğiz diye kadronun geri kalanıyla ilişkini kesmeye niyetin olmadığını açıkça belirtmiştin. *Ve* bana bunun bir iş anlaşması olduğunu hatırlatmıştın," dedim.

Matteo kıkırdadı, ellerini ceplerine sokarken omuzlarını silkti. Enzo da öyle yapmıştı. Aklıma bu kadar kolay geldiği için kendimi sessizce uyardım.

"Öyle mi dedim? Bak, seni kırmak istemedim. Sadece sana karşı gerçekçi olmaya çalışıyordum. Bu görücü usulü bir evlilik. Kuruluşlarımızın iyiliği için buna uyacağım. Seni utandırmayacağım. Her zaman istediğin şeye sahip olacaksın. Sadece benim içimde olmayan bazı şeyler var, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Onunla alay etmemeye ya da müstehcen bir şaka yapmamaya çalıştım. Olması gerekenden daha zordu.

"Elbette," diye iç geçirdim ve gitmesini işaret etmek için ayağa kalktım. "Eğer başka bir şey yoksa, yorgunum ve yalnız kalmak istiyorum."

Ayağa kalktı ve rahatsız bir şekilde ensesini kaşıdı.

"Çok açık sözlü," dedi nefes nefese kıkırdayarak. "Rus kadınlarının itaatkâr olması gerektiğini sanırdım."

"Rus erkekleriyle tanıştın mı?"

ENZO

("Aklını mı kaçırdın sen!")

Kapı menteşeleri üzerinde sallandı ve duvara çarptı. Alexei bir kar fırtınası gibi odaya daldı. Askerlerimin onu yakaladığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. İki adam, her iki tarafta birer tane, onu zapt ediyorlardı. Restorandaydık.

İlk başta onu tek başına, sonra da kız kardeşiyle birlikte eve davet etmek bizim iyi niyet gösterimizdi. Kız kardeşini de götürdükten sonra ne yaptığımı, hangi çizgiyi aştığımı anladım.

Tüm bahisler olmasa da çoğu kapalıydı. Bu bir gün önceydi. "Konuşmadan önce bir dakikaya ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Dişlerini kuduz bir köpek gibi gösterdi, onu tutan iki adamla birlikte ileri atılmaya çalıştı. Ağzım burkuldu. Onun ne halt olduğu belliydi. Bir köpekti. Pis Rus köpeği. Nina'nın titrek sesi, temkinli, gözleri yaş dolu bakışları aklıma geldi. İşbirliğinin hayatta olmasına bağlı olduğu için şanslıydı çünkü öyle olmasaydı Nina'yı kaçırmayı atlar ve o orospu çocuğunu öldürürdüm. Karaciğerine isabet edecek kadar alçak bir bıçakla, kan kaybının uzun sürmesi için.

Bu bile yeterli olmazdı. Her şeyin, cinayetin bile dereceleri vardı. Erkeklerin arasında onur vardı, ama gücünü bir kadına karşı kullanan her erkek benim için pislikten daha aşağıdaydı. Kadınlarımız her zaman işimizin en kötü yanlarından mümkün olduğunca korunurdu. Sokaklarda değillerdi ve ne olursa olsun korunuyorlardı. Karım kıyafetlerime bulaşmış bir kan lekesi bile görmemişti. Aynı şey Nina için de geçerli olacaktı.

Neredeyse ürperiyordum, bu pisliğin vücudunda bıraktığı izleri hatırlayınca kanım kaynıyordu. Giydiği o parlak, göz alıcı elbise hiçbir şeyi gizlemiyordu.

Yaptığım şey düşüncesizceydi. Protokolü çiğnedim. Muhtemelen bunun bedelini ödemek zorunda kalacağım.

Ve bunu bir saniye içinde tekrar yapardım.

"Nerede o?" diye , kendisini tutan adamlara karşı mücadele ederek. "Onu şimdiden özledin mi?" Kendime engel olamayarak alay ettim.

Tekrar, sonuçsuz bir şekilde bana saldırmaya çalıştı. Onun derisinin altına girmenin bana verdiği hastalıklı zevke gülümsedim.

"Oğlumla evleniyor," dedim umursamaz bir omuz silkmeye. "Yani doğal olarak onunla birlikte. Genç aşk kuşları evlenmeden önce birbirlerini tanımak için biraz zamanı hak ediyorlar, sizce de öyle değil mi?"

Kaşları birbirine çatıldı ve öfke gösterisini bitirdiğini anladım. Adamlarıma onu bırakmaları için başımı salladım, yarı yarıya bana bir kez daha saldırmaya çalışmasını umuyordum.

Hadi, Alexei, bana bir bahane ver.

"Buna ben izin vermedim," diye homurdanarak omuzlarını geriye attı. "Gitmesine ben izin vermedim."

"Onu bize söz vermiştin. Şimdi de gelse, sonra da gelse, sonunda varacağı yer orası olacaktı. Bu çocukça öfke gösterisi için bir neden göremiyorum."

Gözlerinde bir şey canlandı. Soğuk ve dengesiz bir şey. Ve sonra aynı hızla kayboldu.

"Anlaşmamızın şartlarını yarı yolda mı değiştiriyorsun, Zanetti? Bu işler böyle yürümez. Eğer onu alırsan, anlaşma iptal olur," dedi.

Öfke, gizleyemeyeceğim kadar derinden gürlledi. Nina sayesinde ağabeyinin öfkesinin neye benzediği hakkında iyi bir izlenim edinmiştim. Pazarlık kozu elinden gittiği için öfkeliydi, intikamcı ve düşüncesizdi.

Bu benim gerçek rakibimdi.

İlk görüşmemizdeki gülümseyen, rahat genç adam gerçek o değildi. Hiçbir erkek baskı altında olmadığı sürece gerçek benliğini gösteremezdi. Sadece ağır bir şey kaldırdığınızda ne kadar güçlü olduğunuzu öğrenirsiniz.

Onun nasıl bir adam olduğunu hafife almışım. Bu kadar genç, bu kadar güçlü ve paralı bir insanda öfke, şiddet ve dürtüsellik nasıl ortaya çıkabileceğini düşünmemiştim.

"Bunu mutlu çiftte söyleyecek misin?" Meydan okudum.

"*Lütfen*," diye tükürdü. "Kaçmaya çalıştı. Oğlunuzla evleneceği için bu kadar mutluydu."

Almadığım bir bilgi vardı. Kaçmaya mı çalıştı?

Bana kardeşiyle arasında onu bu kadar kızdıracak ne olduğunu anlatırken bu kısmı atlamıştı. Onu suçlayamazdım. Benim suçum, küçümsemem sadece ona yönelikti. Deri ticareti yaptığını ve onu satmakla tehdit ettiğini öğrendiğimde saygıya benzer her şeyi kaybetti.

"Ve şimdi fikrini değiştirdi. Bakın, bu tartışmayı ilgili tüm taraflarla yapmaya ne dersiniz? Onun mutlu olduğunu ve ona iyi bakıldığını göreceksiniz."

"Idi na khuy!" ¹ diye bağırdı.

Çenem sıkıştı. Rusça bilmiyordum ama oğlum gibi onun da atalarının dilini en iyi küfürlü kelimelerle konuştuğundan şüpheleniyordum. O bir çocuktuk. Kontrol yok. Çatışma kurallarına saygısı yoktu. Bırakın küçük kız kardeşini, öfkesini bile kontrol edemiyordu. Dümende onun gibi biri varken Pavlova Bratva'nın durumu ne kadar iyiydi?

"Oğlumun kendisine ve *bana* yabancı olan bir kadınla evlenmesine izin vermeyeceğim. Bizimle birlikte, bir misafir odasında kalacak ve anlaştığımız gibi düğüne kadar temiz kalacak," dedim sesimde bir kesinlik notuyla. "Bu konuda daha fazla tartışma olmayacak."

"Peki ya benim adamım? Hmm? Bir daha geri dönmedi."

"Ellerini kız kardeşinizin üzerine koydu. Sanırım siz de burada olup saldırıya şahit olsaydınız aynı şeyi yapardınız."

"İşimiz bitti, Zanetti," diye alay etti, onu geldiği yoldan geri götürmek isteyen korumalarımın birinin elini silkerek.

"Pişman olacağın bir şey yapmadan önce *düşün*," diye uyardım onu, ne demek istediğimin tüm ağırlığıyla gözlerime yansımaya izin vererek. "Erkek gibi konuşmaya hazır olduğunuzda aramanızı bekleyeceğim."

"Buna pişman olacaksın," diye tükürdü. Onu görmezden geldim, masaya geri döndüm ve oturdum.

Adamlarıma onu uzaklaştırmalarını işaret ettim ama onlar ellerini uzatmadan o kendini uzaklaştırdı.

O gittikten sonra, sessizlik içinde oturdum, ithal Amarone'nin son lokmasını masadaki şarap kadehimde yuvarlarken, doğru zaman geldiğinde onu nasıl inciteceğimi hayal ettim.

Eninde sonunda Alexei'nin gururu yerine gelecek, öfkesi kontrol altına alınacak ve neyin risk altında olduğunu anlayacaktı.

Erkekler arasında medeni bir konuşma yapabilirdik, ama o zaman bile işi bitmişti.

Nina onun yanına bile yaklaşmayacaktı. Kaçakçı olarak geçirdiği günler sona ermişti. Bu tür işler uyuşturucu, silah ya da başka bir şeyden daha fazla dikkat çekiyordu.

Yediği kaba sıçmayacağı konusunda ona güvenmiyordum. Nina'yı bir kez tehdit etmişti, bu yüzden operasyonu devam ettiği sürece tehlike ortadan kalkmamıştı. Bana kadar uzanmaması için girişimini dağıtmak biraz zaman alacaktı ama bir yolunu bulacaktım. Her zaman buldum. Ve iş benim olanı korumaya geldiğinde, başarısızlık asla masada bir seçenek olmayacaktı.

Nina'ya karşı vahşi bir sahiplenme duygusu içimde mayalandı. Şu anda benim evimdeydi ve tartışmasız bir şekilde ait olduğu yer orasıydı. Orada güvende olacaktı.

Alexei'nin dengesiz bir sosyopat olduğuna şüphe yoktu ama daha kötülerıyla de uğraşmışım.

Ona ulaşmak istiyorsa beni geçmesi gerektiğine dair söz verdim ve her sözümde ciddiydim.

Kapı tekrar açıldığında sırtım sertleşti. Rus'un ikinci raunt için geri gelmesini bekliyordum ama gelen Alexei değildi.

Drogo içeri girdi, onu Alexei'den kurtulan adamlar takip ediyordu.

"Burada ne oldu böyle?" diye sordu. "Neredeyse bir Dışarıda kavga çıktı. Çocuğu görene kadar hiçbir şey düşünmemiştim." Drogo'nun bu cümlesine gülümsemeden edemedim.

"Çocuk babasının parasına erişimi olan asabi bir çocuk, başka bir şey değil."

"Ne oldu? Ona ne yaptın?" diye sordu, oturup şapkasını kafasından çıkararak. Benden on yaş büyük olmasına rağmen kalın ve sağlam bir saç çizgisi vardı. Bu konuda hiç doktora gitmediğine yemin etti, gitse de yargılayacak değildim.

Ailemde tanıştığım yaşlı erkeklerin hiçbirinin saçları dökülmemişti, Tanrı'ya şükür, ama yıllar geçtikçe benim de saçlarımın ağarmasını dört gözle bekleyecektim. Şu anda sahip olduğum bir avuç saç, eğer ailemden gelen bir şey varsa, altmış yaşına geldiğimde yarım baş olacaktı.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye cevap verdim masumca, şarabımı bitirirken. "O küçük pislik kız kardeşini *bize* -Matteo'ya- Matteo'ya vereceğine söz verdi. Anlaşılan ya Matteo'ydu ya da onu en yüksek teklifi verene satmaya niyetliydi."

Garson bardağımı doldururken Drogo'ya her zamanki gibi koyu bira geldi. Görmezden geldi, kaşları beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi çatıktı.

"Ne demek istedi?"

Bildiğim her şeyi anlatarak konuyu tekrar açtım, ki o anda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"Ne yaptın sen Enzo?" dedi, sesi ciddiydi, sanki çok daha kötü bir şeyi itiraf etmişim gibi.

Eylemlerimi gözden geçirdim, etkileşimi zihnimde tekrar oynattım. Hareketlerimin sonuçlarını sessizce tarttım.

Hiçbir şey gelmedi. Ne suçluluk. Ne pişmanlık ne de korku. Hiçbir şey hissetmedim. Yaptığım şeyi yapmışım ve tekrar yapma şansım olsa yine yapardım.

"Bu konuda hiçbir şey yapamaz," dedim.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Pavlova'nın ölümünden sonra bratva artık uçucu. Varis de öyle. Bir ittifak istedi. Belki acemi ve babasının sahip olduğu ustalığa sahip değil ama deli ve kaslı. Bazen ihtiyacınız olan tek şey budur."

Ayağa kalktım, sandalyenin yerde sürüklenirken çıkardığı ses odada yankılanıyor, içimdeki onun haklı olduğuna dair rahatsız edici duyguyu görmezden gelmeye çalışıyordum. Artık böyle mi karar veriyordum? Bir hevesle mi? Sırf güzel bir kadının gözleri yaşırdı diye onları havadan mı topluyordum? Zarar görmeyi ve tehdit edilmeyi hak etmeyen ama önemsenmesi ve el üstünde tutulması gereken güzel bir kadın? En karanlık eylemlerimizden korunmak için mi?

Onu düşünmek zihnimde onun görüntüsünü canlandırmak için yeterliydi, o kadar net, o kadar canlıydı ki odada benimle birlikte olabilirdi. Yumuşak soluk teni. Sesi, gür, neredeyse talepkâr, ne söylerse söylesin dikkatimi çekiyordu. Ne kadar sessiz olursa olsun. Bir avuç tuttuğumda parmaklarımın arasından ipek gibi akan ipeksi sarı saçları-

Dişlerimi sıktım.

"Elinde her ne varsa, onu alabiliriz," diye homurdandım, düşüncelerim beni dibe çekmeden önce boğazımı ve zihnimi aynı anda temizledim. Drogo sessizdi ama kararları gürültülüydü. İkincim olarak biraz yetkisi vardı ama sonuçta o ve altındaki herkes bana itaat ediyordu.

Umarım onlar yanıldığında ben de yanılmamışımdır.

Eve dönerken arabada zihnim birbiriyle savaşılan bakış açılarıyla çalkalanıyordu.

Nina'yı ağabeyinin ulaşamayacağı bir yere götürme çağrısının arkasında durdum ama yaptığının riskli olduğunu biliyordum. Kişisel bir riskten öte, altımdaki tüm erkekleri potansiyel olarak tehlikeye atıyordu. Yüzlerce yargılayıcı gözün bakışlarını üzerimde taşıyordum. Onları hayal kırıklığına uğratmayı göze alamazdım.

Kararımın temelinde Matteo ve yaklaşan evliliği yoktu. Deri ticaretinden nefret ettiğim bile söylenemez.

Bu tamamen başka bir şeydi.

Arabayı dolduran gerginlik nefes almayı zorlaştırıyordu. Nina Pavlova'yı arzulamak bana düşmezdi. Ona uzun süre bakmak bile sınırı aşmak demekti. Her an karşıma çıkabileceğini bilerek o koridorlarda yürümek, o kapılardan geçmek zorunda kalacaktım. Yatak odamdan sadece yirmi adım atarsam, onun kapısında olabilirdim. Onun odasında.

Dilimde onun tadıyla dizlerimin üzerinde.

Tanrım, Enzo.

Elbette, ev bu konuda endişelenmemi gerektirmeyecek kadar büyüktü.

Antrede yürürken gözlerimi ararken buldum. O bir hayalet değildi. Gölgelemin arasından çıkmayacaktı ama varlığı hissediliyordu. Aynı mekânda olduğumuzun aşırı farkındaydım. Ayakkabılarım mermer üzerinde takırdayarak beni merdivenlerden yukarı çıkardı. Oğlum doğmadan önce de bu evde yaşıyordum. Yirmi yıl, ama bugün farklı hissediyordum. Sanki bir şeyler temelden değişmişti.

Benim odam onunkinin bir üst katındaydı, ama onun katını atlamak için merdivenlere devam etmedim. Onun odasına giden koridorda yürümeye devam ettim. Zihnim karmakarışık, yaptıklarım için nedenler, cevaplar, bahaneler arıyordum.

Isı boynuma kadar yükseldi.

Görünmeyen bir seyircinin alaycı kahkahası kulaklarımda yankılandı. Acınası bir durumdu. Kendi evimin koridorlarında sürünerek oğlumla evlenecek bir kadına rastlamayı umuyordum. Kapısının hemen önünde durdum. Aşağı baktığımda bir ışık gördüm. Kapı açıktı, hafif aralıktı. Kendimi durduramadan kapının önündeydim ve açık aralıktan bakıyordum.

Hiçbir şey görmedim, sonra bir hareket. Beni felç etti. Düşüncelerimdeki görüntüsünün önümde cisimleşmesi karnıma inen bir yumruk gibiydi. Bir yanım onu gerçekten görmeyi beklemiyordu.

Nina tişörtünü omuzlarına çekti. Nefesim ciğerlerimi terk etti. Vücudunun düzlemlerinin neye benzeyeceğini çoktan hayal etmişim. Teni

solgun ve pürüzsüzdü. Zayıftı, tahmin ettiğimden daha inceydi. Kollarını kaldırıncı karnı göğüs kafesinin altına çöktü ve kalça kemikleri derisinden dışarı çıktı.

İçime bir öfke yayıldı. Güzelliğinden şüphe yoktu ama yaşam gücünün bir kısmı ondan çalınmıştı. O yer ve kardeşi onu temel ihtiyaçlarından mahrum bırakıyordu. Bunu düzeltecektik.

Ben olsam bunu düzeltirdim.

Giydiği eşofmanları kalçalarından aşağı iterek yerde göllenmelerine izin verdi. Kıcı, çelimsiz vücudunun geri kalanının aksine sıkı ve yuvarlaklı.

Ağzım kurudu, zihnim onu soymaya devam etti, onun bıraktığı yerden devam etti.

Kasıklarımnda sürekli bir ağrı başladı. O kadar küçük ve kırılgan görünüyordu ki, sanki onu avucumun içinde tutabilirdim. Kollarını arkaya doğru uzattı ve içimde ani bir panik başladı.

Kancası çözülmüş sütyeni bedeninden düştü. Dişlerimi sıktım, yan taraftan göğsünün narin kıvrımını, küçük, çakıllı meme ucunun pembe pembesini aldım.

Sikeyim.

Kapıdan geri çekildim ve geriye doğru birkaç aceleci adım attım. Döndüm ve koridorlarda sinsice ilerledim, ani bir aciliyet beni ondan hızla uzaklaştırdı. Nefesim kısa, sert pantolonlarla geldi.

Beni duymadı. Sesimi çıkarmadım ama zaten orada olmamalıydım. Kasıklarımındaki inatçı ağrı hiç dinmedi. Lanet olası bir sapık gibi onu izleyerek ne halt ediyordum?

Kapıyı çarparak odama girdim.

Çıldırıcı bir ihtiyaç enerjisi içime doldu. Yerde volta atıyor, kafesimden çıkmanın bir yolunu bulamıyormuşum gibi sinirleniyordum. Ona olan arzum her fırsatta başını kaldırıyor ve şimdi o evdeyken bundan kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

Harika fikir, Enzo. Çok zekice.

Kravatımı boynumdan yırttım ve ceketimi çıkardım. Ayakkabılarımı çıkararak banyoya doğru yürüdüm. Duş sorunlarımı çözmeyecekti ama soğuk su şoku bana odaklanacak başka bir şey verecekti.

Su, yağmur duş başlığından buz gibi ve acımasızca akıyordu. Vücudum kendi kendine kasıldı ve beni sıkılmış dişlerimin arasından nefes almaya zorladı. Bir elimi duvara yasladım, titrediğimi hissettim.

vücut kendini ısıtmaya çalışırken şok oldu. Birkaç dakika sonra yumuşadım ve ısıtıcıyı açtım. Düşüncelerimden o kadar şiddetli bir şekilde kopmuştum ki, yavaşça geri döndüklerinde kafam o kadar da karışmamıştı.

Nina, evimde altımda yerde çıplak yatıyor.

Elim sikime gitti ve hızlı bir şekilde yarıdan tam direğe doğru salladı. Fazla sürmedi.

Yüzümü spreye doğru çevirdim ve spreyn gözlerimi yıkadığını hissettim. Beni temizleyemezdi. Kafamdaki düşünceleri daha az yanlış yapamazdı. Onu daha yaşlı ya da kendimi daha genç yapamazdı. Yapabilsem bile, onun Matteo için burada olduğu gerçeğini değiştiremezdi, benim için değil.

Elim daha hızlı hareket etti; utanç verici, utanç verici düşünceler arzumu öldürmek yerine yoğunlaştırıyor gibiydi. Kapalı gözlerimin ardında şekli bir araya geldi. Dudakları, gözleri, teni. Uzun uzuvları ve yumuşak saçları. *Che bella. Mükemmel. Mi farfalla.*²

Kimsenin bilmesine gerek yoktu. Hiçbir şeyin olmasına gerek yoktu. O herhangi biri olabilirdi. Zihnimdeki zayıf güvenceleri tekrarlayarak elimi becerdim, yüküm duş duvarına patlarken inledim.

OceanofPDF.com

NINA

Ben kendimi çelikleştirdim, yumruğumu süslü oymalı kapıya vurmak için hazırladım, kaldırdım ama tekrar geri düşmesine izin verdim.

Kapıyı çalmadıkça açılmayacak. Ve o zaman bile, cevap vermeyebilir.

Kararsızlıktan ve diğer taraftaki adamdan duyduğum korkudan felç olmuş bir halde orada öylece durdum ve hiçbir şey seçmedim.

Bu kadar acınası olma, Nina.

Çenemi sıktım. Saat o kadar geç değildi ve onun içeri girdiğini duydum. Daha önce benimle konuşmaya açık görünüyordu ama ya bu sefer beni sadece hizmetçiye yönlendirdiyse?

İçeri girmeyecekseniz gitseniz de olur.

Ayaklarım kıpırdamadı ama yumruğum da kapıyı çalmak ve işi başlatmak için harekete geçmedi. Korkakça kararsızlığıma lanet ederek kendi kendime sessizce inledim.

En kötü ne olabilirdi ki? Çok gergin ve biraz da korkutucuydu ama ona kardeşime neler olduğunu anlattım ve o da beni hiç soru sormadan oradan çıkardı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Göğsümü dışarı ittim, etrafta dolaşmaktan yorulmuştum. Ya kapıyı çaldım ve bir şey oldu ya da odama geri döndüm. Yumruğumu sallayarak pürüzsüz mauna vurdum, üç sert vuruş yaptım ve her birinin göğsümde bir gong sesi gibi yankılandığını hissettim.

On sessiz saniye geçti ve cevap gelmedi. Belki de beni duymamıştı? Tekrar denedim, biraz daha yüksek sesle vurdum. Hâlâ ses yoktu. Evde değil miydi? Daha önce başka biri mi gelmişti? O olduğundan emindim.

Düğmeyi denedim, aşağı doğru ittim ve çok geç olana kadar ne yaptığımı tam olarak fark etmeden kapıyı açtım.

Barok dekor tüm evde tutarlı görünüyordu ve yatak odası da bir istisna değildi.

Burası onun gibi kokuyordu. Onun pürüzsüz kolonyası ve beynimin ilkel bir bölümünde *erkek* olarak belirgin bir şekilde kayıtlı olan o koku gibi. Misk, baharat ve başka bir şey. Enzo'ya özgü bir şey. Deniz gibi kokuyordu. Nilüfer ve sedir ağacının ipuçlarıyla tuzlu.

Sersemlemiş bir halde odaya girdim ve onu içime çektim.

Burada olmamalıyım.

Ondan her şeyi isteyebileceğimi söylemişti, öyleyse neden onun alanına girdiğimde kendimi bir suçlu gibi hissediyordum? Yatak odası genişti, ama mobilyaların sıcaklığı odayı mağara gibi ya da boş göstermiyordu.

Boğazımda bir top oluşurken kalbim göğsümde tekmelemeye başladı. "Enzo?" Sessiz bir sesle seslendim.

Omuzlarım çöktü. Onca yol boşa gitmişti. Tam geri çekilmek üzereydim ki uzaktan gelen su sesini duydum. Duş.

Artık gidebilirsin. Şu an duşta. Ya da çıkana kadar bekleyebilirsin.

Ya da yarın onunla konuş.

Yatağın yanından, uzak duvarda aralık duran kapıya doğru ilerlerken, düşüncelerim seçtiğim seçenekten çok daha iyi seçeneklerle devam etti. Ben yaklaştıkça akan suyun sesi daha da yükseldi.

Kapıyı biraz daha iterek açarken kulaklarıma kan hücum etti, sinirlerimin yıpranmasını önlemek için alt dudakımı dişlerimin arasına aldım.

Enzo'nun silueti geniş duş kabininin buğulu camından görünüyordu. Suyun sesi yağmur gibiydi, yemyeşil mermer duvarlarda ve zeminde yüksek sesle yankılanıyordu.

Onun güçlü hatlarını incelerken kalçalarım sıkıştı ve ağzım kurudu.

İşte oradaydı. Onu görmüştüm. Artık gidebilirdim.

Kıyafetlerinin dışında, sırtının ve omuzlarının geniş, belirgin kasları hayal ettiğimden daha büyük görünüyordu. Giydiği takım elbiseler onu bir şekilde daha ılımlı, olduğu aslandan daha az, kendini sunduğu soğukkanlı ve ağırbaşlı bir adam gibi gösteriyordu.

Ama artık onu yanlış tanımak mümkün değildi.

Başını sallayarak duşun cam duvarlarına su serpti, onları buğudan arındırdı ve bana daha net bir görüş sağladı.

Dövmeler sırtına, omuzlarına ve kollarına kadar uzanıyor, kalçalarının etrafında kıvrılıyordu. Hareket eden kalçalar...

Enzo tekrar yer değiştirdi, yüzünü su spreyine çevirdi ve eliyle tam olarak ne yaptığını görmemi sağladı.

Nefesim kesildi, ağzım açık kaldı. Zihnim karardı ve başımın döndüğünü hissettim. Midem, Enzo Zanetti'nin yumruğuyla güçlü sikinin devasa uzunluğunu kavrayıp kalın şaftını pompaladığı görüntüye karşı içgüdüsel bir tepkiyle döndü ve büküldü.

Hareket edemiyordum, düşünemiyordum ama bedenim şiddetle karşılık veriyordu. Kendini tatmin ederken çıkardığı homurtular odanın içinde yankılanıyordu.

Çık dışarı. Çık dışarı. *Çık dışarı.*

Mesaj zihnimde yüksek sesle tekrarlanıyordu ama ben onu zar zor duyuyordum. Duymak istemedim. Yakınlaşmak istiyordum. Ona olan çekimim vahşileşti.

Onu sadece izlemek istemedim.

Yanağımın içini sertçe ısırdım, kalçalarımı amımın ağrısına karşı sıktım, külotumun içinde uyarılmamın ıslaklığını hissettim.

Git, Nina.

Sikeyim.

Onunla birlikte derenin altına girmek istedim. Belki bana izin verirdi.

Enzo Zanetti de diğerleri gibi bir adamdı. Onlara nasıl ulaşacağımı biliyordum. Ne istediklerini biliyordum. Sessizdi, ne zaman konuşsak anlaşılması imkânsızdı ama önünde diz çöktüğümde hayır demezdi.

Hiç hayır demediler.

Ağzım sulandı. Uzun zamandır ilk kez, ağzımda bir penis olduğu düşüncesi beni tiksindirmiyordu. Dilimin üzerinde kaydığını hissetmek istedim. Onun uyarılmışlığını tatmak istedim.

Başı geriye doğru uçtu ve dudaklarından boğuk bir çığlık geldi, eli şaftının üzerinde daha hızlı hareket etti. Geliyordu.

Nerede olduğumu ve ne yaptığımı fark ederek kendime geldim. Odadan hızla çıktım, yatak odasına geri döndüğümde arkamı dönüp koşarak dışarı çıktım. Tökezleyerek kendime kadar durmadım, kafam karışmış, keskin bir şekilde uyarılmış ve başımı döndürecek kadar zor nefes alıyordum.

Neden en başta onun odasına gittim ki?

Ne zaman eve gidip kıyafet alabileceğimi bilmek istiyordum. Hepsi bu kadar.

Beklediğimden çok daha fazlasını aldım.

Peki, gece Vincenzo'nun odasına gitmek bana ne yapacaktı? Eğer eve gidiyor olsaydım, bu gece olmazdı.

Sanki biri bana gerçekten ne düşündüğümü soruyormuş gibi yanaklarım ısındı. Çelik masaların ve parlak ışıkların olduğu o odalardan birinde beni sorguluyordu.

Yalan makinesinden asla geçemem.

Düşüncelerim sendeleyerek ve dağınık bir şekilde geldi, tanık olduğum şeyin etkisinden hala kurtulamamıştım.

Bilerek yapmadım ama tamam, bilerek yaptım ama gerçekten üzgün de değildim.

Ya beni gördüyse? Ya da adamlarından biri . Bu katta ama onun katında değiller. Aman Tanrım, ya burada kameralar varsa?

Hay sikeyim. Tabii ki vardı.

Ya beni geri gönderirse?

Alnımdan ter boşandı ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Beni göndermeyecekti. Göndermeyecekti.

Yatakta huzursuzdum. Dönüp durdum, bir türlü uyuyamadım. Yumuşak ve esnek çarşaf ve bulut gibi hissettiren yastıklarla bile beynimi kapatamıyordum.

Hapishanenin aksine, sessizdi. Çok, *çok* sessizdi. Hapishanede sessizliği özlemiştim, herkesin gürültü yapmadığı tek bir geceyi ama şimdi rahat ve görünüşte güvende olduğum için buna dayanamıyordum.

Alışık olmadığım bir ortam bile değildi. Lüks oda rahattı ama şu anda muhtemelen bir kasırğa boyunca uyuyabilirdim. Sorun o değildi. O'ydu. Onunla ilgili keskin ve inkar edilemez farkındalığım uyumamı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Gözlerimin kapanması saatler sürmüş olmalı.

Yarı uykunun sisinde tenim karıncalandı. Yorganın içine gömülmüş, yönümü bulamıyordum. Etrafımdaki hava sanki yanlış hareket ediyormuş, orada olmaması gereken bir şey varmış gibi hissediyordum.

Gözlerim çırpınarak açıldı ve yatağımın kenarında belirgin, karanlık bir kütle belirdi. Boğazıma bir çığlık düğümlendi, ama karanlıkta yüzünün kıvrımını fark ettiğimde saklanan bir sır gibi orada sıkışıp kaldı.

"Neden benim odamdaydın?"

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve beyaz yumruklarım la yorganı kavradım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, yanağımın içini ısırđım, ancak bakırın tadı dilimi kapladığında durdum.

Başını eğdi ve yatak odamın kapısının kenarlarından gelen dağınık ışıktı beni inceledi.

"Beni duşta izlemek hoşuna gitti mi?"

Dudaklarım aralandı ama hiç ses çıkmadı.

Işık sınırlıydı, yüz hatlarını seçmeme ancak yetiyordu ama bakışlarını hissedebiliyordum. Arkasına saklanmaya çalıştığım her zırhın içini görebileceğine yemin ettiğim araştırmacı gri gözler. Her cepheyi.

Nabzım hızlandı, kulaklarımda gümbürdüyordu ama bu dehşet değildi. Gerçekten değildi. Kesinlikle utanç içindeydim ama kaçmam gerektiğini hissetmiyordum.

Hapishanede yatağınızın üzerinde beliren bir erkek figürü asla iyi değildir ama burada, onunla birlikte, korku değildi. Beklenti, belki. Öfkeliyken bile bana zarar verecek bir adam değildi.

Ona karşı duyduğum güven beni her şeyden çok korkutuyordu. "Beni gördün mü?"

"Demek saklanmaya çalışıyordun," dedi. Suyun altındaki vücudunu hatırlayarak kıpırdandım. Omuzlarında ve kollarında siluet halindeki sert kas çizgilerini fark edince hâlâ gömleksiz olduğunu anladım.

"Hayır. Hayır. Yani... Özür dilerim. Seninle konuşmak istedim. I-"

Faydası olmayacağını bildiğim için sözümü aniden kestim. Abuk sabuk özrüm, konuştukça bana daha az anlamlı geliyordu.

Göğsünden kısık bir kıkırdama yükseldi. Eşofman altı ya da pijama pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Sınırlı ışık *sadece* göğsündeki ve omuzlarındaki pürüzsüz, çekici hatları gösteriyordu.

"Özrünüzü kabul etme eğilimindeyim."

"Gerçekten çok üzgünüm.

Yapmamalıydım-"

Göğsünden beni bir anlığına dilsiz bırakan kısık bir ses çıkardı ve öne doğru eğilip sesini alçalttığında tırtıklı bir nefes aldım. "Madem bu kadar üzgünsün... bırak da izleyeyim."

"Enzo... Ben..."

Yine o ses. Bir uğultu ya da alçak bir hırıltı gibi. Sanki dudaklarımdan çıkan adının seviyordu.

"Şimdi utanıyor musun?" diye sordu, sesi içimin derinliklerinde yankılanıyordu.

Hayır. Panikliyordum. O kendini tatmin ederken benim odada olduğumu biliyordu. Muhtemelen hasta olduğumu düşündü. Tuhaf biri. O yapmalı

gitmemi istemişti ama o . Yanağımı tekrar ısırđım, artık uyumadığımđan emin değildim.

Belki de bu bir rüyaydı.

"Nina," dedi usulca ve göğsüm çatladı, bedenim onun çağrısına uyandı.

Karanlıkta gözlerindeki hayvani kıvılcım hissediliyordu. Bacaklarım açıldı, arzum utancımı bastırdı.

Ne istediğini biliyordum. Adil olan adıldı.

Yorganı üzerimden attım ve gecenin serin havasını tenimde hissettim. "İşte bu kadar. Göster bana," diye mırıldandı.

Geceliğimin eteklerini kaldırdım, sol göğsümün kıvrımını ortaya çıkardım, bir avucumu karnımdan aşağı doğru gezdirdim, parmaklarımı külotumun bel bandının altına soktum, zaten ıslak olan kıvrımlarımı ayırdım.

Zevkin keskin yalayışına inanamayarak gözlerimi kapattım. Bunun yanlışığđ bir şekilde onu öyle yapıyordu. Lanet olsun. *Doğru*.

Islaklığımı klitorisimin üzerine sürterken dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı, titremeler vücudumu sarsana ve çekirdeğim sıkılaşımaya başlayana kadar hassas noktayı daire içine aldım.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Deddiğini duydum, sesi beni ürpertiyordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum, açarsam sinirlerimin bozulmasından korkuyordum.

Parmaklarımı yumruğumun üzerinde gezdirirken orgazmımın kabardığını ve bana doğru koştüğünü hissettim. Yüzü ve vücudu aklımdan geçti. Nefes nefese kaldım. Onu istemek yanıştı, çok yanıştı.

Duygularım içimde dans ederken çığlıklar atarak yere yığıldım. Orgazmımın şokuyla titredim, onun adını inlerken bedenim kendi içine kıvrıldı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, beni bu şekilde görmenin ona da bana yaptığı etkiyi yapıp yapmadığını görmek için sabırsızlanıyordum. Ama o gitmişti.

Doğrudum ve odaya baktım. Kapı kapalıydı ve oturduğı yatağın yanındaki sandalye boştu. Uyarılmamđan kaynaklanan sıcak hava soğumuştı ve gözlerim buna alışkın olsa da karanlık daha yoğun, daha ıssız görünüyordu.

ÇEVİRİLER

OceanofPDF.com

1. Nina

1 Malysh- küçük olan/bebek

OceanofPDF.com

5. Enzo

1 'Beni duyuyor musun?"

OceanofPDF.com

10. Enzo

1 Cehenneme kadar yolun var!

2 Ne kadar güzel. Mükemmel. Kelebeğim.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.